

SERXWEBÛN

Jİ SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 29 / Mayıs 1984 / 2. - DM

MAYIS'I DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZE HESAP VERME AYI OLARAK KARŞILAYALIM!

Halkların, partilerin, bireylerin tarihinde öyle anlar vardır ki, daha sonraki birçok gelişimin temelini teşkil eder, köklü dönüşümlerin başlangıç evreleri olarak anılırlar. Ve zaman, adeta bu anların peş peşe gelişimini koşullandıran, o anların sürekli gelişimiyle dopdolu kılınan bir özellikle gelişir.

Kürdistan bin yıllara sığmayan tarihinde çok değişik üretim biçimlerini, bu üretim biçimlerini temsil eden egemen kavimler ve bunların egemen sınıfları tarafından istila, işgal, egemenlik, sömürgecilik ve imha uygulamalarının sayısız örneklerini yaşamış bir ülkedir. Ama tarihin bu en eski ülkesi ve üzerinde yaşayan en eski halkına bugün, başımsız ve özgür yaşama hakkına sahip olup-olmaması konusunda dahi adeta körcesine bir bilinçsizlikle yaklaşmaktadır. Ülke ve halk gerçekliğimiz kabul edilse bile, bu gerçekliğimizin devrimle değiştirilmesi gereği kabul edilmek istenmemekte, ilerici insanlık tarafından mutlaka verilmesi gereken destek bir türlü verilmemektedir.

Nedenleri ne olursa olsun olumlu bir durumun ortaya çıkarılmayışının sorumlularının kimler olduğunu, elbetteki burada tartışmak durumunda

değiliz. Ama, gerçekliğin çok acı da olsa bu biçimde ortaya konulmasında sayısız yarar vardır. Geçmişini iyi bilmeyen bir halk, geleceğini iyi çizemeyeceği gibi, çağın kendisi hakkında ne düşündüğünü iyi bilmeyen bir halk

da kendi gerçekliğini kavrayamaz. Yine, kendi kimliğini bilince çıkarılamayan bir halk, kendi adına konuşamaz. Konuştuğunu iddia etse bile, bu bir yanılgıdan öteye geçmeyecektir.

Devamı 13. Sayfada

*

ERMENİ, RUM VE YUNAN YAYGARASINI ALTINDA YATAN GERÇEKLER

Bu politikalar otuz yıldan beri TC'nin görülmemiş azgın baskı ve sömürsünü getirdi. Bundan sonra da TC'nin baskı ve sömürsününün daha da azgınlaşmasına yol açacaktır. Hangi taktik gerekçelerle izah edilirse edilsin, bugün Türkiye'de sosyalistlere, demokralara, ilericilere düşen görev ve emekçilere kesin gerekli olan, burjuva partilere yamanak değil, bağımsız ideoloji-politika ve örgütlenmelerdir.

(Ayrıntılı yazı 16-17-18. sayfalarda)

*

HİÇ BİR SALDIRI ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN GELİŞİMİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR!

TC'nin askeri faaliyetlerinde baharla birlikte bir yoğunlaşma gözlemleniyor. Özellikle son günlerde, askeri birliklerin sürekli hareket halinde olduğu, yalnız Mayıs ayının ilk haftasında 40 tankın trenlerle Irak sınırına taşındığı ve bir çok askeri birliğin Batı'dan Irak hududuna doğru kaydırıldığı öğrenilmiştir. Alınan haberlerde, TC'nin Suudi Arabistan'la sürdürdüğü ilişkilerde, bölgeye yönelik yeni planların geliştirildiği söylenmektedir. Geliştirilen bu yeni planlar, Saddam rejiminin yıkılma tehlikesinin daha da artması halinde, Türk ordusu, Irak Kürdistan'ının önemli bölgeleri olan Musul, Kirkük ve Erbil'i işgal edecek ve bu alanların yönetimini kendisine verecektir.

Türk ordusunun sürdürdüğü hazırlıklardan, saldırı planlarının oldukça kapsamlı olduğu anlaşılmaktadır. Kürdistan'ı boydan boya "Çevik Kuvvet" karargahı haline getiren Türk sömürgecileri, kendi askeri birliklerinin de önemli bir bölümünü sürekli bu alana taşımakta, yoğun askeri tatbikatlarla saldırı planlarının provasını yapmaktadırlar. Yine, TC'nin, emperyalizmin halklara yönelik imha araçları nükleer füzelerin Kürdistan'a yerleştirilmesi üzerine ABD ile ikili anlaşmaya vardığı ve bunun hazırlıklarının sürdüğü bilinmektedir. Her an alarmda olan Türk ordusunun ise, sadece Kürdistan'a değil, bölgeye yönelik muhtemel saldırılar için hazır tutulduğu görülmektedir. Ama bunun da ötesinde, TC sınırları içerisinde kalan Kuzey-Batı Kürdistan üzerinde sürdürülen yoğun hazırlıklarla, emperyalizmin, bu alanı, Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere, sosyalizm ve bölge halklarına yönelik saldırı ve tehditlerinde bir karargah olarak kullanma durumu vardır.

NATO bünyesinde ve ABD ile olan ikili ilişkileriyle her bakımdan takviye edilen Türk ordusu, emperyalizmin bölgeye yönelik saldırılarında ileri bir kol olarak hazırlanırken, Türk burjuvazisi de ulusal sorunu, imha temelinde kesin bir çözüme ulaştırmanın hesapları içinde bulunmaktadır. Irak Kürdistan'ına yönelik saldırı hazırlıklarının bu amaca yakından bağlı olduğu anlaşılmaktadır. TC bu nedenle salt askeri hazırlıklarla da sınırlı kalmayıp, kendi saldırılarına dayanak oluşturacak ilişkiler yaratmaya çalışmaktadır. Bunun için, yerli gerici güçler ve bazı Kürt ileri gelenleriyle ilişki geliştirme çalışmaları sürdürülmektedir. Benzer ilişkileri İran ve İran Kürdistan'ında da geliştirme çabaları gözlemlenmektedir. Buradaki gelişmelere ilişkin kesin bir bilgi henüz edinilememiştir. TC'nin geçmişte de bu tür ilişkileri geliştirmeye çalıştığı bilinmektedir.

Ancak gerçek olan şudur ki, TC, bu saldırı hazırlıkları ve çok çeşitli çabalarının temelini, bu alanları cephe gerisi durumuna getiren Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin gelişimini durdurmak amacını koymuştur. Kürdistan'ın direnişine en elverişli alanlarında hazırlık çalışmalarını yoğunlaştıran PKK'nin önderliğindeki ulusal direniş mücadelesini bastırmak istemektedir.

TC, bu yönlü amaçlarını geçen yıl 25 Mayıs'ta Güney Kürdistan'a yönelttiği saldırıda açıkça ortaya koymuştur. Fakat bu defa, geçen yıl fiyaskoyla biten bu saldırının sonuçlarını da göz önüne getirerek yeni bir istila seferine daha köklü hazırlanmaktadır. Dikkatleri çeken diğer gelişme de, geçen yıl bu tarihlere PKK-Diyarbakır davasında 35 idam cezasının verilmesi gibi, yine aynı tarihlere denk gelen biçimde bu yılda PKK davalarında 26 idam cezasının verilmesi oldu. Hatırlanacağı üzere, sömürgeci faşist cunta, geçen yıl 25 Mayıs'ta Güney Kürdistan'ı ordularıyla istila girişiminde bulunurken, buna eşlik eden bir biçimde cezaevlerindeki işkence ve baskılar da artırılmış, verilen idam cezaları ve katliam girişimleriyle devrimci tutuklulara boyun eğdirilmeye çalışılmıştı.

Devamı 19. Sayfada

PKK DAVALARINDA 2 İDAM DAHA VERİLDİ!

Sıkıyönetim askeri mahkemelerinde son günlerde birer birer sonuçlandırılmak istenen PKK davalarında, yeni idam cezaları verilmektedir. Görüşmeleri hızlandırılan davalar sonuçlanırken, idam cezaları verilenlerin sayıları da artmaktadır.

6. Kolordu ve Sıkıyönetim 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan, 23 kişinin mahkemeye çıkarıldığı PKK İskenderun davası da sonuçlandı. 2 devrimci hakkında idam cezası verilirken, 1'i ömür boyu, 12'si de çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı. Ayrıca 8 kişi de serbest bırakıldı.

PKK davalarında verilen bu son idam cezaları da, daha önceden verilen idam cezalarında görülen nedenlerle alınmış; mahkemeler göstermelik olarak yapıldı, esas karar önceden

verilmiştir.

Oldu-bittiye getirilip, bir an önce sonuçlandırılmak istenen davalar, cuntanın çıkmazını ve siyasal yenilgisini daha da derinleştirmektedir. Hertürlü işkence ve katliama maruz bırakılan devrimci tutukluların direnişlerinin, verilen idam cezaları ile engellenemeyeceği açıktır. Tam tersine bu cezalar, cuntaya karşı daha güçlü bir mücadelenin yürütülmesinde en güçlü bir atılım sağlamaktadır.

Her koşul altında direniş yükselten PKK'li savaş esirleri bu en son oyuna da boşa çıkarmasını bilecek, bir kez daha halka, mücadeleye ve Partide bağlılığın güçlü örneklerini gösterebileceklerdir.

PARTİ GERÇEKLİĞİMİZİ TÜM YÖNLERİYLE KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM!

O halde, herhangi bir ülke kurtuluş hareketinin gündeminde daha yüklü bir gündeme karşı karşıya bulunulmaktadır. En ileri unsurdan en sıradan sempatizana kadar tüm Partililer, üzerinde hareket ettikleri gerçekliği bütün boyutlarıyla kavramak zorundadırlar. Bu konudaki duyarlılık bilinçsizlik ve unutkanlık yapılabilecek en büyük kötülüktür. İçine düşülecek böyle bir durumun hiçbir gerekçeyle mazur gösterilemeyeceği çok iyi bilinmelidir. Her mensubumuz, bilimin derin bir sezisini edinmek zorundadır. Eğer kişi, insan olmanın bilincinde ise, yaşadığı gerçeğin çağ dışılığından müthiş bir utanç duyuyorsa, duyarlı olması, eylemde gerekli olan yeterlilik

düzeine gelmek için ihtiyaç duyduğu gücü mutlaka kendisinde yaratması kaçınılmazdır. Ancak yabancılaşmayı parti maskesi altında da sürdürenler ve bu konuda özgün olmayı becereemeyenlerdir ki, parti içinde iki yüzlü kesilir, rahatsızlıklarını her fırsatta belli eder, kendi yetersizliklerini örtbasta etmeye çalışırlar; hatta bozgunculuğa varan birçok davranışa kılıf aramaya koyulurlar, çuvelerine de yaydıkları bu yapılarla, karanlığı Parti içinde hortlatmak istediklerini anlamaya yavaşmazlar. Farketseler bile, gereğini olumlu bir tarzda yerine getiremezler. Bu, en büyük düşmanlık, mutlaka ezilmesi gereken bir tehliktir.

(Konuyla ilgili ayrıntılı değerlendirme orta sayfada)

Partizanın Mektubu:

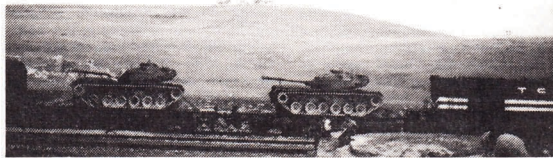
"KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ
DEVRİMCI MÜCADELEDEN
ALIKONULAMAZ!"
(YAZISI SAYFA 8'DE)

UZUN YÜRÜYÜŞ
BİR DÖNEMİN
TAMAMLAYICISIDIR
(YAZISI SAYFA 6'DA)

SERXWEBÛN
UZUN
YÜRÜYÜŞÇÜLER
ARASINDA
(YAZISI SAYFA 7'DE)

12 Eylül Döneminde
Diyarbakır Cezaevinde
Görev Yapan ve
Direnişlere Bizzat
Tank Olan

Bir Askerin Anlattıkları
(HABERİ ARKA SAYFADA)

Türk askeri birlikleri Irak sınırına sevk edilirken.

Halkın Dilinden Yaşam ve Mücadele

"Yanık Bir Yürekle Haykırıyorum!"

"Milletimizin şerefini göklere çıkaran ve hepimiz için ibret verici olan Diyarbakır cezaevlerindeki kahraman şehitler bizden ne istiyor?"

"Silahlarınızı İyi Koruyun, Onlar Her Şeyimizdir!"

"Bizim tüm bu baskı ve hakaretlere karşı umut bağladığımız tek güç PKK'dir."

(AYRINTILI YAZILAR SAYFA 4'TE)

1 MAYIS'TA BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZİ DAHA DA YÜKSELTELİM!

Kürdistan halkı ve proletaryası bu yıl 1 Mayıs'ı, baskı ve karanlıklardan aydınlığa doğru geçiş yaşadığı tarihi bir adımla karşılamaktadır. Geleceğe ve mücadeleye ilişkin umutların çiklendiği ve filiz vermeye başladığı bir dönemde, halkımız bugünün anlamına uygun olarak, başta Ortadoğu halkları olmak üzere, dünya işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle birlik ve dayanışma içine girerek mücadelelerine en güçlü desteği sağlamaktadır.

Kürdistan işçi sınıfı ve halkı, gelişen UKM'ne karşı yoğun saldırı ve provakasyonların düzenlendiği bir dönemde 1 Mayıs'ı kutlarken, böylesi bir günün anlamını da bir kez daha yaşamaktadır. Birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a sahip çıkış, emperyalizmin ve sömürgecilerin saldırılarına karşı her alanda mücadeleyi yükseltmektedir.

Dünya işçi sınıfı 1 Mayıs'a binlerce işçinin kanları pahasına ulaştı. Bu çabalar ve şehit düşme olayları yaşanmadan böylesi bir güne gercek anlamını verebilmek mümkün olamazdı. Aynı şekilde, bugün de işçi sınıfının bu mücadele gününü yaşatmak ve burjuvaziyi tüm çürümüşlüğüyle tarihin antika müzesine havale edebilmek, ancak can ve kan pahasına gerçekleştirilecek bir mücadeleyle olanaklı olabilir.

Dünya çapında emperyalizmin saldırganlığının arttığı ve tüm halklar üzerinde tehditlerin yoğunlaştığı bir süreci yaşamaktayız. Bu saldırılardan emperyalizmi ebedi mezarlığına göndererek çikabilmek, işçi sınıfının ve dünya halklarının mücadelelerinin yükseltip geliştirilmesiyle mümkündür. Bugün çatışmaların en yoğun olarak yaşandığı alanlardan biri de, Ortadoğu'dur. Burada devrim ile karşı-devrim arasında çelişkiler keskinleşerek artmaktadır.

Çatışmaların yoğunlaştığı bu alanda, önemli stratejik konuma sahip olduğundan, Kürdistan devriminin rolü daha da öne çıkmaktadır. Kürdistan işçi sınıfının karşı karşıya olduğu sorun, önderlik ettiği mücadeleyi bölgedeki konu-

muna uygun bir gelişme düzeyine çıkarabilmektedir. PKK gibi ideolojik-politik ve örgütsel bir gelişme düzeyine ulaşmış bulunan Kürdistan işçi sınıfı, bu rolünü layıkıyla yerine getirmesini de bilecektir.

Baskı ve zulüm altında, her an varlığına kastedilmek istenen bir ulusal kurtuluş hareketi de olursa, işçi sınıfının bilimsel ideolojisi öncülüğünde, başarılı adımlar atacağı açıktır. Cunta sonrasında içerisine girilen hazırlık sürecinin başarıyla atılarak, yeni döneme güçlü adımların atılması, gösterilen direnişler bunun açık bir kanıtı olmuştur. Böylesi bir güçlülükle yeni dönemi karşılayan Kürdistan işçi sınıfı, aynı zamanda 1 Mayıs'lara da layık bir mücadele içine gire-

halkları gibi, Kürdistan halkı da bu yolda yürümesini ve ilerlemesini bilecektir. Gösterilen sayısız direnişler, bu yönüyle de halkımızın geleceğiyle bugünü arasında kurulan köprüler oldular. Diyarbakir, Hêzik, Kandil Dağı ve diğer direnişlerin yolunda yüründüğünde zaferin mutlaka yakalanacağı kesindir.

Böylesi güçlü anlamlarla dolu olan bir günü anarken, reformist-revizyonist, her türden uşak ve ihanetçi eğilimlere karşı da yoğun bir mücadele verilmesi gerektiği açıktır. Hele günümüz Kürdistan'ında bunun önemi daha da artmıştır. Çünkü, direniş mücadelesini karartmak için çok yönlü oyunlar geliştirilmekte ve halkımız bu tarihsel adımdan geri döndürülmek isten-

lecektir. Bugün, sürecin her anlamında bir mücadele ve direniş geliştirme süreci olduğu birçok yönüyle ortaya çıkmış durumdadır. 1 Mayıs'ın anarken, bu bilinçli hareket edilmesi gerektiği de açıktır.

Yaklaşık 100 yıl önce işçi sınıfının, burjuvazinin karanlığa boğmak istediği bir geleneği aydınlatma mücadelesi sonucu yaratılan 1 Mayıs; bugün de emperyalizmin dünya halklarına karartmak istediği bir geleceği, bağımsız ve özgür bir gelişme ile yıkabilen mücadelesi veren dünya halkları ve işçi sınıfına yol göstermektedir. Tüm dünya

mektir. Küçük-burjuva reformistlerinin bu geri çekme çabaları açık bir, boşa çikarılmak zorundadır. UKM'nin başına örölme istenen oyunlar böylece etkisiz kılınabilir.

1 Mayıs'a nasıl sahip çıkılması gerektiği konusunda görevler çok açık ve nettir. En anlamlı sahip çıkışın, Kürdistan'da bağımsız ve özgür bir gelişme yaratıp, bu temelde Ortadoğu ve dünya halklarıyla birlik, dayanışma ve mücadeleyi yükseltmek olduğu ortadadır. 1 Mayıs'a bu anlamını verebilmek için, KUKM'nin öncü gücü PKK ve onun geliştirdiği mücadeleye destek verelim!

Kahrolsun Emperyalizm, Sömürgecilik ve Her Türden Gericiлик! Yaşasın Bağımsızlık ve Proletarya Enternasyonalizmi! Yaşasın Dünya İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs!

Ermeni, Rum ve Yunan Yayaralarının Ardındaki . . .

Başarafi 18. Sayfada

mektir. Bu konuda "zaman gelmemişti, başlanırsa katliam peşinden gelir" gibi gerekçelerle görevlerden kesinlikle kaçınılmaz. Ve özellikle Avrupa'nın metropollerinde yaşam tutturularak, gelmeyi Türkiye'de demokrasi gelişimine mine bağlayan anlayışlara asla prim verilemez.

Gün, kan ve ateş içinde direnme gündür; gün işkence, gün yokluk, işsizlik cenderesine alınan halkımızla omuz omuza savaşma gündür! Tüm örgütsel güçlerin, tüm kadroların bu mücadeleye seferber edilmesi gündür! Kendilerine onlarca yıl dışarda kalma stratejileri çizerek ve bunun mazur gösterilmesi için tahiller geliştirerek sorumluluklarından kaçma günü değildir! Bugün sıradan imkansızların, olanakların, bir tek sopanın, bir tek merminin bile, ulusal direniş mücadelesine seferber edilmesi gereken bir gündür! Bu konuda PKK, üzerine düşeni geçmişte olduğu gibi, günümüzde de en güçlü bir biçimde yerine getirmeye kararlıdır. En acımasız işkenceciye yaşamıştır. Merkezinden, sempatanlarına kadar en değerli evlatlarını kaybetmiştir. Ama buna rağmen, en ciddi hazırlıklarını da yine bu dönemde yapmış ve halen yürütmesine idam verilmesi için yargılanmaktadır. O ülkemin doruk noktalarında ulusal direniş bayrağını yeniden dalgalandırmaktadır. Donanımsızlığı, zorlukları ne olursa olsun,

böylesine yüce bir görevden kaçınmamıştır, kaçınmayı ihanetle eş tutmamıştır. Bu, acelecilik, zamansızlık değildir. Tam tersine halka bağlılığın, Marksizme-Leninizme bağlılığın, yurtsever olmanın biricik kistasıdır.

Değil Marksizme-Leninizme bağlı olmanın, sıradan bir yurtseverliğin bile gereği bugün, en basit donanımla da olsa, düşmana karşı dikilmektedir. Ve bunun en uygun alanı da, ülke halkının bağdır. Bugün, yüzlerce örgüt kadrosunu dışarıya çekme ve ülkenin zappedilmez doruk noktalarında, ulusal direnişin safalarında direniş örgütlenmesi gündür. PKK, bunu ancak böyle yapmakla tarihi görevine doğru bir biçimde sahip çıktığını söylüyor. Ve ne pahasına olursa olsun, iç ve dış engeller ne kadar büyük olursa olsun, bu görevi yerine getirdiği iddiasındadır. O halde, Türk emekçilerine karşı görevini de yine Kürdistan'da böyle soyul bir mücadeleyi geliştirmekle yerine getirmektedir. Diğer azınlıklara Ermeni, Rum, Arap vb. emekçilerin desteği, azgın despotik diktatörlüğe karşı mücadeleyi geliştirmektedir.

Bugün Rum halkına, tehdit altında tutulmak istenen Yunanistan'daki ilerici yönetime, yine Arap halkına ve Ortadoğu'da tehdit altına alınmak istenen ilerici yönetimlere karşı yapı-

bileceğimiz en büyük yardım, Kürdistan'da böylesine bir ulusal direniş yükseltmektir. Aynı biçimde emperyalizmin, sosyalist ülkelerin bağında bir hançer gibi sürekli yaşatmak ve nükleer füzelele karşı tehlikeli bir güç oluşturmaktan kaçınmak, böylesine bir mücadeleyi zaman geçirmen tüm gücümüzü ve olanaklarımızla geliştirmek. Ermeni halkına yapılan tarihi haksızlıklara karşı durmanın yolu da, TC'nin doğru devrimci bir anlayışa yıklması, onun yerine emekçilerin iktidarının doğmasıdır. Emekçilerin, iktidarının Türkiye ve Kürdistan'da doğması, tüm ezilen ulusal azınlıkların da özem ve çıkarlarını ifade edecek, onlara yapılan tarihsel haksızlıkları giderecek, Kıbrıs, Erge, Hatay sorunu ve benzeri birçok ulusal azınlık sorunlarına çözüm getirecek, ama herşeyden önce de Türkiye emekçi halkının çıkarlarını sağlama bağlayacak tek yoldur. Bugün, 12 Eylül faşist cuntasının azgın bir sövenizmle dayatmak istediği baskı ve sömürüye karşı, engin bir enternasyonalist ruhla ve bunun doğal bir sonucu olarak, coşkun bir yurtseverlikle, faşizme, emperyalizme ve tüm bölgesel işbirlikçilerine karşı halklarımızın birleşik direniş mücadelesini yükseltelim.

★ ★ ★

Libya'da İşçilere Yönelik MİT'in Kanlı Bir Provakasyonu!

Libya üzerinde emperyalist saldırı ve tehditlerin arttığı bir dönemde, Libya'daki Kürdistanlı işçilere yönetimi karşı karşıya getirmek amacıyla, MİT tarafından kanlı bir provakasyon düzenlendi. 24.4.1984 günü sergilenen bu kanlı provakasyonda 1 işçi ölümlük, 10 işçi de yaralandı. Olayın şöyle geliştiği belirtiliyor:

Tefa şirketinde çalışan işçiler daha önceki aylara ait ücretlerini almak amacıyla belli bir süredir greve bulunmaktaydılar. Grevi kırmak isteyen işverenin, bu süre içindeki tüm girişimleri, işçilerin kararlılığı ve birlikte hareket edişleri karşısında boşa çikarıldı. Fakat, işçiler üzerindeki baskılar da giderek yoğunluk kazandı.

Olayın gerçekleştiği 24.4.1984 günü iş, greve bulunan işçiler polis tarafından sabahın erken saatlerinde uykudan uyandırılarak sahaya toplandı ve polis tarafından yayılm ateşine tutuldular. Bu ateş sırasında PKK sempatanı Karşı bir işçi öldü, 10 yurtsever işçi de yaralandı. Yaralılarından birisinin durumunun ağır olduğu, hastahaneden çikarılacak yaralıların ise derhal tutuklanarak cezaevine kondukları söylenmektedir. Greve giden işçilerin hemen tümünün polis tarafından tutuklandığı da al-

nan haberler arasındadır.

Bu katliam girişimi ardından, işçiler olayı kinayan bir bildiri kaleme alarak yetkili kurumlara vermiş, Türk devletinin, konsolosluga eliyile şirketlere anlaşarak çeşitli provakasyon hazırlıkları içinde olduğunu ve böylece işçilerle Libya devletini karşı karşıya getirmek istediğini söylemişlerdir. Ancak, Libya yetkililerinin olay karşısında suskun kalarak, işçilerle görüşmeyi reddettiği belirtilmektedir.

Olayın cereyan ettiği dönem birçok açıdan ilginçtir. İngiltere'deki Libya konsoloslugu sorununun patlak verdiği ve Kaddafi'ye yönelik bir suikast girişiminin açığa çikarıldığı bir zamanda denk gelen bu provakasyonun, MİT tarafından planlı bir biçimde uygulandığı anlaşılmaktadır. Hatırlanacağı üzere, MİT, bu tür provakasyon eylemlerini daha önce Fransa vb. yerlerde de geliştirmiş ve işçilerle bu ülke yönetimlerini karşı karşıya getirmeye çalışmıştı. Öyle anlaşılmaktadır ki, bu tür provakatif girişimler önümüzdeki dönemde daha da hızlandırılacaktır. Bu provakasyonlara karşı uyanık davranarak, cuntanın oyunları boşa çikarılmalıdır. Bu konuda gerekli dikkat ve duyarlılığın gösterilmesi zorunludur.

Parti Gerçekliğimizi . . .

Başarafi 11. Sayfada

sisteme ve onun azgın bir uşağı olan Türk sömürgeçliğine karşı bir bağımsızlık savaşına atılırken, sosyalizme ve dünya proletarya hareketine karşı enternasyonalist görevlerini de en anlamlı şekilde yerine getirmektedir. Bu anlamda Leninizmin en temel ilkesini uyguladığı ve görevlerini yerine getirdiği inancındadır. Ama,

gericilerini kukalamaktadırlar. Türkiye başbakanı sıfatıyla Pakistan'ı ziyaret eden T. Özal, bu şükranının bir ifadesi olarak Afgan gericilerine bayrak ve kuran hediye etmiştir. Bu emperyalizmin ve faşizmin sosyalizme karşı açılmış kanlı cihad bayrağıdır. Sovyetler Birliği de en azından, böylesine kanlı bir gürüha karşı sa-

PKK en kit olanaklarla mücadeleye etmesini ve halklaşmasını bilen bir güçtür.

dünya sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerinin de, halkımızın çağa uzağı bu eli dostça sarak cevap vermesi zorunludur. Bir gerçek olarak belirtmek gerekirse, Sovyetlerin yanısında Afgan gericileri sosyalizme karşı emperyalizmin aktif desteğiyle kuşandırmakta, TC'nin faşist temsilcileri tüm bir sistemin de şükranlarını ifade eden girişimlerle Afgan

yaşan halkımıza Leninizmin bir kızıl bayrağı ve kitabını hediye etmesini bilmelidir. Söz konusu olan maddi vb. destek olmayıp, leninist bir ilkin çigenmesinde artık bir son verilmesi, proletarya enternasyonalizminin gereklerini yerine getirilmesidir.

(DEVAM EDECEK)

Kürdistan Gençliği . . .

Başarafi 8. Sayfada

dolayı bütün uygulamalarıyla bu rolünü ortadan kaldırmak istemektedir. İyi bilmektedir ki bu rolün ortadan kaldırılması durumu gerçekleştiği an, halk olarak ciddi bir darbe yemisi olacaktır. Bu darbenin etkisiyle kim bilir nasıl karanlık bir yapıya itilip, ne tür uygulamalara karşılaşılabacağı, bunu tasavvur etmek, gerekçen de çok zordur. Cezaevlerinde, dağların doruklarında, şehirlerin, kırsal kesimin, ovalık alanların göbeğinde halkımızın yüzlerce yıllık bir süreyle içinde hap-

solduğu köleliğin paslı zincirlerinin kırılması için yürütülen direnişin, senin gücüne ihtiyaç vardır, ve sen direnişin bu ihtiyacını karşıladığın an tarihi görevini yerine getirip, sömürgeçliği hak edeceksin!

- * Yaşasın Kürdistan Gençliğinin Devrimci Direniş!
- * Kürdistan Gençliği Mücadeleden AhkunuLamaz!
- * Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Devleti!

Selim.

35 saatlik iş haftası için

ALMANYA'DA GREVLER DALGA DALGA YAYGINLAŞIYOR

BURSA DEV-SOL DAVASINDA 3 İDAM

Donanma ve Sıkıyönetim Komutanlığı Gölcük Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Bursa Dev-Sol davası 20 Nisan'da sonuçlandı.

Necati Kartal, Özcan Kan ve Nejat

Pişmişler olmak üzere üç kişinin idamı, 1 kişinin de ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığı davada, 34 kişiye de çeşitli hapis cezaları verildi.

TKP/ML-DHB ÖRGÜTÜ DAVASI SONUÇLANDI

Adana Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen, 424 kişilik TKP/ML-DHB örgütü davası sonuçlandı.

Bu davada, 8 kişi idam, 16 kişi ömür boyu hapis cezasına çarptırılırken, 1 kişiye 26 yıl 8 ay, 5 kişiye 20 yıl ağır hapis, 127 kişiye de 1 ila 16 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi.

di. Ayrıca 176 kişi hakkında beraat, 34 kişi hakkında da görevsizlik kararı verildi.

İdam cezası verilen kişilerin adları şöyle: Salih Buruc, Garbis Altınoglu, Hüseyin Çarpartas, Vakkas Sungu, Halil Genç, Hasan Ömek, Deriş Çakır ve Önder Çilteleni.

UŞAK DEV-YOL DAVASI SONUÇLANDI

28 idam talebiyle, Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 No'lu Askeri Mahkemesinde devam eden Dev-Yol Uşak davası sonuçlandı. 191 tutukludan 13'üne ölümlü ceza verilirken, 14'üne müebbet, 80 tutukluya da 1-26 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları verildi.

Haklarında idam kararı verilen 13 devrimcinin adları şöyledir: Ahmet Acartürk, Avni Yılmaz, Çetin Çelik, Halil Öter, İrfan Oktay, Mehmet

Soyadlar, Mustafa Uysal, Oktay Ağlat, Osman Sağcan, Osman Zeybek, Süleyman Oktay, Şadi Yurdusev, Uğur Sümer idam cezası alırken, Ahmet Doğan, Bahri Öner, Bilal Kum, Kemal Gürsel Kırıcı, Çetin Cesur, Davut Günhan, Errol Güngör, Fatma, Özgür, Kemal Bölükbaşı, Muammer Sakaryalı, Mustafa Şekip Keçeci, Osman Karakaya, Ragıp Altıngan'a da müebbet hapis verilmiştir.

İZMİR'DE YAPILAN OPERASYONLARDA TKP-İŞÇİNİN SESİ ÜYESİ 26 KİŞİ YAKALANDI

"Demokrasiye geçiş" sahtekarlığının sürdürüldüğü son günlerde, operasyon ve tutuklamalar yeniden hız verilmiştir. Hemen hemen her alanda yoğun operasyonlar yapılmıştır. Bunlardan biri de Mayıs ayı başlarında, İzmir'de yapıldı. Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının İzmir'de yaygın olarak giriştiği operasyonlarda, TKP-İşçinin Sesi üyesi ol-

dukları iddia edilen 26 kişi daha yakalandı.

Yakalanan ilericilerin 1 Mayıs ile ilgili çeşitli gösteri ve eylem hazırlığı içinde oldukları da bildirilmektedir. Her zaman olduğu gibi, yine yakalanan ilericiler üzerinde yoğun işkence yapıldıktan sonra açıklamalarda bulunularak, olay basına duyuruldu.

Emperyalizmin artan ekonomik bunalımı, metropol ülkelerdeki işçi sınıfını da etkilemekte, tekelci burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişkiyi şiddetlendirmektedir. Emperyalist burjuvazi bunalımdan kurtulmak için, tüm yükü işçi sınıfına yüklemek istemektedir.

Bu durum içerde mücadeleyi daha da şiddetlendirmektedir. İşçi sınıfı artırımlık istenen sömürüye karşı, daha iyi çalışma ve yaşam koşulları yaratma uğruna mücadelelere girişmektedir. Emperyalist tekelilerin tüm oyunlarına karşılık, bu konuda işçi sınıfı kendi haklarından taviz vermemekte, yıllarca sürdürülen bir mücadele sonucu kazandığı haklarını terketmemektedir.

Son günlerde artan grev dalgasının temelinde yatan neden budur. Hatta işçi sınıfı sadece haklarını korumakla da yetinmemekte, daha da ilerletme uğraşını vermektedir. İçerde bunalımı yoğunlaşan ve giderek azami karları azalan tekeliler, kolay kolay

işçi sınıfının gasetmekte istedikleri haklarına yeni haklar katılmasını kabullenmeyeceklerdir. Tüm güçleriyle bunun karşısına çıkacaklardır.

Almanya'da uzun süredir, üzerinde çeşitli görüşmelerle yapılan 35 saatlik iş haftası uygulamasına tekeliler hiçbir biçimde yanaşmak istemiyorlar. Bunun üzerine işçiler, 35 saatlik iş haftasının elde edilebilir için, ekonomik zor yöntemlerine başvurmakta. İşçi sınıfının haklarını daha genişletmesi ve çalışma koşullarının düzeltilmesini sağlayacak olan bu uygulamanın haklı bir talep olduğu çok açıktır. Aynı zamanda elde edilmiş işçi sınıfının büyük yararlar sağlayacağı bir hak türüdür.

İG-Metall sendikasının Metal işçileri dalında başlattığı grevler giderek yaygınlaşmakta, yeni işyerlerini de kapsamaktadır.

Baden Württemberg Eyaletinde başlatılan grevler, Almanya'nın diğer eyaletlerine de yayılmış durumdadır.

İG-Metall sendikasına bağlı 14 işyerinde çalışan 12 bin işçinin katılımı ile başlatılan grevler, daha sonra çeşitli fabrikaları da kapsamına alarak genişledi. Baden Württemberg Eyaletinde 15 yeni işyerinin daha greve katılması ile grev dalgası genişlerken, gazetemiz yayına hazırlanırken yeni grev haberleri bizlere ulaşmaktaydı.

Halen, Baden Württemberg Eyaletinin yanı sıra, Hessen Eyaletinde ve diğer bazı bölgelerde grevlerin sürdürüldüğü bildirilmektedir. İşveren bir çok fabrikada lokavt kararı alırken, işçiler ve sendika, 35 saatlik iş haftası kabul edilene kadar grev sürdürmekte kararlı olduklarını belirtmektedirler. Ayrıca 28 Mayıs'ta Bonn'da, grevci işçileri ve 35 saatlik iş haftasının destekleme amacıyla İG-Metall sendikası tarafından bir yürüyüş düzenlenecektir.

★★★

Gürbulak Sınır Kapısındaki Şoförlerin

KONTAK KAPATMA EYLEMİ BAŞARIYLA SONUÇLANDI!

Sömürgeci-faşist Türk cuntasının uygulamalarına karşı emekçi kitlelere mahalefet her geçen gün daha da artmaktadır. Cuntanın uygulamalarına karşı Türkiye ve Kürdistan'ın çeşitli alanlarında, halktan gelen direnişler gelişmiş ve uluların birçoğu da amaçlarına ulaşmıştır. Cunta herke kadar zor gücüne dayanarak bunları engellemeye çalışıyorsa da, fazla başarılı olamamakta, kitlelerdeki direniş

değişik gelişmelerin doğabileceğinden korkan sömürgeci güçler durumu Ankara'ya bildirmişler. Oradan aldıkları cevapla şoförler için koydukları parayı kaldırmak zorunda kalmışlardır.

Öte yandan aynı günlerde Trabzon limanında da taşıma ücretlerini artırılması doğrultusunda 3 gün süreli kontak kapatma eylemi gerçekleştirilmiştir.

Adna mücadele edilen Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler, aralarında böyle bir birlik yaratıp, ortak talepleri için eylemlere kalkıyorlarsa, bu durum sorumlu devrimci güçleri daha ileri birlikler yaratmaya, ileri düzeyde mücadelelere ortaya koymaya davet etmektedir. Kendiğinden gelme bir eylem olsa da, görev çağrısında bulunduğu açıktır. O halde bu çağrıya gereken cevap mutlaka verilmelidir.

şoför geçiş yapmamıştır. Direnişin daha da genişleyeceğini farkeden sömürgeci güçler tutuklamalara girişmişlerdir. 30 civarında şoförü gözaltına alarak, dayak ve hakaretlerle şoförler üzerindeki tehditlerini arttıran cunta, bu güçleri direnişten vazgeçirtmek istemiştir.

Buna karşın taleplerinden vazgeçmeyerek direnişlerini devam ettiren şoförler, direnişi 5 gün sürdürmüşlerdir. Tüm tehdit ve zorlamaların etkisiz kalmasıyla daha

ADANA TDKP-İO DAVASI SONUÇLANDI

Adana 6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen TDKP-İO davasında 7 kişiye idam cezası verildi.

Haklarında idam cezası verilenlerin adları şöyledir: Seyfettin Bayramoğlu, Recep Kar, Çiler Dilcan, İsmet Kaya, Cemal Cengiz, Doğan Kurt ve

Mahmut Uygur. Yine aynı davada 2 kişiye ömür boyu hapis cezası verilirken, 42 kişiye de çeşitli hapis cezaları verildi.

ÜNYE DEV-YOL VE KURTULUŞ DAVASI SONUÇLANDI

Üçüncü Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Ünye Dev-Yol ve Kurtuluş davaları sonuçlandı.

Bu davalarda, 5 kişiye ömür boyu hapis cezası verildi.

MEHDİ ZANA İKİ DAVADAN DAHA YARGILANDI

Diyarbakır eski Belediye Başkanı M. Mehdi Zana Diyarbakır 1. Asliye Ceza Mahkemesinde hakkında açılan iki davadan daha yargılandı.

9 Mayıs 1984'de Diyarbakır 1. Asliye Ceza Mahkemesinde yapılan duruşmaya, Mehdi Zana getirilmedi.

1475 sayılı yasa ile "görevi kötüye kullanma"tan dolayı yargılanan Zana'nın duruşması bu nedenle ilki bir tarihte erledi. Geçen yıl 24 Eylül ayı ağır hapis cezası verilen Mehdi Zana halen Diyarbakır cezasında tutulmaktadır.

42 DEVRİMCİ YAKALANDI

İstanbul'da sürdürülen operasyonlarda örgüt evlerine yapılan baskınlar sonucu, THKP-C/Kurtuluş mensup 42 kişi tutuklandı.

AYDINLAR CUNTAYA BİLDİRİ VERDİ!

1256 imzalı Aydınlar Bildirisi, cunta şefine verildi. Aralarında Aziz Nesin, Yaşar Kemal, İlhan Selçuk, Uğur Mumcu'nun da bulunduğu, çok sayıda yazar, gazeteci, ses ve sinema sanatçısının yanı sıra, profesör ve subayların da bulunduğu 1256 aydın bir bildiri dağıtıldı.

İşkencenin insanlığa karşı bir suç olduğu belirtilen bildiriye ayrıca, ölümlü cezalarının kaldırılması ve kapsamlı bir affın da çıkarılması gerektiğine değinilmektedir. Bunların yanı sıra basın üzerinde uygulanan sansürün kaldırılması ve basında düşüncelerin özgürce savunulması gerektiği ifade edilerek, TRT ve üniversitelerin özerkliği korunmalıdır, denilmektedir.

OKUYUCUYA

Mayıs şehitlerine ilki bir sayı çıkaracağımızda bu konudaki ayrıntılı detayları bu sayıya verem

24 Nisan'da başlayan yürüyüş ilişkin diğer haberler gündemimizde, ayrıca ma eylem ve mesajlarıdaki yankılarımız da dolaylı bu sayımızda yaymıyoruz.

★

HALKIN TERCİHİ ÇOK AÇIK!

1982 Anayasa güven oylaması, 6 Kasım genel seçimleri ve derken 25 Mart mahalli idareler seçimleri de cuntanın cizdiği çerçevede yapıldı.

Cuntanın seçim hesabı ve mantığı aynı bir konudur.

Halkın seçimlere yaklaşım tarzı ise, arastırarak diyalektik bağa rağmen apayrı bir konudur. Burada 25 Mart seçimlerinin halk içinde ortaya çıkardığı bazı ilginç durumları izah edeceğiz.

Bilindiği gibi, cuntanın hesabı ne olursa olsun, seçimler onun iradesi dışında bazı gelişmelere yol açacaktır ve açıyor. En tipik gelişmelere de kırsal alanlarda ve muhtarlık seçimlerinden önce, adayların belirlenmesi sırasında rastladık.

Halk, muhtar adaylarını belirlerken iki noktayı ön plana çıkardı. Aday, yurtsever ya da tarafsız mı? Yoksa, muhbir ya da devletin adamı mı? Özellikle bu sorun kitle içinde partiler üstü bir husus oldu. Ve köylüler, hararetle bir şekilde, kulis faaliyetleriyle, çeşitli propagandalar ile, aile bağlarıyla, ahhap çavuş ilişkileriyle doğal bir örgütlenme yarattılar. Ve devletin adamı ya da muhbir adayın karşısına ya yurtsever ya da tarafsız bir adayı dikmeye çalıştılar. Muhbir adaylar o kadar çok teşhir edildi ki, maske takmak zorunda kaldılar. Ya da "ayak oyunlarına" başvurdular. Kabilecilik, kan davalarını körüklediler vs. Eski muhtarlar da tekrar adaylıklarını koyarlarken, temel propaganda olarak, taraftarlarına şunu söylediler: "12 Eylül'de kimseyi ezdirmeye çalıştı. İyi insandır."

Birkaç büyük şirketin dışında hiçbir

faşist cuntaya yardımcı olmamanın iyi insan anlamına gelmesi, bunun için de Kürdistan'da ilk defa halk anlayış birliğine varması, bunun da kök salmaya başlaması ilginçtir. Bunun bir çok örneğine köylerde rastladık. Adıyaman'ın bir köyünde bir köylünün kardeşi ihbarcı olduğu için, adaylığını desteklemeyip, gidip karşı taraftaki yurtsever adayı (aralarında kan davası olduğu halde) desteklemesi ilginçtir.

Bu durumu Kürdistan'ın çeşitli yörelerindeki birçok köyde gözlemledik. Diğer alanlarda da büyük bir ihtimalle böyle olduğunu sanıyoruz. İstisnalar olabilir, bunu da yadgarımayız.

Halkın bu eğiliminin ne ifade ettiğini, bizim açımızdan olduğu gibi, sömürgeci-faşistlerce de anlaşılması düşünülemez.

örgütüne

şkin özel dolay, terlendiriyoruz.

uzun yüzer ve dayanişın, basınrlığından ayınlaya-

YASAM VE MÜCADELE

Kısa ama özlü olan bu röportaj Partimiz PKK'nın son faaliyetlerine yakinen tanık olup, ve gelişmeleri gazetemiz SERXWEBÜN'dan izlemekte olan bir yurtseverin; devrimcilere, demokratlara ve "yurtseverim" diyen tüm güçlere yol gösterecek değerdeki ve özünde de halkımızın duyguyu ve düşüncelerini dile getiren görüşlerini yanısırmastan dışındaki kamuoyuna iletmeyi önemli gördük.

Bir Gurup PKK Partizanı

Soru - Amca, Kürdistan'ın üç parçasını da görmüş, yaşamış ve böylece yakinen tanımışsınız. Geçmişteki gelişmelerden de haberdar olduğunuzdan değerli tecrübelerle sahip olduğunuzuna inanıyoruz. Biliyorsunuz ki bugün, halkımız her üç parçada da mücadele halindedir. Acaba sizce bütün parçalardaki halkımız birliktir ve dayanışması için nelerin yapılması gerekir?

Cevap - Zayıf bir okuma-yazmam vardır. Ama ben Kürdüm ve vatanım Kürdistan'dır, bunu biliyorum, bu bana yetiyor. Bu uğurda hangi örgüt mücadele ettiyse gücüm oranda her zaman benimle olur. Acaba sizce bütün parçalardaki halkımız birliktir ve dayanışması için nelerin yapılması gerekir?

Cevap - Zayıf bir okuma-yazmam vardır. Ama ben Kürdüm ve vatanım Kürdistan'dır, bunu biliyorum, bu bana yetiyor. Bu uğurda hangi örgüt mücadele ettiyse gücüm oranda her zaman benimle olur. Acaba sizce bütün parçalardaki halkımız birliktir ve dayanışması için nelerin yapılması gerekir?

Cevap - Zayıf bir okuma-yazmam vardır. Ama ben Kürdüm ve vatanım Kürdistan'dır, bunu biliyorum, bu bana yetiyor. Bu uğurda hangi örgüt mücadele ettiyse gücüm oranda her zaman benimle olur. Acaba sizce bütün parçalardaki halkımız birliktir ve dayanışması için nelerin yapılması gerekir?

Cevap - Zayıf bir okuma-yazmam vardır. Ama ben Kürdüm ve vatanım Kürdistan'dır, bunu biliyorum, bu bana yetiyor. Bu uğurda hangi örgüt mücadele ettiyse gücüm oranda her zaman benimle olur. Acaba sizce bütün parçalardaki halkımız birliktir ve dayanışması için nelerin yapılması gerekir?

bile biliyorum. Cunta biraz işleri zorlaştırdı, kimse ortalıkta kalmadı. Tam zor durumda kaldığımızda, en çok onları aramağa başladığımızda, PKK Partizanlarını yanı başımızda bulduk. Kardeş kavgasını durdurmak için şehit verdiğini duyduk. Ben sizi ve Partizin PKK'yi ilk defa ve böyle tanıdım. Duyar duymaz çok umutlandım. Çünkü biz kardeş kavgasının yanlış olduğunu biliyorduk, söylüyorduk; ama bizi dinlemiyorlardı. Bu kanlar birleşmeye davet ediyor bizi. Ey Irak Kürtleri! Daha ne zamana kadar kardeş kardeşi vuracak, daha ne zamana kadar bu zulmü yaşayacağız! Hepiniz kardeşlerimizinizin, kavgasız bizim kavgamızdır, şehitleriniz bizim şehitlerimizdir, dökülen kanlarımız bizim kanlarımızdır, çektiğiniz çileler bizimidir, derbeder olmanız bizimidir. Yanık bir yürek ile hewar hewar ediyorum! Yeter diyorum, kardeş kardeşi vurmaları! İnanlı Kürtler sizin kardeşlerinizdir, onlara da kurşun sıkmayın! Ey Irak Kürtleri, sizin de şehitleriniz bizim, döküğünüz kanlar bizim, çektiğiniz acılar bizimidir! Türkiye Kürdistanlı bir yurtsever olarak size sesleniyorum: Irak Kürdistanlı yoksul kardeşlerinize kurşun sıkmayın! Düşmanın oyununa gelmeyin hep birlikte omuz omuza, elele, gönül gönüle verelim! Birleşelim, güçlenelim! Bizler bir elin parmaklarıyız.

Sorunuza cevabımı böyle bitiriyorum.

Soru - Kuzey-Batı Kürdistanlı bir yurtsever olarak elinizden geldiği anda, her zaman, ulusal kurtuluşcu bir mücadelenin gelişmesini yana olmuş ve bu savaşta katılmışsınız. Peki o zaman önce bize 12 Eylül faşist askeri darbesinden bu yana sömürgecilerin uygulamalarını kısaca aktarıp, daha sonra da geldiğimiz bugünkü aşamada devrimcilerin ve yurtseverlerin görevlerinin neler olduğunu açıklar mısınız?

Cevap - Cunta geldikten sonra kulağımızla duymadığımız, gözümüzle görmediğimiz zulüm ve hakaretleri duyduk ve gördük. Bir tek şeyimiz kalmıştı; umudumuz olan devrimciler... Bir gün bu zulmün hesabını soracaklarına inanıyorduk. İşte cunta bunu kıramadı, çünkü bu günümüzde saklıdır, kılıcı ve jopu oraya ulaşamazdı. Eskiden yüz liraya aldığımızı şimdi bin liraya alıyoruz. Kahrını çektiğimiz dağlarda hayvanlarımız yayılıyor, cunta hükümeti gelip bunun için haraç bizden topluyor, dağdaki ağacı isnamak için binbir cefayla keser getiririz, cunta gelir her soba için yüzellişer lira haraç alır. Başka bir akrabaya gideriz ziyaret için, gelirken hakaret ederler. Kimlik unutturacak vay halimize artık. Her karakol birer işkence, soygun ve rişvet evidir. Daha geçen yıl şu yakın köyde, ahırda hayvan bakımı yapan genç bir gelinimize saldırdılar. Bir daire halinde bizi diziyorlar ve koşu yaptırıyorlar, ne bileyim daha neler neler...

Faşist cunta geldikten sonra örgütlerimizin geri çekildiğini görüyor ve duyuyorduk. Bizde bunu doğru buluyor ve onlara söylüyorduk. Daha önce de söylediğim gibi ben örgütler arasında fark gözetmeden hepsine hizmet ettim. İsterse

"YANIK BİR YÜREK İLE HAYKIRIYORUM!..."

sayayım. DDKD, Kawa, KUK, Ala Rızgari, KYB, I-KDP ve şimdi de PKK. Sadece bir yurtsever olarak sesleniyorum. Hizmet ettiğim bu kadar örgüte yine hizmet etmeğe hazırım, ama hani neredeler? Geri çekilmek davayı bırakıp kaçmak değildir. Ne yaptıklarını da biliyoruz. Bize bu davayı hepsi anlatıyordu, doğru yolu gösteriyorlardı, yani mücadele edelim, vatanımızı kurtaralım diyorlardı, bu yolun doğru olduğuna inandık. Bize bunu öğretip, inandırıp şimdi de yalnız bırakmak doğru olur mu? Onbinlerce Kürdistan evladı vardır cezaevlerinde, hep bu davada ve her örgütten, şimdi onları unutmak hem de umutları bu olduğumuz halde, doğru olur mu? Düşman hepmizi fark görmeden ezerken, bizim daha hala "sen şöyle yaptın, ben böyle yaptım" diyerek yerimizde durmamız doğru mudur? Milletimizin şerefine göklere çıkan ve hepimiz için ibret verici olan Diyarbakır cezaevlerindeki kahraman şehitler bizden ne istiyor? Daha gençlerde Diyarbakır cezaevini yakan böyle bir zalim düşmana kin ve nefret dolu bir mücadele hepimizin boyun borcu değil midir? Eğer bunları unutup el kapılarında kalmaya

niyetli olan varsa, olsun. Biz herşeye yeteriz, ama böyleleri dışarda halkımıza adına gevezelik yapamazlar. Gelsinler hepsini biz besler, korur, silahlandırır, önderlerinde ve arkalarında savaşsınlar da.

Dost zor günde belli olur. Madem böyle ise zorluktan kimse kaçamaz. Gün birleşme gündüdür. Birleşmemek bizim için zararlıdır. Zararı da nerede kesersek karlı çıkarız. Sadece cunta ve cuntanın dostları zarar eder. Biz böyle düşünmüyoruz.

Soru - Daha önceki görüşmelerimizde de size, Partimiz PKK'nin geçmişini dinlenmesini aktardık. Böylece Partimizin çeşitli konulardaki politikasını biliyorsunuz. Bugünkü mücadelemiz ve gelişmeleri de yakinen izleyen biri olarak mücadelemiz hakkında neler düşünüyorsunuz veya iletmek istediğiniz önerileriniz var mıdır?

Cevap - PKK'nin düşüncelerini dinledim. Dinleyen başka yakınlarım da var. Ne kadar muhakeme ediyorsak, bir yanlışlık bulamıyoruz. En başta hatalarını ve kazançlarını bize kadar yani ayağımıza kadar getirip bize anlatması bile samimiyetin ve doğruluğun işaretidir.

"Silahlarımızı İyi Koruyun,

Onlar Her Şeyimizdir!"

Faşist cuntanın tüm baskı ve zor uygulamalarına karşılık, halkımız, Partileri PKK'ye sahip çıkmasını bilerek ilgi, destek ve katılmalarıyla mücadeleyi güçlü kılmaya devam etmektedir.

Kitlelerin gelişen mücadeleye gösterdikleri ilgi ve desteğe bir örnek olarak, yurtsever bir esnafla yaptığımız röportajı gazetemiz Serxwebün'a ulaştırma görevi bildik.

Devrimciler: Siz bir esnaf olarak

şimdi içerisinde bulunduğumuz mevcut durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Esnaf: Biliyorsunuz, durum çok kötü, her geçen gün daha da kötüleşmektedir. Büyük sıkıntılar çekiyoruz, öyle ki aileyi dahi geçiremiyoruz, aylık dükkân kirası ve dükkân vergisi ödeyemiyoruz. Hele her ay peşe gelen zamlar durumumuzu daha da kötüleştiriyor. Halk alış-veriş yapamıyor, dolayısıyla biz de iş yapamıyoruz. İyi bir iş bulsam, bu dükkânı devredeceğim. Fakat iş bulmak da mesele, işsizlik zaten dev boyutlarda. Kısacası, tüm halk perişan ve sefil bir durumda yaşıyor. Halkın bu duruma daha fazla katlanması mümkün değil.

Devrimciler: Sizce bu sorunun çözümü nasıl olabilir?

Esnaf: Elbette bu durum böyle sürmez, ne kadar sussaktaki hayat şartları

bizleri mücadeleye sevk edecektir. Bugün bazı ülkelerde, bizde de yaşanmakta olan siyasal ve ekonomik koşullardan dolayı grev, gösteri ve hatta silahlı çatışmalar olmaktadır. Bizi bekleyen yakın gelecekte budur, zaten farklı bir şey değildir. Ve zaten halkta da bu doğrultuda bir hareketlilik, bir kaynaşma görülmektedir. Mevcut duruma devrimcilerin müdahale edip sorunu çözecekleri açıktır.

rumu nasıldır?

Esnaf: Halk, cuntadan sonra belli bir şaşkınlık içindeydi. Geleceğin ne olacağını kestiremiyordu. Ama özellikle son Diyarbakır direnmeleri, devrimcilerle yönelik olarak TRT'de çıkan haber ve yorumlar, sömürgeciler tarafından geliştirilen anti-propagandalar ve özellikle sizlerin ilköyle dönüp yeniden mücadeleyi başlatmanız, halkın devrime olan inancını kuvvetlendirmeye başlamıştır.

Devrimciler: Son olarak sizlerin mücadeleye hakkında önerdiğiniz bir şey var mıdır?

Esnaf: Elbette vardır. Olmaz olur mu? Benim özellikle sizlerden istediğim şey, bu ajan ve muhbirleri, yani, halk düşmanlarını cezasız bırakmayın. Çünkü onlar bize çok acı çekti, içimizi yaktı, öyle ki yurtsever ve devrimcileri ihbar ettikleri yetmiyormuş gibi, sömürgecilerle birlikte fuhuşu geliştiren gençliğimiz buna teşvik etmekte, arama bahanesine askerlere evlere girmek ve kızlarımızı, kadınlarımızı sarıktık yapılmaktadır. Bizim tüm bu baskı ve hakaretlere karşı umut bağladığımız tek güç PKK'dir. Ancak PKK'nin bu hainlere hak ettikleri dersi vermesine inanıyoruz. Bu konuda, oğlu muhbirler tarafından yakalattıkları yaşlı bir köylü şöyle diyor: "İhbarcıya dedim ki, eğer bizim arzuladığımız günler gelirse, yaptıkların yanına kalmayacak, yok eğer bu günler hep böyle devam ederse halıye yanına kalacak. Fakat bunu öyle bil ki umut ettiğimiz günler gelecek ve yaptıkların yanına kalmayacaktır." Deyebilirim ki, yöremizde hemen hemen her insan bu hainlerin zulmünden nasibini almıştır. Ve benim gibi, yörede tanıdığım tüm yurtseverlerin tek talebi bunların cezalandırılmasıdır.

Son olarakta sizlere şunu söylemek isterim; sizler bizim en değerli varlıklarımız, tek umudumuzsunuz. Bu açıdan, kendinize iyi bakın, silahlarınızı iyi koruyun, çünkü PKK'nin çıkarmış olduğu Zor kitabında da belirttiği gibi, düzenimizi zorla kurtaracağız, bu da bizim gücümüzü ve silahlarımızı olacaktır. Bu açıdan bir daha diyorum ki, silahlarımızı iyi koruyun, onlar her şeyimizdir.

Azad COTYAR

Devrimci Faaliyet ve Halk Gerçekliğinin Bize Pratikte Öğrettikleri!

Her arkadaş gibi ben de, Partimin yurt dışındaki hazırlık ve eğitim sürecinden geçerek,ülkede devrimci mücadeleyi geliştirip, örgütlemeye üzere Kürdistan'a gönderildim ve bir bölgede faaliyetlere başladım. Çok elverişsiz bir zeminde,çok acımasız ve yakıcı bir ortamda, herhangi hazırlık ve ilişkinin olmadığı bir alanda faaliyet yürüttüğümün bilincindedim. Bu bilinçle şartları ve olanakları zorlayarak bölgemizde halkla ilişkileri geliştirmeye, barınma ve korunma imkanları yaratmaya, böylece ileriki çalışmalarına sağlam temeller oluşturmaya çalıştık. Bu yönlü çalışmalara başladığımızda daha çok dışmından ve mevsimin olumsuz etkisinden kaynaklanan zorluklarla karşılaştık. Buna nazaran faaliyetlerimiz sonuç vermekte fazla gecikmedi, ilişkilerimiz her geçen gün daha geniş çevrelere içerisinde taşındı. Barınma ve korunma olanaklarımız genişledi, tamamıyla olmasa da çok kısa bir süre içerisinde amaçlanan bazı hedeflere ulaştığımızı söyleyebiliriz. Bu açıdan kesinlikle şu sonuca varabiliriz: Gerek Türkiye'de ve gerekse Kürdistan'da eğer mücadele edilmek istenilirse, devrimci çalışmalar için elverişli bir ortam vardır. Fakat ne yazık ki, Türkiye ve Kürdistan'daki birçok örgüt bu gerçeği ya görmeyi istemiyor, ya da kabul etmek istemiyor. Eğer bu grup ve örgütler mücadele alanlarına dönüp kitlelere içine imme gereksinimini duysalardı ve mücadele konusunda biraz samimi olsalardı, bu yanlışları çok kısa bir süre içerisinde anlayacaklardı. Fakat anlaşılabilir oldukları, bunların ne ülkeye dönme, ne de kitleleri örgütlemeye gibi bir tasarıya yoktur. Tam tersine, kendileri mücadele etmek istemedikleri gibi, Kürdistan'da bütün olumsuzluk ve zorluklara rağmen mücadeleyi geliştirmek azmi ve çabaları içerisinde olan devrimcileri engel olmaları geride bırakıyorlar. Kürdistan zemininde halkımızla iç içe yaşamamanın, halkımızın acı, ert ve dileklerine deva olmanın zorunluluğuna inanmayan bizler, bu müteci grup ve örgütlerle şöyle konuşuyoruz: "Ya sizler de buyrun ülke sathında mücadele edin, ya da mücadele etmek isteyen devrimcilere engel olma çalışmayın. Şayet mücadele kaçınılmaz ve gelişen mücadele önünde engel olma tavrında diretirsenez, hak ettiğiniz dersi halkımızdan ve gelişen mücadeleden almakta gecikmeyeceksiniz"

Evet, faşist cuntanın zulmünden, baskısından, talanından, gaspından usanan halk kitleleri tek umut ışığı olarak devrimcileri görmekte, çalışmalarını, dertlerini, sorunlarını çözümlerini bekliyorlar.

Sömürgeci Kürdistan'da uyguladıkları baskıların bir parçası olarak,1983 Aralık ayının son günlerinde Bitlis'in Karasu ilçesi ve çevresinde Hizan'da operasyonlarını yoğunlaştırdılar. Karasu ilçesi ve çevresine yayılan komandoların ilk işi,silah toplamak için köy muhtarları ve imamlarını görevlendirmek oldu. Birinci safhada,köy muhtarları ve imamların huzurunda köylüler silahlarının olup-olmadığını dair kuran'a el bastırılarak yemin ettirildiler. Bundan sonuç alamayan sömürgeci bir kez rişvet, baskı, işkence ve tehdidi yoğunlaştırdılar. Daha sonra ise, işi kadınları alıp götürmeye kadar vardılar.

Sömürgeci subaylar köylüleri toplayarak daha önceki seferlerde olduğu gibi şu konuşmayı yapmaktadırlar: "Biz bu silahları sizin için topluyoruz. Çünkü bu silahlarla her gün bir birinizi vurup öldürüyorsunuz. Eğer bu silahları toplamazsak birbirinizi bitireceksiniz..." Böylece hem kendilerini haklı çıkarmak ve hem de esas amaçlarını gözlemeye istiyorlar.

Sömürgeci Siirt'in Şirvan kazası ve çevresinde de köy muhtar-

münü onlarda bulmakta, en zorlu koşullarda onlarla beraber olmasını, onlara gereken ilgiyi ve desteği vermesini de bilmektelerdir. Aşağıda aktaracağımız halkla yapılan konuşmalar bu iddiamızı güçlendirmekte ve halkın devrimcilerle karşı hangi duygular beslediklerini kanıtlamaktadır.

Kürdistan'ın bir cenneti andırınan doğası, kışın yağmurlu, karlı, çamurlu ağırlığını üstünden atarak baharın hareketliliğiyle kucaklaşmıştır. Doğadaki tazelik ve canlılık, insanlardaki coşku ve hareketlilik her an, her yerde insanın gözünden kaçmıyordu. Bu canlılık ve hareketlilik bizlere yansımaması için hiçbir neden yoktu. Çünkü değişen doğa koşulları devrimci faaliyetler için elverişliliği beraberinde getiriyordu. Bizler de koşulları daha elverişli bir hal almamasından dolayı faaliyetlerimizi sıklaştırıyor, mücadelemizin sesini daha fazla sayıya insanlara ulaştırmak için çarpınıyorduk. Günlük saatlerce yol yürüyerek, nerede bizleri bekleyen, bizleri arayan bir insan varsa onlara ulaşmaya çalışıyorduk.

Bizim böylesine bir faaliyet içerisinde olduğumuz günlerden biriydi, yurtsever bir köylü bizi evine davet etmişti, bizler köylünün davetini yerine getirmek için, köyüne doğru yola koyulduk. Epey yol yürüdüktan sonra köyün yakınlarına vardık. Bizleri bekleyen köylü hızlı adımlarla bize yaklaşarak şöyle seslendi:

"Heval siz burda durun, beni bekleyin, bir daha çevreyi kontrol edeyim, şayet durum müsaitse size seslenirim."

Köylünün illegallığı kavramını olmasının bir ifadesi olan bu tutumuna karşılık, biz de peki olur dedik.

Çevreyi kontrol edip gelen köylü; "gelin" dedi "kimse yok".

İlerleyerek köylünün evine girdiğimizde, 75 yaşları civarında ama oldukça dinç, sağlıklı, konuksever yaşlı bir amcayla karşılaştık.

Yurtsever ihtiyar selamımızı alarak bize oturacak yer gösterdi. Hal-hatır sorulduktan sonra konuşulmaya başlandı. Ben amcanın düşüncelerini, ruh halini ölçme ve bu temelde amca ile konuşma ihtiyacı duyduğumdan ötürü sordum:

Amca, ne olacak halkın durumu? dedim

Amca, kendisine iyibir çeki düzen verdikten sonra yanıtladı: "Mücadele

olmazsa bu halk kurtulmaz"

Ben ikinci bir soru daha sorarak; Sizce ne yapmak gerekir, nasıl bir mücadele vermek gerekir dedim.

Amca: "Bakin bu şeyh'tir, bu ağadır, bilmem bu nedir denilmemeli. Yani Kürdistan için mücadele etmek isteyen tüm insanları birleştirmek gerekir. Hem sunu da size belirtim ki ben kendim hocayım. Geçmişte olduğu gibi, bugün de halk arasında komünistleri kötü değerlendirenler. Oysa komünizm demek, adalet, kardeşlik demektir. Ben bir çok ülkede olduğu gibi, bizi de Marksizm ilminin kurtaracağına inanıyorum"

PKK Partizanları, karda bir yürüyüş esnasında.

Ben yaşlı köylünün doğru ve somut düşüncelerini daha da derinleştirmek için konuşmaya başladım. Partimizin devrim anlayışını ve bu arada cephe örgütlenmesini de anlattım. Amca bizi süre sonra yeniden söz alarak sordu:

"Peki neden diğer örgütler de cepheye katılmıyorlar, hem ben onların mücadelesini de hiç duymadım"

Ben bu konuda gerekli açıklamayı yapmaya başlamıştım ki, birden açılan kapıda iki köylü beliriverdi. Selam verip oturduktan sonra, hal-hatırımızı sorarak bize yörelin genelcek sarılı sigaralarını ikram ettiler. Biraz bekledikten sonra yeni gelen konuklardan biri içtenlikle bir soru sordu.

"Bu halkı nasıl bir araya getirecek, nasıl kurtaracaksınız?"

Ben, basit, anlaşılır bir dille devrim-

min halkın bir sorunu, halkın bir işi olduğunu, bunun için devrimin halkın en geniş katılımının şart olduğunu, devrimcilerin bunu yaratmaya çalıştığını, kurtuluş yolumuzun silahlı mücadele olduğunu, mücadelenin nasıl başlayıp ve nasıl zafere gideceğini, bunun başlangıç aşaması olarak silahlı propaganda hazırlıklarımızı anlattım. Yine kendilerinin bu mücadelede nasıl omuz vermeleri ve nasıl mücadelede sarılmaları gerektiğini anlattım. Benim konuşmam üzerine söz alan yaşlı köylü kendisini tutamayarak duyguyu düşüncelerini şöyle ifade etmeye başladı:

PKK Partizanları, karda bir yürüyüş esnasında.

"Siz geçmiş göz önünde bulundurmalsınız, yani mücadele için iyi hazırlık yapmalsınız, eğer şimdi sıcak bir savaş durumu olsaydı, ben tek başıma binlerce düşman askerinin öldürülmesini üstüme alırdım."

Evet, yaşça ihtiyar ruha genç, Kürt yiğitliği ve mertliği ile bezenmiş köylü şöyle devam ediyordu:

"Ya o fiyakasından, bilgiçliğinden geçilmeyen, Avrupa bozması küçük-burjuvalar ne diyor? Aman ülkeye gitmeyelim, gidersek katliam yaparlar, hepimiz tek tek ele geçirir imha ederler"

Evet, yaşlı köylü ve onun gibi düşünen binlerce Kürt insanı, ülkemizin, halkımızın onuru, kıvanç kaynağı iken, devrim kaçını, küçük-burjuva bozunları halkımızın, ülkemizin yüz karası, utanç kaynağı olmaktadırlar.

★★★

FAŞİST SÖMÜRGEÇİLER BASKI VE AJANLAŞTIRMA FAALİYETLERİNE HIZ VERİYOR!

Sömürgeci Kürdistan'da uyguladıkları baskıların bir parçası olarak,1983 Aralık ayının son günlerinde Bitlis'in Karasu ilçesi ve çevresinde Hizan'da operasyonlarını yoğunlaştırdılar. Karasu ilçesi ve çevresine yayılan komandoların ilk işi,silah toplamak için köy muhtarları ve imamlarını görevlendirmek oldu. Birinci safhada,köy muhtarları ve imamların huzurunda köylüler silahlarının olup-olmadığını dair kuran'a el bastırılarak yemin ettirildiler. Bundan sonuç alamayan sömürgeci bir kez rişvet, baskı, işkence ve tehdidi yoğunlaştırdılar. Daha sonra ise, işi kadınları alıp götürmeye kadar vardılar.

Sömürgeci subaylar köylüleri toplayarak daha önceki seferlerde olduğu gibi şu konuşmayı yapmaktadırlar: "Biz bu silahları sizin için topluyoruz. Çünkü bu silahlarla her gün bir birinizi vurup öldürüyorsunuz. Eğer bu silahları toplamazsak birbirinizi bitireceksiniz..." Böylece hem kendilerini haklı çıkarmak ve hem de esas amaçlarını gözlemeye istiyorlar.

Sömürgeci Siirt'in Şirvan kazası ve çevresinde de köy muhtar-

ları, imamları ve öğretmenlerini aynı tarihlerde toplayarak şunları söylediler: "Köye giren ve şüpheli görülenlerin kimlikleri kontrol edilip muhtara bildirilmeli, muhtar da bağlı olduğu yere en kısa sürede bildirecektir. Bildirmemeleri halinde para ve daha başka cezalar verilecektir."

Buna karşılık bir köy muhtarı da "biz yabancıların kimliklerine bakarsak ve şikayet edersek, bunlardan biri bizi vurup öldürürse bizim çocuklarımız kim bakacak, sahip çıkacak mısınız?" diye bir soru yöneltti.

Toplumun esas huzur bozucuları olan sömürgeci, halkın bağrından çıkılmış olan ve halkın huzurunu sağlamak için mücadele eden devrimcileri, toplumun huzur bozucuları olarak göstermek istemektedirler. Onlar böylece ajanlaştırmayı da yoğunlaştırmak çabasındadırlar.

Ancak, faşist Türk sömürgecilerinin muhtarları, imamları, öğretmenlere polisiye görev vermeleri sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Çünkü, PKK önderliğinde gelişen mücadele Kürdistan'ın her tarafını etkilemiş, halkta uyanma ve bilinç-

lenme yapmıştır. Halk, silah toplama, baskı yapma ve ajanlaştırmamın kime hizmet ettiğini, kime amacına uygun düştüğünü çok iyi biliyor. Açık ki, bu silahları halkımız artık birbirlerine karşı değil, faşist Türk sömürgecilerine karşı kullanmaya başlıyordu. Düşmanı çıldırtan da bu oldu. Silahların kendisine çevrildiğini gören sömürgeciler, bu kez halka saldırarak, operasyonları alabildiğine yoğunlaştırdılar.

Fakat düşmanın her baskısı ve her oyunu ters tepti. Halkımız ajanlı yapanlara her gün, her saat ve her dakika lanetler yağdırmaktadır ve bu ajanları şimdiden tecrit etmiştir. Baskı ve işkenceler halktaki kını artırmakta, mücadele azmini geliştirmektedir. Halk, "bugün onların; yılların bizimizdir" demektir. Halk ajanları, namus, şeref ve haysiyetlerini para karşılığı satan, insanlıktan çıkmış, gözü dönmüş hayvanlar olarak nitelendirmektedir. Halkımız bu ajanlara karşı çok duyarlıdır ve onlara toplumumuzda yeri olmayan yaratıkları gözüyle bakmaktadır. Bunlara gereken cevabın verilmesini istemektedir.

14.1.1984 Hizan'dan bir Serxwebün okuyucusu

BİZİ BU ZULÜM VE BASKILARDAN KURTARIN!

Kürdistan'ın diğer vilayetlerinde olduğu gibi, Muş'ta da sömürgecilerin baskısı ve zulmü gün geçtikçe artmaktadır. Bu seri operasyonlardan tedirgin olan yöre halkı, canını kurtarmak için evlerini bırakıp ayrılmıyorlar.

Son bir aydır yoğunlaşan operasyonlarda, çok meydanlarından toplayıp, onur kırıcı davranışlardan çeşit çeşit işkencelere kadar, hepsi halka uygulanmaktadır. köylü halkını sıra dayağandan geçirerek 15 köylüyü komaya sokular, 10 kişiyi gözaltına aldılar. Tutuklanarlardan bir haber alınmadığı gibi, komada olanların hayatından da endişe etmekteyiz.

Yine aynı kazada düşmanın vahşi işkencelerine maruz kalan iki devrimciden birisi komada dğeri ise felc olmuştur. Evli olan bu devrimcilerin ailelerine bakacak kimseleri de yoktur.

Eğer toplumda düşmanın günlük vahşiliğini ve katliamlarını yazarsak yayınlarda yer kalmayacağı inancındayız. Baskı, zulüm ve işkencelerin artık günlük yaşantımızın bir parçası haline geldiğini bilmeyen, duymayan kalmamıştır.

Halkımıza karşı sorumluluk duyan her devrimci örgüt ve gurubu

Biz yeniden halkımızla yapılan söyleşilere dönelim:

Birkaç gün sonra başka bir köye gitmiştik. Gittiğimiz bu köyde bizi görünce sevinçten şaşırın genç bir köylü ile karşılaştık. Bu genç köylü ile aramızda uzun boylu bir konuşma geçti. O konuşmaların tümünü aktaramayacağım ama, bu gencin ulusal kurtuluşu olan bağlılığını, düşmana olan kını ve öfkesini açıklamak açısından onun "eğer burada bir intikam mangası kurulsaydı, ben hemen ona seve seve katılırım" sözünü aktarmadan edemeyeceğim.

Yine başka bir köyde karşılaşılarak kendileriyle uzun uzun konuşma fırsatı bulduğum bir işçi, bizi gördüğünde duyduğu sevincini bir türlü gizleyemiyor, en büyük muradına ermiş gibi duygulu bir edayla şöyle diyor:

"Dört yıldır bu günleri bekliyor, gözlerime inanamıyorum, şükür sana Allahım."

Elimdeki silahı gören bir başka köylü, silahımı elimden alarak onu bağrıma basıyor, öpüyor, adeta bir çocuk gibi severek; "siz ve silahlarımız olmasaydı namussuzlar kudurdu" diyor.

Bu faaliyetlerimiz esnasında karşılaşıp, kendisiyle biraz konuşma fırsatını bulduğumuz bir gence sorduk:

Cunta; ekonomi düzeyli, yaşam düzeyi artıyor diyor. Siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Aydın, kıtanca şöyle cevapladı sorumuza: "Cuntanın diliyle ekonomi düzeyli, yaşam düzeyi artıyor. Ama her nedense biz her geçen gün daha da yoksullaşıyor, aç kalıyor ve iş bulamıyoruz, buna ne demeli?"

Biz bu durumda sorduk; peki sizce halkın mücadeleye karşı eğilimi ve ilgisi nasıldır?

Aydın'ın bu sorumuza yanıtı şu oldu: "Halk mücadeleye oldukça yakın ve mücadeleye etmekte isteklidir. Yeter ki bizler onları örgütlemeye çalışalım."

Bir kaç günlük faaliyetlerimiz boyunca gerek kendileriyle söyleşi imkanlarını bularak düşüncelerini birkaç cümleyle de olsa aktardığımız insanlarımız ve gerekse ulaşma imkanı bulamadığımız binlerce insan böyle düşünüyor, aynı düşünceleri paylaşıyor. Bütün bu insanlarımızın duygu ve düşüncelerine sadık kalmak ve halkımıza karşı duyduğumuz sorumluluğuna yerine getirmek için çalışmalarımızı daha da sıklaştırmalıyız. Halkın öz davasından her türlü kaçmaya, yan çizmeye, teslimiyete karşı bitmek, tükenmek bilmeyen bir çaba içerisinde girmeliyiz. Görev budur... (Xişman)

★★★

Bulank'tan bir Serxwebün okuyucusu.

UZUN YÜRÜYÜŞ, HALKIMIZIN BASKI VE KARANLIKLARA KARŞI ATTIĞI TARİHSEL BİR ADIMDIR!

GÜNLÜK NOTLARDAN UZUN YÜRÜYÜŞ

HANNOVER-BONN : 418 km.

24 Nisan: Uzun yürüyüşe Opernplatz'da saat 11⁰⁰'de yapılan bir mitingle başlandı. Daha sonra yürüyüşçüler Türk konsolosluğu önünde de bir miting düzenleyerek yola çıktılar. Hannover dışına kadar kalabalık bir kitleyle birlikte yürüyen eylemciler, saat 20⁰⁰ sıralarında Badendorf'daki konaklama yerine vardılar.

25 Nisan: Sabah saat 9⁰⁰'da Bückeburg'a doğru hareket edildi. 19⁰⁰ sıralarında şehire varan eylemciler, şehir merkezinde bir miting düzenlediler. Eylem şehir merkezinde düzenlendiğinden kalabalık bir kitlenin ilgisini çekti. Kitlelerden yakın ilgi ve destek gördü.

Yürüyüşçüler Badendorf'tan ayrılırken.

26 Nisan: Yürüyüşçüler bugün Herford'a doğru yola çıktılar. Yürüyüşün geçtiği tüm köylerde, eylem büyük bir coşkuyla karşılandı. Badsehausen'de trafiğin 1 saate yakın aksaması eylemin etkisini daha da arttırdı.

27 Nisan: Bugün öğleden sonra Bielefeld'e varıldı. Şehir merkezinde bir miting düzenlendi. Şehirin kalabalık bir alanında eylem gerçekleştirildiğinden, kitlelerin ilgisi daha fazla oldu. Gerek Alman ve gerekse Türkiye ve Kürdistanlı emekçilerden yakın ilgi gördü.

Aynı gece ise, Direnmeler Üzerine seminer verildi.

28 Nisan: Tüm gün Bielefeld'de kaldı. Yürüyüşçülerin çeşitli ihtiyaçları karşılandı. Akşamleyin ise kalabalık bir kitlenin katılımı ile, direniş türkülerinin söylendiği ve folklor gösterilerinin yapıldığı bir toplantı düzenlendi.

29 Nisan: Bielefeld'de miting düzenlendikten sonra yola çıktıldı. Aynı gün Gütersloh'a varıldı. Yine burada yapılan miting ve folklor gösterileri ile kitlelere hitap edildi.

30 Nisan: Bugün yürüyüşçüler için epey zorlu bir gün oldu. 60 km.nin üzerinde bir yol yüründükten sonra Hamm'a varıldı. Geçilen tüm alanlarda geniş bir kamuoyunun oluşmasına yol açtı.

1 Mayıs: Sabah saat 8⁰⁰'de örgütlenme üzerine seminer verildi. Saat 11⁰⁰'de şehir merkezinde yapılan bir mitingden sonra yola çıktıldı. 1 Mayıs miting alanına yetişilemediğinden, 1 Mayıs yolda kutlandı. Saat 21⁰⁰'de Dortmund'a varıldı.

2 Mayıs: Saat 11⁰⁰'de şehir merkezi ve kalabalık bir alanda bir miting düzenlendi. Mitinge ilgi epey yüksekti. Aynı gün Bochum'a varıldı.

3 Mayıs: Konulan bir mitingden sonra şehir terk edildi. Saat 16⁰⁰'da Essen'e varıldı. Mitingden sonra konaklama yerine gidildi. Kemalizm Üzerine seminer verildikten sonra, Hunerkom'dan dayanışma amacıyla gelen ozanlar direniş türkülerini sundular.

4 Mayıs: Essen'de yapılan mitingten sonra saat 11⁰⁰'de Duisburg'a doğru yola çıktıldı.

Yürüyüşün geçtiği alanlar Türkiye ve Kürdistanlı kitlelerin yoğun olarak bulunduğu bir alan olduğundan ilgi bir hayli fazlaydı. Eylem kitleler tarafından coşkuyla karşılandı. Hepsi eyleme daha aktif destek verememenin üzüntüsü içindeydiler. Saat 18⁰⁰, 19⁰⁰ arasında Hamborn Altmarkt'ta yapılan bir mitingin ardından konaklama yerine gidildi.

5 Mayıs: 9⁴⁵'de konaklama yerinden hareket edildi. Şehir merkezine varıldığında bir miting düzenlendi. Duisburg'daki miting geniş bir kitle katılımından eylemin etkisi çok fazla oldu. Hunerkom folklor ekibi, Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden halk oyunlarını sundu. Aynı gün Hukingen'e varıldı.

6 Mayıs: Hukingen'den yola çıkılarak, aynı gün Düsseldorf'a ulaşıldı.

HANAU-BONN: 280 km.

24 Nisan: Hanau Marktplat'za eylem açlık ve susuzluk greviyle başlatıldı. Aynı gün bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısına SPD'li milletvekili Bernd Reuter, DGB Hanau başkanı katıldı ve eylemi desteklediklerini açıkladılar. Basın toplantısına çok sayıda yerel gazeteci yanı sıra DPA ve Frankfurter Rundschau da katıldı.

25 Nisan: Hanau'dan Offenbach'a geçildi. Burada bir miting düzenlendi. Alman demokratik güçlerinden ilgi gören eylem, Türkiye ve Kürdistanlı kitlelerin de desteğini aldı.

26 Nisan: Frankfurt Konsteplerwache'ye varıldı. 14⁰⁰'den 18⁰⁰'e kadar süren bir miting düzenlendi.

27 Nisan: Frankfurt Oper Platz'da 10⁰⁰'den 18⁰⁰'e kadar süren açlık ve susuzluk grevi yapıldı. Miting kitlelerden yakın bir ilgi ve destek verildi. Ayrıca Örgütlenme Üzerine seminer verildi.

28 Nisan: Frankfurt'dan yola çıkılarak, Höchs'e varıldı. Şehir merkezinde bir miting düzenlendi. Kitlelerden miting gösterilen ilgi canlıydı.

29 Nisan: Höchs'den saat 10⁰⁰'de hareket edildi. Saat 18⁰⁰'de Rüsselsheim'e varıldı. 19⁰⁰'a kadar bir miting düzenlendi. 1 saat eylem yerinde kalmamasına rağmen kitlelerin ilgisi bir hayli fazlaydı. Türkiye ve Kürdistanlı kitlelerin yoğun olduğu bir alan olan Rüsselsheim'de eyleme gösterilen ilgi beklenenden de çok çok üstündeydi.

30 Nisan: Rüsselsheim, Europaplatz'da 10⁰⁰'den, 18⁰⁰'e kadar devam eden bir açlık ve susuzluk grevi yapıldı. Türkiye ve Kürdistanlı kitlelere eyleme bir hayli ilgi gösterdiler. Eylem etrafında bir halka oluşturarak, çeşitli sorunların tartışmasını yaptılar. Çok sayıda insanı etrafında toplayan eylemin kitleler üzerinde güçlü bir etkisi oldu. Hunerkom folklor grubu ve ozanları da miting katılımına ve gösteri düzenlemeleri, ilgisi daha da arttırdı.

Aynı akşam Direnmeler Üzerine seminer de verildi.

1 Mayıs: Rüsselsheim'den saat 7⁰⁰'de yola çıktıldı. Saat 11⁰⁰'de Mainz'e varılarak, aynı zamanda 1 Mayıs yürüyüşü ve mitingine katıldı.

Miting alanında DGB başkanı uzun yürüyüş hakkında bir açıklama yaptı. Ayrıca eyleme katılan arkadaşlar mitingte konuşmanın yanı sıra bir de folklor gösterisi yaptılar.

Bugün de propaganda yönünden çok etkili olduğunu bir gündü.

Küçük-Burjuvazi ve Kürdistan'daki Küçük-Burjuvazinin Özellikleri üzerine verilen seminerden sonra, Hunerkomlu sanatçılar direniş türkülerini sundular.

7 Mayıs: Leverkusen'e doğru hareket edildi ve öğleden sonra buraya varıldı. Geçilen alanlarda yakın bir ilgi ve destek görüldü.

8 Mayıs: Köln'e varıldı. Köln'de 14⁰⁰ sıralarında bir miting düzenlendi. WDR önünde yapılan mitingte ilgi bir hayli fazlaydı. Epey bir kalabalık miting, konuşmaları ve folklor gösterilerini izledi.

Yürüyüşçüler Koblenz'den ayrılırken.

9 Mayıs: Köln Neumark'ta yapılan mitingden sonra Wesseling'e doğru yola çıktıldı. Miting alanında açılan sergi ve yapılan gösteriler ilgi toplamaya devam etti.

10 Mayıs: Akşam saatlerinde Bonn'a varıldı.

★★★

UZUN YÜRÜYÜŞ BİR DÖNEMİN TAMAMLAYICISIDIR!

Halkların tarihlerinde önemli rol oynayan veya bir döneme damgasını vuran eylemler vardır. Bu eylemler, o halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin çarpıtılmasına, özünün boşaltılmasına en ağır darbeyi vuran eylemlerdir. Açık ki, her halk mücadelesinde bu tür dönemlerde böyle güçlü eylemleri yaşamak zorundadır. Aksi takdirde kendi varlığını koruyup, yaşatması bile mümkün değildir.

Kürdistan halkı, işte bu tür gelişmelerin yaşanmak zorunda olduğu bir dönemde geçmektedir. Benzer eylemlerin bu dönemde halkımızın gündemine girmesi de gerekmektedir.

Proletarya öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin kısa tarihine baktığımızda, döneme damgasını vuran birçok eylemliğin yaşandığını görmekteyiz. Buna çeşitli örnekler verebiliriz. Örneğin bir Kızıl Hafta, bir Siverek, bir Hilvan mücadelesi.

Proletarya hareketinin doğuşundan günümüze kadar yaşanan süreci, esas olarak halkımızın sömürgeçiliğe, ortaçağ karanlıklarına ve her türden usak-ışbirlikçi eğilimlere karşı geliştirdiği bir uzun yürüyüş olarak değerlendirmek mümkündür. Halkımız, bağımsızlığı ve özgürlüğü için, sömürgeçiliğe karşı şaha kalkmış ve bu doğrultuda bir gelişim içine girmiştir. Evet, bu tarihi bir yürüyüştür. Proletarya hareketinin doğuşu ve geliştirilen mücadele böyle görülmelidir.

Burada üzerinde durmak istediğimiz, 12 Eylül sonrasına rastlayan ve bu dönem tarihine damgasını vuran uzun yürüyüştür. Bu tarih 73'lere kadar uzansa da, en belirgin biçiminde bu döneme rastladığından, bunun anlamı üzerinde durmak, olayın kavranması açısından daha yararlı olacaktır.

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesi, devrimcileri yeni görevlerle karşı karşıya getirdi. Bu görevlere uygun olarak devrimcilerin de bir hazırlık süreci yaşamaları ve daha şiddetli mücadelelere girmeleri gerekiyordu. 12 Eylül sonrasında PKK dışında hiçbir gücün bu döneme denk düşen bir gelişme süreci yaşamadıklarını görmekteyiz. Bu anlamda da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve hazırlıkları açısından bir sorun olmadığını belirtebiliriz.

PKK, Ortadoğu'nun en sıcak alanında hazırlıklarını gerçekleştirmiş, 1. Konferans ve ardından 2. Kongre ile bu süreci tamamlamıştır. Bu noktada gündeme girmesi gereken ise, PKK'nin yaptığı bu hazırlıkların, ülkenin her alanında pratige aktarılmasıdır.

Böyle bir görevin gerçekleştirilmesi her alanda bir uzun yürüyüşün yaşanmasını zorunlu kılmaktadır. Bu yaşanmadan 8 yıl boyunca geliştirilen hazırlıkların sonuçlandırılması beklenemez. Ortadoğu'dan, Güney Kürdistan'a, Doğu Kürdistan'dan Kuzey Kürdistan'a oradan da Avrupa'ya kadar ulaşan bir kapsamda yaşanması da gereklidir.

2. Kongre sonrası içine girdiği sürecin böyle bir özellikle geliştiği ve her anlamda bu sürecin, özelliklerine göre yaşandığı bilinmektedir. Hezik, Cizre, Kandil Dağı direnişlerinin bu yolda atılan köprüler olduğu ve bu köprüler aracılığıyla halkımız arasında bir bağın kurulduğu açıktır. Ortadoğu'da, ülkenin her parçasında yaşanan bu yürüyüşe, Avrupa'dan da bir cevap verilmesi zorunluydu. Çünkü, Parti ve mücadele her alanda bu gerçekliği yaşatabilmek durumundaydı.

Almanya'da, bu dönemde yapılan uzun yürüyüşün anlamı, işte bu noktada ortaya çıkmaktadır. O, bugün halkımızın her alanda yaşadığı, sömürgeçiliğe, köleliğe karşı isyan çağsıdır. Kürdistan'da geliştirilen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin Ortadoğu'da, Kürdistan'da içerisine girdiği tarihi yürüyüşün bir parçasıdır. Halkımız bu yürüyüşe cunta sonrası dönemde içine girdiği süreci tamamlamakta, yurdutsında da ulusal kurtuluş sürecine girmiş bulunmaktadı. Zaten önemli olan da budur. Eğer bir parti ve halk, içine girdiği sürece uygun bir mücadeleyi her alanda yaşayor ve yaşatabiliyorsa, zafer yolunda emin adımlarla ilerleyebilir. Brakalm kitlelerini, kendisi bile bu süreci yaşamaktan uzak olan örgütlerine, bu tarihi adımı atamayacakları açıktır.

Avrupa'yı kendileri için bir yaşam alanı olarak seçen ve bunun için her türlü soysuz, basit ilişkileri girmekten kaçınmayan küçük-burjuva reformistlerinin ve sosyal-şovenizmin hertürlü çarpıtılmasına da en ağır darbeyi, eylemin bizzat kendisi vermiştir. Avrupa'da pasifizmi öğütleyen ve bunun teorisini oluşturmak isteyen güçlere eylemin kendisi en etkin cevabı vermiş durumdur.

Birçok güç, "Avrupa'nın koşulları değişmiştir. Bu nedenle bu alanda koyduğumuz eylemler, kitleleri fazla zorlamamalı" vb. gerekçeler ileri sürerek, kendi pasifliklerini, eylemsizliklerini kitlelere mal etmek istemektedirler. Çok sıradan birkaç bildiri ve standla yetinen eylem mantığı, böylece mahkum edilmiştir. Eğer kitlelere doğru bir önderlik yapılır ve onlara yol gösterilirse, devrim uğruna yapmayacakları şey, göstermeyecekleri fedakarlık yoktur. Birçok kişinin aklının bile almadığı uzun yürüyüş eylemi böyle geliştirildi.

Böyle bir eylemi küçümseyen ve gereksiz bulan anlayışlar için şunu söylemek istiyoruz. Hertürlü pasifizmin, soysuzluğun, devrimden kopuşun yaşandığı ve böyle bir yaşamın çok doğa, meşru kabul edildiği ve tüm bunların kendisine "devrimciyim, yurtseverim" diyen güçler tarafından geliştirilip, yaygınlaştırılmak istendiği bir ortamda; halka, ülkeye, devrime ve partiye bağlılığın bir gereği olarak yürünüyorsa, böyle bir eylemin tarihi anlamı çok güçlüdür. Aslında bu eylem ile yaşatılan, korunan ve geliştirilen devrimci yaşamdır. Bugün Kürdistan'da, hertürlü zorluğa rağmen, partizanlar mücadeleyi kitlelere götürmek için, hertürlü acıya katlanıp, fedakarlık gösterebiliyor ve günlerce yürüyebiliyorsa; böyle bir alanda da hertürlü acıya katlanarak, mücadelesinin sesini kitlelere ulaştırarak için yürünebilinmeli ve fedakarlıklar gösterilebilinmelidir. Hannover, Hanau-Bonn uzun yürüyüşü buna somut ve canlı bir örnektir.

Diğer bir yönüyle eylem, kadrolar ve kitleler için güçlü bir eğitim aracı durumundadır. Devrim ustalarının da belirttiği gibi kadrolar ve kitleler en güçlü eğitimi, bizzat eylemlerde kazanırlar.

Eylemin eğitici rolü konusunda bir noktaya daha değinmekte yarar var. Bazı eylemler kitleleri bir yönlü eğitime tabi tutarken, uzun yürüyüşün çok yönlü bir eğitim sağladığını görmekteyiz. Bu anlamıyla da etkisi diğer eylemlerden daha güçlü olacaktır. Gerek eylemde bizzat yer alanlar açısından olsun, gerekse gücünü eylemin başından geçmesi için seferber edenler açısından olsun, eylem bir eğitim okulu oldu.

Eylem boyunca tüm arkadaşlar adeta tayakkuz durumunu yaşamışlardır. Herkes gücünün en azamısını seferber etmiş ve yoğun bir çalışma içine girmiştir. Bunun yanı sıra eylemciler, teorik ve siyasi eğitim vasıtasıyla kısa bir sürede de olsa güçlü gelişmeler gösterebilmişlerdir.

Devamı 19. Sayfada

SERXWEBÜN

UZUN YÜRÜYÜŞÇÜLER ARASINDA

24 Nisan ve 11 Mayıs tarihleri arasında Hannover-Bonn, Hanau-Bonn güzergahları boyunca devam eden uzun yürüyüş eylemcileri arasında gazetemiz Serxwebün'da vardı. Uzun yürüyüşe nasıl katıldıkların, neden katılma ihtiyacı duydukların, anlamlı ve önemli üzerine yürüyüşe katılan çok sayıda eylemci arkadaşla konuşmalarımız oldu. Eylemcilerle yaptığımız konuşmalardan bazıları gazetemiz sayfalarına almayı ve bizzat eylemci, eylemcilerden halkımıza aktarmayı bir görev kabul ettik.

İlk konuştuğumuz arkadaş yürüyüşe baştan katılmı ve eylemde aktif rol üstlenen bir arkadaş. Serxwebün - Böyle bir yürüyüşün düzenlendiğini duyduğunuz an katılıp, katılmama yönünde sizde nasıl bir düşünce oluştu. Neden böyle bir eyleme katılma gereği duyduunuz veya sizi katılmaya iten nedenler nelerdir?

M. - Yürüyüşün düzenlendiğini duyduğum an herkesten önce katılmak istedim. Hemen yürüyüşü düzenleyen Feyka-Kürdistan yetkilileriyle ilişkiye geçtim ve aktif görev almak isteğimi belirttim.

Yürüyüşe katılma nedenime gelince de: Bilindiği gibi, ulusal kurtuluş ve sosyal devrimlerin başlangıcı, zirve ve zafer noktaları vardır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi de başlangıcı adını almıştır. Hakleriyle başlayıp, dağlarda, zindanlarda

gelen tüm saldırılara karşı, bağımsızlık ve özgürlükten taviz vermeden mücadele ve öncü örgüte sahip çıkışın eylemidir.

Eylem bir diğer yönüyle, halkımızın mücadelesi için, hangi alanda olursa olsun mücadeleye sahip çıkılacağı ve bu uğurda her türlü fedakarlığın yapılacağı somut bir örneğidir.

Serxwebün - Eyleminizin belirli amaçları var. Bu amaçları gerçekleştirmenin yanı sıra eylemden beklediğiniz başka etkiler var mıdır? Daha eylem sonuçlanmadan bunları görmek mümkün mü?

R. - Eylemin amaçlarını yukarıda izah etmiştim. Sesimizi Alman kamuoyuna duyurmak önemli gelişmeler sağlamış durumdayız. Daha da ötesi Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler üzerinde eylemimizin olumlu etkileri olmuştur. Şimdiki kadar geçtiğimiz alanlarda, kitlelerden aktif ve yakın destek gördük. Mücadelemizi çok sayıda insana tanıtmaya fırsatına sahip olduk.

Bu gelişmeler de gösteriyor ki, eylem kitleler arasında bir toparlayıcılık rolü oynamaktadır. Geçtiğimiz yerlerde çok sayıda insanla, ilk kez ilişki kurmamız bunun açık bir örneğidir. Eylemin 12. gününde, sonucunu şimdiden görmek mümkündür. Katılan arkadaşlar arasında olsun, kitleler açısından olsun müca-

deleye daha aktif katılma ve destek olmayı sağlayacaktır.

Eylemde her yaşta kadın-erkek arkadaş yer almış durumda. Biz Hannover-Bonn güzergahına tekrar dönerek, eylemde yer alan yaşlı (parantez içinde belirtelim, hiç de yaşlı görünmeyen; eylemi baştan sona kadar yürüten) bir arkadaşla konuşmaya ahtaralım.

Serxwebün - Yürüyüşe katılmayı neden gerekli gördünüz? Bugün yürüyüşünüzün 16. günü, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

M. dayı - Yürüyüşe, ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun önderine duyduğum inanç bir gereği olarak, bu yürüyüşün ulusal kurtuluşu sağlayacağı desteğinden dolayı katılmayı uygun gördüm. Bağımsızlık ve özgürlüğümüz için, gerektiğinde her türlü fedakarlığın yapılması gerektiğini biliyorum. Bunun için ne yapılırsa gerekiyorsa, onu yapacağım. Şimdi yürüyüş yapıyoruz, buna katılmak bizim için görevdir.

Kendimi çok iyi hissediyorum. Yürüyüş, gördüğünüz gibi, çok canlı geçiyor. Her arkadaş katıldığı için çok seviniyor. 16 gündür yol gelmişiz, 16 gün daha da olsa yürümekte kararlıyım.

M. dayımın yanından ayrılarak, yürüyüşe yine ta başından katılmı yaşı bir teyzemizin yanına gittik. Sohbetimizi onunla devam ettirdik. Tezde sorularımıza çok ilginç cevaplar verdi. Yürüyüşe katılmamızın nedenlerini ve yürüyüş hakkındaki düşüncelerini şöyle izah etti: S. tezde - Düşman sürekliliği tarihte olsun, bugün olsun bizi ezip, kendi toplumuna yabancılaştırmak istiyor. Dilimizi, kültürümüzü yok ederek, bizi halk olarak tarihten silmek amacında. Biz şimdi düşmanın bizi yok etmesini

karşı savaşıyoruz. Bu yürüyüş bizim bir halk olduğumuzun kanıtlanması ve bunun dünyaya duyurulmasıdır da. Biz de baskıdan, zulümden kurtulacak insanca bir yaşam sürdüremek istiyoruz. Tabii bunun için çalışmamız, mücadelemiz de gerekiyor.

Biz bağımsız ve özgür bir yaşamı istiyoruz. Tüm yaptıklarımıza da buna hizmet ediyoruz. Bu amacımızı güçlendiriyoruz. Bazıları kendilerini hiç yormadan, sanki Türk devleti kolaylıkla Kürdistan'ı terkedecekmiş gibi, hiç rahatlarını bozmuyorlar.

Belki bana "sen bu yaşına rağmen niye yürüyorsun, kendini yorma" diyenler çıkabilir. Benim cevabım açıktır: Yaşlısı, gençlece bir halk olarak çalışmamız, yorulmazsak, peki ülkemizi nasıl kurtaracağız. İşte ben herkesin bir şeyler yapması gerektiğine inandığım için bu yürüyüşe katıldım.

Tezdele konuşmamızı bitirdikten sonra, yine yürüyüşe baştan katılmı bir diğer bayan arkadaşla sorularımıza yönelttik.

Serxwebün - Bazı arkadaşların ayakları şişmiş veya patlamış, çeşitli yaralar oluşmuş, hatta bazıları yürüyemeyecek durumdadır, buna rağmen eylemi sonuna kadar götürmeye kararlı mısınız? Böyle bir isteğin neden ihtiyaç duyuyorsunuz?

H. - Bazı arkadaşlarımızın ayakları patlamış veyahut da yara falan varsa gene de yürümemiz gerekir. Bugün ülkemizin durumunu, Diyarbakır zindanlarını düşündüğümüzde, uykulan baskı, işkence, katliam bundan çok daha fazla acıya yol açmaktadır. Eğer bugün insanlarımız buna dayanıyor ve amaçlarımızı taviz vermiyorsa, ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkmanın gereğinden dolayıdır. Bu tavrılar bize örnektir. Bu kadar acı, işkence karşısında insanlar dayanabilirler, bu yaralar karşısında bile hiçbir şey olmayacağı açıktır.

Eğer bir insan önüne görev koymuşsa, onu sonuna kadar götürmelidir. İşte, bu böyle ve zindanlarda, ülkenin her alanındaki direniş, bize eylemi sonuna kadar götürme direnci vermektedir.

Serxwebün - Eylemi kendiniz de mücadele açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

H. - Eylem her yönüyle ulusal kurtuluş mücadelemize hizmet eden ve ona güç veren bir eylemdir.

Kendim açısından çeşitli yönlerden yararlanmış olmuştur. Eğitici yönü çok güçlü olan bir eylemdir. Yürüyüş boyunca çeşitli seminerlerin yanı sıra yapılan eğitim çalışmalarıyla teorik bilincimizi geliştirmekteyiz. Yine kolektif yaşamın getirdiği birçok özelliği de geliştirmemize önemli katkıları oldu. Benim açımdan çok yararlı oldu.

Yine mücadelemizi tanıtmamız açısından da yararları çok fazla oldu. Örneğin bazı yörelerle karşılaştık; Kürdistan'ın adını bile duymamış veya mücadeleyi yeterli tanımayan insanlar vardı. Gücümüz oranında tüm bu çevrelere ev, insan insan kendi düşüncemizi götürdük ve mücadelemizi onlara da tanıttık.

Yanımızda bulunan diğer eylemci bayan arkadaşlarımızı yönlendirecek, eylemcilerle sohbetimize devam ettik.

Serxwebün - Şu anda ne tür duygular yaşıyorsunuz, eylemi nasıl değerlendiriyorsunuz? Eylemin sonuna kadar kalacak mısınız?

B. - Sömürgeci Türk devleti halkımızı yıllarca zulüm, vahşet ve barbarlık uygulamakla katletmiş, onu tarihten silmeye çalışmıştır. Fakat bugün PKK Hareketinin geliştirdiği direniş halkımızı bu durumdun kurtararak bağımsızlığa götürmektedir.

Bu mücadeleye sonuca, halkımızı bölen aşiret, dini çelişkilere kaldırmış, bu önemli oranda silmiştir. Halkımızın birliğini yaratma doğrultusunda önemli adımlar atmıştır. Bu yürüyüşün bunun bir örneğidir. Kürdistan'ın her yöresinden gelen arkadaşlar aramızda var.

Yürüyüşe baştan itibaren sevinişler katıldığımız için, aynı duygular hatta daha da ilerisinde yaşıyoruz. Böyle bir eyleme katılma olanağına sahip olduğumuz çok sevinişim. Ülkede gelişen direniş mücadelesine, bu alandan da sahip çıktığımız için eylem bizim açımızdan çok önemlidir. Yani bizi böyle bir eylem koyma gere-

Uzun yürüyüşçülerle yaptığımız konuşmadan bir an.

ğine götürülen, gelişen direniş mücadelesidir.

Şu durumda bir çok arkadaşımızın ayakları patlamış, hatta bazıları yürüyemeyecek durumda; fakat hiçbirini ayrılmayı düşünmüyor. Hepsi sonuna kadar götürmede kararlılar. Zaten böyle olmak da gerekiyor, biz bunun farkındayız.

Cezavelerinde o kadar zulüm, vahşet altında insanlar inim inim inledikleri halde, dayanabiliyor, mücadelesine sahip çıkabiliyorlar. Bunları hiç aklından çıkarmıyorum. Biz direniş ve baskıyı düşündükçe, ayaklarımız veya hastalığımız hiç aklımıza gelmez. Nasıl onlar aç-susuz, gülerce, çirliçirli çimentonun üzerinde, her türlü hakarete maruz kalıyor, fakat direniyorlarsa, biz burada bu acılara daha kolay dayanırız.

Yürüyüşümüzü adeta bir davet, bir düğün gibi, o kadar yorulduğumuzda rağmen yine yürüyoruz. Sonuna kadar da götürmekte kararlıyız.

Hannover-Bonn kolu ile yaptığımız konuşmalara burada ara vererek, diğer kolla (Hanau-Bonn) ile yaptığımız konuşmaların bazıları aktaralım.

Serxwebün - Eylem boyunca çeşitli güçlüklerle karşılaştığınız bir geçektir. Gerek eylem öncesi ve gerekse eylemdeki güçlükleri aşmanızdaki başlıca güç kaynaklarınız nelerdir?

S. - Aslında Avrupa zemininde böylesi bir eylemin düzenlenmesi basite alınacak bir olay değildir. Böylesi bir eylemin organize edilmesi ve hayata geçirilmesi güç bir olaydır. Böyle bir olayın gerçekleşmesi, eylemin kendi önüne koyduğu amaçlar ve ülkede gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine dayanmasındandır.

Eylemimizi sabote etmek için, çeşitli güçlerden provakatif oyunlar sergilendi. Fakat bu konuda dikkatliliğimiz sonucu boşa çıkmış.

Yukarıda da belirttiğim gibi, eylemimizin ulusal kurtuluş mücadelemizin bir parçası olması bizim bu eylemi başarıyla götürmemize yol açtı.

Ülkede dağlarda, zindanlarda gelişen direniş, proletaryanın bağımsızlığı düşüncesi ve UKM öncü örgütü ve halkımız esas güç kaynaklarımızdır. Bu kaynaklara dayanınca eylemimizi başarıyla götüreceğimize ta baştan farketmiştik.

Serxwebün - Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi açısından eyleminizi nasıl değerlendirilebiliriz?

S. - Son dönemlerde bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi tasfiyeye yönelik, TC kaynaklı saldırılar yoğunlaştırılmıştır. Mücadelemizin karşısına çeşitli ajan-provakatör faaliyetler dikilerek, TC tarafından örgütlenendirilmek istenmektedir. Böylece halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutları karartılmak istenmektedir.

Bunun için ne gereklyse o yapmaktadır. Mücadelemizin temel dayanaklarından halkımız yoksun bırakılmak istenmektedir. Diyarbakır zindanlarında, sömürgecileri yenilgi uğratan ve bağımsızlık mücadelemizi zaferle çıkararak, Mazlumlar, Kemallere, Hayirlere saldırılmakta, onların partileri olan PKK'ye kara çalmak istenmektedir. Tüm yöntemlerini burada saymak istemiyoruz, hepimize bilinen şeylerdir.

İşte eylemimizin anlamını burda bulmaktadır. Bu kadar saldırı karşısında, Diyarbakır direnişçilerine, partileri PKK'ye, halkımıza ve hepsinin yanında bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sahip çıktığımız; teslimiyete ve ihanetin mahkum edildiğinin bir göstergesidir.

S. arkadaşla yaptığımız konuşmayı burada bitirerek, diğer bir arkadaşın sorularımıza aldığımız cevapları aktararak, eylemcilerin değerlendirmelerini aktarmaya devam edelim.

Serxwebün - Eyleminizi bu tarzda geliştirmenize sizleri iten nedenler

nelerdir? Bu kadar uzun yolu yürümeden de eylem yapabilir, örneğin arabayla da yürüyebilirsiniz?

M. - Eylemimizi bu şekilde koymamıza yolaçan nedenler açık. Ülkedeki durum ve mücadelenin ulaştığı boyut böyle bir eylemi gerekli kılarmıştı.

Eylemi çeşitli biçimleriyle de yapabiliriz. Bu türden olanaklarımız da vardı. Ama ulusal kurtuluş mücadelemizin bizlerden beklediği güçlü özelliklerdir. Şimdi birçoğu, burası Avrupa, koşullar farklı, olanaklar var diye pasifizmi geliştirmekte ve bunun teorisini yapıpaktalar. Biz Kürdistanlı yurtseverler olarak, bu alanın bir rahatlama alanı olmadığını, bu alanda da fedakarlıkların gösterilmesi gerektiğini biliyoruz. İşte eylem buna bir örnektir.

Yine eylemin bu şekilde konulması daha güçlü bir propaganda yolu açmaktadır. Belki bizim geçtiğimiz tüm bu yerlere yetişemeyebilir. Biz bizzat bu alanlarda geçerek, güçlü bir propaganda yolu açtık.

Şimdi de bir başka arkadaşın sorularımıza verdiği cevaba geçelim.

Serxwebün - Bundan sonra yapılacak değişik eylemler açısından da, eylemde ne gibi sonuçlar çıkarılabiliriz?

M. - Bu tür eylemler mücadelemizi kamuoyuna duyurmakta çok etkili olan bir araçtır. Bu tür ve benzeri eylemlerin geliştirilmesi mücadelemizin duyurulmasında önemli bir etki de bulunacaktır.

Bu nedenle önümüzdeki dönemde de, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine destek sağlayacak ve bu mücadelenin bir parçası olarak geliştirilecek eylemler konulmalıdır. Bu tür eylemler mücadelemizi Avrupa kamuoyuna duyururken, aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelesine de onun önder gücünün korunmasına da yol açmalıdır. Bunun için önümüzdeki dönemde daha başarılı eylemlerin sergilenmesi gerekmektedir. Bu eylemler mücadelemize ve ulaştığı boyuta yakışır seviyede olmalıdır.

Eylem hakkında düşüncelerini sorduğumuz, genç bir bayan arkadaş ise bize şu yanıtı verdi:

S. - Bildiğiniz gibi, eyleme 24 Nisan'da başladık. Eylem; baştan buğüne değerdendirildiğimiz gerçekten bizim açımızdan olumlu geçmektedir. Birçok yönden değerlendirince, eylemin olumluluğu kendisini göstermektedir.

Serxwebün - Gazetemiz aracılığıyla Kürdistan halkına ve demokratik kamuoyuna iletmek istediğiniz mesajınız var mıdır?

S. - Bir yurtsever olarak sunları söyleyebilirim: Eyleme katılmamızın amaçları bellidir. Bu amaçlar doğrultusunda en uygun biçimde çalışacağız. Nasıl bugün dağlarda, zindanlarda ülkenin her alanında direnişliyoruz, biz de burada her türlü yozluğa ve ihanetçiliğe karşı direneceğiz.

Serxwebün aracılığıyla iletmek istediğim, mücadeleye daha sıkı sarılmamızdır. Tüm gücümüzle mücadeleye destek olmamız gerekmektedir.

Aynı soruya en genç eylemci arkadaş şu cevabı verdi.

İ. - Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sesi Serxwebün gazetesi aracılığıyla Kürdistan halkına ve dünya kamuoyuna sunları iletmek istiyorum:

Kürdistan halkının bugün çağla köprüsü kurtuluş ve öncü örgütüne kavuşmuştur. Ve halkımız bugün bu gelişmeler ışığında ulusal kurtuluş savaşına sürece içine girmiştir. Yürseverim, demokratım diyen tüm Kürdistanlıların bu mücadeleye destek olmaları gerekir. Yine dünya ilerici kamuoyu da halkımızın sömürgecilğe, emperyalizme ve köleliğe karşı verdiği mücadeleye destek olmalıdır.

Yürüyüş kolları, Bonn miting alanında.

devam ettirilen ve en son halkası Mazlum, M. Hayri, Kemal ve Mehmetler zirveye ulaştırılan direniş mücadelesi zaferine doğru emin adımlarla ilerlemektedir. Bu mücadelenin bir parçası olarak, yurtdışında da çeşitli eylem ve faaliyetler gösterilmektedir. İşte uzun yürüyüş böylesi bir mücadeleden, yurtdışına yansımalarıdır. Böyle bir eylemde yer almak bizler için gurur ve şerefdir.

Aynı soruyu, Hanau-Bonn kolunda yürüten ve eylemde aktif rol üstlenen bir arkadaşla yönelttik.

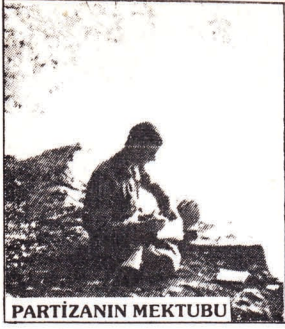
R. - Uzun yürüyüşün olduğunuz duyunca, ülkemizde bugün yaşanan gerçeklerden hareket ettim. Yürüyüşün amaçları en aktif biçimde katılmamı sağladı. Faşist cuntanın baskı ve katliamların teşhir edilmesi, "demokrasie dönüşünün" sahte olduğu, bu nedenle parlamenterlerin Avrupa Konseyi'ne kabul edilmemesi, Alman hükümetinin Türk cuntasına yardımına son verilmesi ve Diyarbakır ve diğer cezaevlerindeki devrimci tutukluların direnişliye dayanışmayı dile getiren amaçlar doğrultusunda bir uzun yürüyüşün tertiplendiğini büyük bir duyguyla karşıladım.

Böyle bir eyleme katılmakla sevinişliyim. Çünkü bu eylem ulusal kurtuluş mücadelemize bu alandan güçlü bir destek sağlamaktadır.

M. ve R. arkadaşlara birer soru daha sorduk.

Serxwebün Eyleminizi nasıl değerlendirilebiliriz? Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?

M. - Bir çok halkın tarihinde uzun yürüyüşler olmuştur. Bizim açımızdan ise; bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin artık zirveye doğru yol aldığı bir ortamda devam ettirmek eylem olarak ele alabiliriz. Ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun önderi PKK'ye karşı gerek içten ve gerekse dıştan

PARTİZANIN MEKTUBU

Toplumsal gelişmelerde gençliğin, nasıl önemli bir role sahip olduğu bilinmektedir. Gerek içinde yaşamış olduğu toplumun her yönüyle kavranmasında ve gerekse toplumsal gelişmenin önünde engel teşkil eden çeşitli faktörlerin gerekli faktörlerle değiştirilmesinde en keskin, en aktif faaliyet yürütme gücünü daha çok bünyesinde bulunduran kesim gençlik kesimidir.

Gençlik kesiminin genel olan büyük rolü Kürdistan örgütünde, sözkonusu edildiğinde, düşünülen rolünün daha da üstesinden bir duruma karşılaşırlar. Dolayısıyla Kürdistan halkının, bağımsızlık ve özgürlükte ifadesini bulduğu haklı davasının başarıya ulaştırılmasının yolunun, gençliğin aktif destek ve katılımının devrim davasına kazanılmasından geçtiğini söylemek zorunludur. Gençlik tarafından mücadeleyle katılmı gerekliliği düzeyde olmazsa, sözkonusu mücadelenin atıl kalması kaçınılmazdır. Gençliğin, devrimci mücadeleye katılımının sağlanması, önemini hiçbir zaman kaybetmeyecek olan, ciddi bir sorundur. Devrimci hareketler, üzerinde mücadele yürüttükleri kendi ülkelerinin gençliğinin, destek ve katılımını sağlayabildikleri oranda güçlülüklerini ispatlayabilirler.

Kürdistan halkının modern direniş tarihine baktığında, en önemli gelişmelerin ancak, gençliğin aktif destek ve katılımının sağlanmasıyla ortaya çıkarılmı olduğu görülmektedir. Zaten, Kürdistan halkının kendi öz kurtuluşunun yoluyla tanıştırılıp, kaynaştırılması, gençliğin bizzat çok yönlü faaliyetleri sayesinde mümkün olmuştur. Ancak, bilinmelidir ki, ilk etapta gençlik tarafından özümşen kurtuluş ideolojisi, yine gençlik sınırlarını aşmış halk kitlelerinin bizzat mali olmalıdır. İşte o zaman gençlik tarafından başlatılan devrimci mücadele zafer yolunda emin adımlarla ilerleyebilir.

Kürdistan'da somut koşulların bir dayatması olarak gençliğin önünde çeşitli sorunlar belirginleşmiştir. Gerçi bu sorunlar uzun bir tarihten bu yana çözüme kavuşmaksızın, tam tersine daha da katmerleşerek devam edelmıştır. Ancak, söz konusu sorunların, çözümünü her yönüyle dayatması olayı, Kürdistan'da, tahrip edici de olsa yabancı kapitalizmin gelişimiyle gerçekleşmiştir. Söz konusu kapitalizmin bir ürünü olarak şekillenen aydın gençlik kesimi, oluşumuyla beraber kendisini bilimin engin denizinde bulur. Bu bilim öyle engindi ki bütün toplumların, halkların, ezilen sınıfların kurtuluş sorununu teorik planda eksiksiz bir çözüme kavuşturma niteliğine sahipti. Bu bilimle tanışan Kürdistan gençliği, başını kaldırıp etrafına baktığında toplumumuzun günbe gün kemiren ciddi sorunlarıyla karşılaştı. İnsan olmanın da bir gereği olarak aydın gençlik, bu sorunların, toplumumuzun bünyesinde nasıl meydana geldiğini, bunların bugün hangi düzeyde olduğunu, bunların nasıl bir çözüme tabi tutulacağını, her yönüyle bir inceleme konusu olarak kabul edip, gecesini gündüzüne katarak tüm gücünü bu alana hasretti. Kürdistan gençliğinin bu yönlü girişiminin, sömürgeci Türk devletinin dikkatini çektiği an, belki de onun tarihinde, onun için en talihlis bir andı. Sömürgeci-faşist Türk devletinin, bu talihsizliğiyle karşılaştığı an bünyesinde büyük bir korku ekilmis oluyordu. O çok uğraşacak bir korkuyu gidermek için, ama ne çare ki tarih bir defa Kürdistan'daki kanunu da işletmeye başlamıştı ve ondan sonraki gelişmeler genel itibarıyla onun aleyhine işleyip bünyesindeki korkuyu her gün biraz daha büyütücekti.

Kürdistan halkının haklı davasını modern temellerde canlandırmış olan devrimci aydın gençlik, ilk etapta bir avuç da olsa, sömürgeci Türk devletini bir tehlikeye, hem de onu tam manasıyla tarihin derinliklerine gömecek olan tehlikeye soktuğundan onun tarafından acımasızca ezil-

mek isteneceğine aldramazdı, tutmuş olduğu yoldan ayrılmaya durumunu yaşayamazdı, yaşamayı ve yaşamayacaktır da.

Kürdistan halkının öz sorunlarının gündeme getirilmesinden ve çözüm arayışlarının büyük bir feragatla yürütülmesinden dolayı, sömürgeci faşist Türk devletince, ne yazık ki bir gecikmeyle, daha önceden binbir zor olay ve binbir dalavere ile, biraz da tarihin kendisine tesadüf de olsa tanıdığı şansın yardımıyla, çevresinde örmüş olduğu ve yıkılması kolay olmayan kölelik duvarlarına hapsettiği halkımızın ve dolayısıyla da (özellikle) gençliğimizin dikkatlerini önemsiz, içi boş gelecek açısından hiç bir anlamı olmayan, tam tersine halkımız için kendileri tarafından yaşatılan karanlık yapının, daha da kararmasına sebebiyet verecek olan sorunlara çekmek maksadıyla, büyük uğraşların sarf edildiği her yönüyle bilinmektedir. Ancak Kürdistan gençliği, tarihin omuzlarına yüklemiş olduğu çağımızın en yüce görevlerinden birini, Kürdistan halkının her yönüyle (geçmiş, günümüz ve geleceğinin) öğrenilip, öğrenilen halk arasında yer etmesinin sağlanması görevini yerine getirmiştir. Bu büyük tarihsel başarının, bütün sömürgeci uygulamalara rağmen sağlanması, Kürdistan halkının geleceği açısından elbetteki paha biçilmez bir değer sahiptir.

Sömürgeci-faşist Türk devleti, Kürdistan gençliğinden almış olduğu büyük darbenin verdiği sarsıntıyla, halkımızın ve özellikle de gençliğimizin kendi gerçek sorunlarıyla uğraşmasını engellemek amacıyla, bu tür yeteneklerini büyük bir kudurganlıkla ve hatta tarihin tanık olduğu emperyalist güce bile parmak ısırtacak bir kudurganlıkla sergilemektedir. Her şeyden önce, yüzlerce gencin cesedini ezerek, vahşet yolunda büyük bir hızla ilerlemiş, binlercesini amansız işkencelerden geçirdikten sonra ağır cezalarla çarpıtmış, on binlercesini baskı ve eziyet cenderesinden geçirerek, kısmen kendi meşhur zorunu tam manasıyla tutturamadığı diğer kesimlere ibret olsun diye, vahşiyanen senaryolarını günbe gün uygulamaya devam etmiştir. Gerçi sömürgeci-faşist Türk devletinin, saymakla bitmeyecek düşünüldüğünde akılları durgunluğa götürebilecek vahşi uygulamaları, genel itibarıyla halkımız için süz konusu, ama gençliğin en çok çektiği kesim olduğu apaçık bir gerçektir. Sadece bundan dolayı da olsa, gençliğimizin, sömürgeci faşist Türk devletinin yıkılma cezalandırılması için bütün yeteneklerini koşturacağından kesinlikle şüphe etmemek gerekir. Kaldı ki, Kürdistan gençliği attığı adımları eksiksiz olarak tamamlayacağını, ortaya çıkarmış olduğu göz kamaştırıcı başarılarıyla kanıtlanmış değil midir ki. Bizzat gençliğin, Kürdistan'ın her bir köşesini şimdiden direnişin birer sembolü haline getirdiğini bilmeyen, duymayan var mıdır? Antep, Hilvan, Siverek, Kızıltepe, Şikestan ve daha değişik alanlarda devam eden direniş kendisini Diyarbakır'da hiç bir sömürgeci gücün erişmeye güç yetiremeyeceği doruklara ulaştırmamış mıdır? Elbette tam manasıyla ulaştırmıştır. Halkımızın öz gücüyle yaratılan bu görkemli başarılar elbetteki bütün insanlığın, her türlü gericiliği ve özellikle de sömürgeci-faşist Türk devletini kahrederek gururlandırdığı ve hiçbir kendini tanımadık küçük-burjuva kişi, grup ve hareketin leke süremeyeceği kesin başardır.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin rüyasında görse inanamayacağı bu kesin başarılar elbetteki onu çeşitli arayışlara sürükleyecekti ve nitekim çok geçmeden bu umutsuz arayışlarının sonuçlarını gücü oranında uygulamaya başladı. Bu konuyla ilgili olarak faşist devletin yoğun çabalar harcadığını belirtmiştik, onun için bu uğraşın bazı örneklerle açıklamak yerinde olacaktır. Sömürgeci faşist Türk devleti her şeyden önce, ülkemizdeki gençliktен yemiş olduğu derin darbenin etkisi altındadır. Bundan dolayı ne pahasına olursa olsun gençlik sorun olmaksızın çıkarılmıydı. Öldürme, cezaevine koyma, baskı ve eziyet cenderesinden geçirilmeliydi. Ama, buna tüm gençliği dahil edemedi. Acıyormuydu dersiniz? Yok elbette, bunu yapacak gücü yok tabii. O zaman baş-

ka çareler bulunmalıydı. O da bulunmuştu gerçi. Bu bulunan çarelerin en önemlisi, daha çok gençliğin hiç bir sorununu çözemeyecek, bilakis ağırlaştırarak uğraşlara sevk edilmesidir. Örneğin; futbol kulüplerine kaydetme, fuhsa teşvik etme, esrar içmeye alıştırma, ajanlaştırmaya, çeşitli zayıf yaralarını koz olarak kullandığı istikamete yönlendirme. Buna benzer daha başka durumlar da saydıklarımızla beraber genişçe izah edilebilir ancak. İlginç olan bir çaba var, ama bu biraz da gerçek yüzü anında ortaya çıkarmaya yetiyor, kahvehaneyi polis tehditiyle adam götürülüp yine polisin denetimine kumar oynanmaya zorlanması vb.. Ama ne çare ki bunlar da sömürgecilerin umudunun kursaklarından çıkmasına yetmemektedir. Herşeyi rağmen gençliğimizin, halkın devrim davasına katılması her geçen gündünden daha anlamlı olmaktadır. Sayı olarak belirlemek mümkün değil ama, kendisinin tasvip etmediği, edemediği bir yapıya girmek için, bizzat devrimcilerle başvurulan gençliğin, gitmiş olduğu Avrupa alanlarını terk edip mücadelenin yuvası olan, sarp dağlara büyük coşkuyla çıkanların ve hele hele halkızın biricik onuru olan direnişin canlı timsallerinin izahını yapmak düşüncemizde geçmez elbette, çünkü bu izahı yapmak, ancak gerçekten bu yüceliğin izahını yapabileceği daha güçlü düşünce adamlarını gerektirir. Kısaca şunu belirtelim ki, Kürdistan gençliğinin bazı meziyetlerine işaret olan yukarıdaki gerçekliklerden de rahatlıkla anlaşılıyor ki, Kürdistan gençliğinin ne suretle olursa olsun mücadeleden alkonulması kesinlikle mümkün değildir, hele hele bundan sonra! Bu gerçekliğin hiç bir şüpheye yer bırakmadan kendisini her kесе kabul ettirdiğini ispatı, Kürdistan gençliğinin şimdiki kadar üzerinde yürüdüğü yoldaki başarılarının yüceliğidir.

Geçmiş mücadele sürecinde, halkımızın öz kurtuluşunun gerçek ifadesi olan PKK'nin ideolojik yapısının gençlik içerisinde yaygınlaştırılarak, kısa bir sürede önemli bir politik güç haline ve hele hele güçlü bir PKK haline getirilmesi olayı, dünyanın diğer tüm alanlarında bile rastlanmasın çok sınırlı bir olaydır, bu durum da halkızın ve onun bir parçası olan gençliğimizin özgün yapısından kaynaklanmaktadır. Zaten faşist Türk devletini azzatan bu özgünlüğün kendisi oldukça da açıktır. Faşist Türk devleti her ne kadar atalarından esinleniyorsa da, Kürdistan gençliğinin sözkonusu ettimiz boyutlara ulaşması, her ne kadar Kürdistan'da tahrip edici nitelikte oluyorsa da, geliştirilen yabancı bir kapitalizmin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Sözkonusu kapitalizm, halkımız için vahim durumlar yaratırken beraberinde zorunlu olarak aydın gençliği de şekillendiriyordu Kürdistan'da bir aydın şekillenmesi de elbette devrimci tipleri yaratıyordu. Bir toplumdaki çağdışı uygulamalara en fazla tahammülsüz olan, aydın gençlik bu tahammülsüzlüğü her an her yerde gösterecekti. Çünkü, gerek halkımız ve gerekse de onun bir parçası olan aydın gençliğin içine itilmiş olduğu durum, hiçbir zaman kabul edilemeyecek bir durumdur.

Dünyanın çeşitli alanlarında, farklılıklarıyla beraber benzer gerici yapıların bütün muhtesemliğiyle, büyük bir gürlüğü içinde devrildiğine bizzat tanık olunuyordu. Aynı devrim birçok çelişkinin yumağı olan Kürdistan'da neden gerçekleşmesin? Her yönüyle kabullenilmiz sömürgeci yapının dağıtılıp, halkızın yabancı bir gücün engellemelerine uğramadan kendi doğal gelişiminin ön ve vazgeçilmez koşulu olan bağımsız ve özgür bir yapının yaratılması görevini bundan dolayı (tarihin de zorunlu kılmasından dolayı) omuzlayan gençliğimiz, devrim yolunu tutmada asla tereddüt etmedi ve devrim yolunu tuttuğu andan itibaren, hem kendisine, hem de bir parçası olduğu mazlum halkına, defalarca acı tattıran düşmana, daha değişik tondan acılar tattırmaya başladı ve böylece sömürgeci Türk devletinin ölümünü belirleyecek olan son acıyı tattırma durumuna mutlaka ulaştıracaktır. O, bizi bitirmek istedi! Ancak bitiremedi. Fakat gençliğimiz, halkımızla birlikte o vahşi düşmanı bitirmeyi becerecektir. Çünkü, onun üzerinde yürülmüş olduğu yol dosdoğru gümeye gitmektedir. Ve başka gideceği yer de

yoktur. Ne yapalım, tarih ona da bu yolu tutturmuştur.

Kürdistan gençliği, altına girmiş olduğu tarihi görevinin bilincinde olarak gerekli bütün fedakarlık, dayanıklılık, ve azmi çeşitli biçimleriyle göstermiştir. Ancak, mücadele henüz saflarında bulundurmamakta olduğu gençliğin gerekli kesiminin tümünü tam manasıyla buldurmamaktadır. Mücadelenin içinde bulunduğu durum, saflara daha nice gençliğin sağlanması için olumlu koşullara sahipse de, daha önünde olumlu-koşullara dönüştürmek zorunda olduğu bazı olumsuzluklar da vardır. Bu olumsuzlukların yani, gençliğimizin tam anlamıyla olması gereken yerde olmamasına yol açan olumsuzlukların bir sebebi olarak yukarıda faşist yönetimin bazı olumsuzluklarına işaret etmiştik. Dolayısıyla, gençliğin bugün beklenen düzeyde mücadeleye katılımı konusundaki yetersizlik kesinlikle, ne onun yapısından kaynaklanmakta, ne de onun eksiksiz katılımını sağlayacak olan PKK'den kaynaklanmaktadır. Esas itibarıyla tek bir kaynak vardır, o da toplumsal gelişmenin zayıflığından da kuvvet alan dış zorlamalardır. Gençliğin bir bakıma parçalanmış atomlara benzetilmesi durumu vardır, nasıl ki parçalanmış atomların parçacıklarını bir araya getirmek zor ise, aynı şekilde gençliğin de tasvip etmediği edemeyeceği bir kalıba sokulması zordur. Hernekadar geçici olması şartıyla, gençliğin uygun görmediği bir duruma hapsedilmesi mümkünse de, aynı durum uzun süreli kılınması asla mümkün değildir.

Devrimci hareketin belli bir dönem geri çekilme aşaması ve sömürgeci Türk devletinin de bundan yararlanarak yarattığı olağanüstü, vahim durumdaki dolay, diğer kesimlerle olduğu gibi, gençliğin de geniş bir kesimiyle direkt ilişkiler, yani kesintisiz devam edememiştir. Bundan dolayı da bizzat mücadele yürütmek isteyen gençliğin belli bir kesimi yetersizliklerinden dolayı, mücadeleye üzerine almış olduğu rolünü bir müddet iyi bir şekilde oynayamadı. Gençliğimizin mücadeleye içinde rolünü belli bir dönem beklenen düzeyde oynayamaması durumu, çok önemli bir enerjinin devrim çarkının hızla döndürülmesine hizmet etmesi durumuna olumsuz bir etki yapmıştır. Bu her ne kadar acı bir gerçeklikse de sonuç olarak böyledir. Bu durumdaki gençliğin kendisini de, bu acıyı hergün, her saat yaşadığını kendi kendisini yerdini bizzat onlarla yaşayarak öğrendik. Ama gençliğimizin üstün meziyetleri ve Partimizin her yönüyle kurtarıcı niteliği kısa bir sürede bu açığın ortadan kaldırılması umudunu tam manasıyla yaşatmaktadır.

Nitekim H.... yöresine yapılan sınırlı bir devrimci giriş, gençliğimizin, içinde bulunduğu duruma uygun olarak yapılacak çalışmalarla yerini alabileceği sonucunu yöresel düzeyde ortaya çıkarabilmiştir. Kaldı ki diğer yörelerde daha da önemli başarıların sağlandığı sömürgecilerin içinde bulunmuş oldukları ruhsal yapılarından anlaşılmalıdır. Gençliğimizin mücadeleye katılma özlemine dolu olduğu gerçekliği kuşkusuzdur. Buna gençliğimizin her türlü zorluklara karşılaşmasına rağmen hergün artan sayıda mücadeleye katılmakta olduklarının bizzat pratikte görülmesinden dolayı kuşkusuz bir gerçeklik gözüyle bakılıyor. Bu gerçeklik, gençliğimizin mücadeleye yerini alacağı doğrultusundaki teorik pratiklere doğrulanmaktadır. Sözkonusu pratiklere doğrulanma olayı devrimci kesinlikle biraz daha bilemekle olduğundan, sömürgeçliğin kökünü, bir daha yeşermesine olanak tanımayacak bir biçimde kesilip atılacağı söylemek yerinde olsa gerek. O zaman her türlü azim ve fedakarlığı gösteren gençliğimiz gerçek anlamda, yapısına uygun, tüm yeteneklerini eksiksiz geliştirip, toplumumuz için bütün gücünü kullanarak, modern bir Kürdistan'ın yaratılması doğrultusunda hızla ilerleyecektir.

YURTSEVER.

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ!

Sömürgeci Türk devleti senin, halkızın özleminin gerçekleştirilmesi doğrultusunda nasıl bir rol oynadığını çok iyi bildiğinden

ORTADOĞU VE DÜNYA

Uluslararası planda önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönemde toplanan Avrupa Konseyi Parlamenterler Asamblesi, gündemine aldığı Türkiye ve Türkiye'de "demokrasiye dönüşü" konusunda da tartışmalara sahne oldu. Uzun süredir üyeliği askıda olan Türkiye, Mayıs oturumunda 50 red oyuyla karşılık 91 kabul oyuyla üyeliğe yeniden alındı.

TC parlamenterlerinin üyeliğe kabul edilmesinin dayandırıldığı gerekçelerden, Avrupa'nın Türkiye'ye verdiği önemli görevler mümkün olduğu gibi, bu gerekçelerin aslı astarı olmadığını da anlayabilmek mümkündür. Dünya genelinde yaşanan önemli gelişmelerin yanısıra, Ortadoğu'da daha ciddi sonuçlara da kayabilececek olayların yoğunlaştığı bir dönemde bu karara varılması; gerekçeler arasında yatan gerçek nedenleri yakalayabilmek açısından bir hayli ipucu vermektedir. Nitekim zaman zaman çeşitli biçimlerde yapılan açıklamalar da bu gerçeği teslim etmektedir.

İnsan haklarına saygı duyan, işkence ve zulme karşı çıkan ve bunları bir insanlık suçu olarak kabul eden her insanın, kurumun bu tür gelişmelerin yaşandığı ülke ve yerlerde gerçekleri yansıtmak zorunda olduğu açıktır. Doğal olarak, böyle kişi ve kurumlar beklenen veya gösterilmesi gereken tavır da bu olmalıdır. Yoksa, onların insan haklarına saygı duyduklarından bahsetmek mümkün değildir. İnsan haklarına saygılı olup olmama konusunda, yapılacak değerlendirmelerde ölçütün bu olduğu açıktır. Kişi ve kurumlar, koşullar ne olursa olsun buna uydukları oranda, böyle bir özelliği kazanabilirler.

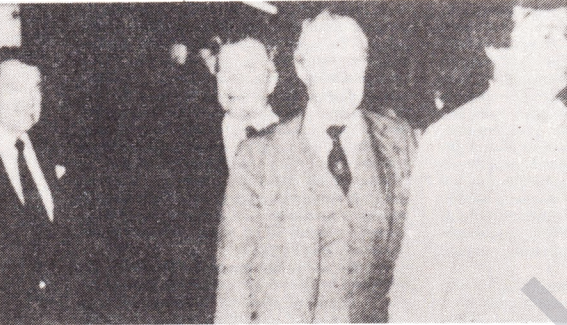
İnsan haklarının savunucusu bir kurum niteliğini taşıyamak isteyen veya böyle bir iddiası olan Avrupa Konseyi'nden, adına hareket etmek istediği hakların bir gereği olarak, insan haklarının gaspedilmesine, işkence ve katliamlara karşı çıkmaları ve bu ilkelere sahip çıkmaları gerekmektedir. Fakat, gerek Türkiye ve Kürdistan'da "incelemelerde" bulunan Konsey heyeti olsun ve gerekse Konsey'den cuntanın üyeliğini onaylayan parlamenterler olsun, hiçbirinin bu ilkeleri gözönünde bulundurmadığı ve bunları kendi çıkarları için çığnedikleri anlaşılmalıdır. Bu noktada da faşist cuntayla bütünleşmiş bir durumdadır.

Avrupa Konseyi bünyesinde bir heyet, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeleri ve cuntanın demokrasiye dönüşü vb. olaylarını yerinde inceleme maksadıyla toplantı öncesinde, Türkiye, Kürdistan'a gitti. Heyet gitmeden önce ve gittikten sonra ortaya çıkan gelişmeleri incelediğimizde, kararın dayandırılmak istendiği gerekçelerin cunta ve Avrupa emperyalistleri tarafından ortak hazırlandığı görülmektedir. Heyet, özellikle Diyarbakır üzerinde durarak, işkence ve insan haklarının zedelemesi olaylarının görülmediği, Türkiye'nin "demokrasiye dönüşü" önemli adımlar attığı iddiasında bulundu.

Diyarbakır üzerinde bu kadar durmasının önemli nedenleri olduğu açıktır. Herşeyden önce Diyarbakır, cuntanın baskı ve işkencelerine karşı, bir halkın yok edilmesi, geleceğinin karartılması girişimlerinin boşa çıkarmakla direnişin yükseltildiği bir alandır. Bu konuyla da Diyarbakır direnişi, Kürdistan halkının tarihsel uyukudan uyanmasında, KUKM'nin dışı kamuoyuna tanıtılmasında merkezi bir rol oynar durumda gelmiştir. Yine cuntanın gerçek yüzünün açığa çıkarılmasında, barbar ve vahşi yüzünün teşhir edilmesinde de çok belirgin bir konumdadır.

Diyarbakır direnişi yalnız faşist Türk sömürgeciliğinin hesaplarını bozmakla kalmamış, Kürdistan üzerinde oyun oynamak isteyen birçok gücün hesaplarını boşa çıkarmıştır. Fakat, bugün yine KUKM üzerinde çeşitli güçlerin hesapları vardı, ve fırsat buldukça bunları uygulamaya

koymaktadırlar. Diyarbakır cezaevi üzerinde oynanan son oyunun da bunun bir parçası olduğu ve bunlardan ayrı görülemezdir. Zindanlarda cuntaya ve uygulamalarına karşı güçlü bir direniş göstermeyen, yaşamını kurtararak "demokrasiye dönüşü" bekleyen unsurlar, Konsey tarafından öne çıkarılmakta, sanki bir tek cezaevlerinde işkence gören bunlar gibi gösterilmek istenmektedir. Böylece de Kürdistan üzerinde geliştirilecek oyunlara şimdiden zeminin hazır hale getirmeye çalışmaktadırlar. Konsey bununla da yetinmemiş, tamamıyla cuntaya teslim olmuş bir kaç hainin, "Genç Kemalîstler Birliği"nin ifadelerine başvurarak, iddia-

Cezaevlerinde inceleme yapan heyetin bazı üyeleri.

larını kamutlamaya çalışmıştır. Bu olay bile Konsey'in gerçek niyetlerinin anlaşılması açısından yeterlidir.

Bazı çevrelerce Avrupa Konseyi'nin gerçek niyetleri gizlenmek isteniyor veya bu konuda yaptıkları propagandalarla Konseyi aklamaya adeta caba sarfediyorlar. Bu yönlü girişimlerin baştan beri birçok güç tarafından yürütüldüğü bilinmektedir. Son günlerde bu çabaların daha da yoğunlaştıkları görülmektedir. Kürdistan sorununu, Avrupa sosyal-demokratlarının çıkarları doğrultusunda bir "çözüm" götürmek isteyen bu güçler, faaliyetlerini Diyarbakır zindanlarındaki direnişin anlamından boşaltma üzerinde yoğunlaşarak, amaçlarını gerçekleştirmek istemektedirler.

Diyarbakır zindanlarındaki direnişin sıradan bir "hak-hukuk" meselesine indirgeyen ve cuntaya karşı bir direniş göstermeyen ve teslim olmuş kişileri, sanki direnişirmiş gibi göstererek, bu alan üzerinde oynanan oyunların korkunç düzeylere çıkarılmaktadır. Bu tür girişimlerin halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle hiçbir alakası olmadığı, tam tersine bu mücadelenin gelişimi önünde engel oluşturmak çabaları olduğu açıktır. Fakat tüm bu girişimler kararın altında yatan gerçek nedeni su yüzüne çıkarmak önünde engel oluşturamayacaktır.

Gerek, konuşturulan birkaç hain-ihanetçi ve gerekse dışarıya sürdüren çabalar, bu durumu gizlemeye çalışıyor, daha da açığa çıkmasını sağlamaktadır. Bu oyunun, TC tarafından geliştirildiği ve Avrupa'nın da buna onay verdiği açıktır. Böyle bir oyuna Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar baştan dikkat çekmiş ve bu konuda kamuoyunu uyarışlardı. Bu yoldaşlar şöyle diyorlardı: "Sömürgeciler teslim aldıkları insanları ajanlaştırmak istiyorlardı ve gene PKK'ye karşı bir takım komplolar yapıp, onu Kürdistan ve dünyaya karşı teşhir etmek ve gözden düşürmek istiyorlardı." (Cezaevi Mektupları)

Mazlum ve diğer yoldaşların işaret ettikleri noktaları cunta tarafından geçmişten beri uygulanılmadığı açıktır. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi içinde taraflar düzenlenerek, televizyon, radyo ve basında zehir kus-

AVRUPA KONSEYİ TOPLANTISININ GETİRDİKLERİ VE ORTAYA ÇIKAN GERÇEKLER

turmuştur. Böylelikle, KUKM ve onun önderi PKK'yi kamuoyundan tecrit etmek ve onun hakkında saibelere yaratmak istemektedir. Bu ihanet çetesi sürekli öne çıkarmasının nedeni budur.

Avrupa Konseyi'nden Diyarbakır'a giden heyet de, yine bu ihanet çetesi ile görüşmüş ve onların itiraflarını toplatmaya kadar getirmişlerdir. Bunların ağzından da işkence olmadığı ve insan haklarının çiğnenmediği sonucuna varmışlardır. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ile görüşmeleri, bunun dışında işkence gören, katliamlara uğrayan ve direnen tutuklulara görüşülmemesi, Konsey heyetinin içine girdiği tutumu izahda önemli bir durumdur. Kaldı ki, bu ihanet çetesi, itirafları ile tanınan ve kamuoyuna yabancı olmayan bir çetedir. Sözde haklarında öldü denilenler de görüşüldüğü ve saş oldukları biçiminde bir beyan da Konsey heyetinin samimiyetini göstermektedir. Bu, cuntanın ve heyetin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Yoksa, Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin hakkında söylenenler

sona ermediği, insan haklarının çiğnenmeye devam edildiği ve cuntanın "demokrasiye dönüşü" iddiasının sahte olduğu, Konsey heyeti tarafından da bilinmektedir. Zaten böyle bir kararın verilmesine yolaçan neden de cuntanın "demokrasiye döndüğü" vb. değildir. Böyle bir kararın verilmesinin temelinde daha başka nedenler yatar. Cuntanın demokrasiye geçmediği çok açık olduğu halde, daha 1-2 ay öncesinde işkence öldürülen tutuklular bulunmasına rağmen, hala da hem zindanlarda hem de dışarıda sürdürülen operasyonlarda en vahşi uygulamalar yapılmaktayken, tüm bunlar da herkes tarafından bilinirken, Konsey heyetinin ve Avrupa parlamenterlerinin bundan habersizmiş gibi davranması veya daha doğrusu bu gerçeklere bilerek yüzünü çevirmesi başka nedenlerin varlığınu göstermektedir.

Ortadoğu'daki gelişmeler ve bu gelişmelerde Türk faşist cuntasına yüklenen rolün böyle bir karara varılmada belirleyici olduğu açıktır. Yoksa bazılarının "sorunu" bir-iki basit gözlem veya yapılan sahtelikler düzeyine indirgenmesi değildir. Bu konuda yazılan ve çizilen şeyler için görüntüsünden başka bir şey değildir. Sorun ne sahte ölüm listeleri ile heyetin kandırılmasıdır, ne de geçici olarak işkence vb. hafifletilmesi, cezaevleri koşullarının düzeltilmesidir. Mesele bundan daha kapsamlı bir şekilde ele alınmak ve değerlendirilmek zorundadır. Aksi halde, oynamak istenen oyunun teşhirinde ve etkisiz kılınmasında yetersiz kalınacaktır.

Zaman zaman Konsey parlamenterleri veya Avrupa emperyalizminin çeşitli güçleri Türkiye'ye yönelik düşüncelerini, daha doğrusu gerçek niyetlerini açıklamışlardır. Açık ki içine girilen dönemde de böyle bir niyetten vazgeçilmiş değildir. Hatta denilebilir ki, bu daha da kuvvetlendirilmiştir. Avrupa'nın, Türk faşist cuntasını kaybetmek ve ilişkilerini zedelemek istemediği bilinmektedir. Gerek Konsey toplantılarında olsun ve gerekse daha değişik alanlarda olsun, bu istek sık sık dile getirilmiştir.

BAŞKA BİR SONUÇ DOĞMAYACAKTI!

Durum bu olunca, alınacak kararın sonucu da kendiliğinden anlaşılabilir. İşte heyetin Türkiye gezisi, böyle bir sonuca ulaşmak için önceden düzenlenmiş bir senaryodan başka bir şey değildir. Avrupa Konseyi de bu senaryoya ortak olarak, cuntanın faşizmi kurumsallaştırma çabalarına açık pirim vermiş durumdur. Cuntanın attığı hiç bir adımın demokrasi ve insan haklarına bağdaşır bir yanı yoktur. İnsan haklarının azgın bir kasabı durumundadır. Böyle bir özelliği olan yönetime, destek vermek, onun işkence, katliam ve insan haklarına çiğneyen tüm uygulamalarına da katılmak demektir.

Türk burjuva muhalefetine umut bağlayan güçlerin çabaları da böylelikle sonuçsuz kalmış durumdadır. Avrupa Konseyi'nin Türkiye'ye baskı uygulayarak, "demokrasiye geçişi" zorlamasına bağlanan umutları da bu karar söndürmüştür. Faşizmin kurumsallaşmasına evet denilerek, cunta onaylanmıştır. Kaldı ki, Türk burjuva muhalefeti de cuntaya karşı alternatif olma diye bir sorunu yoktur. Yer yer sesler yükseltilese de, özünde cuntanın faşizmi kurumsallaştırmasına, evet denildiği açıktır. Zaten şimdiye kadar, gösterilen muhalefetin boyutu, yapıları ve çapı da, bu gerçeği teslim etmektedir.

Cuntaya karşı ciddi bir mücadele verme gücüne olmayan ve daha çok burjuva muhalefetin kuyruğuna takılarak yaşamını kurtarmak isteyen Kürt küçük-burjuva reformist hareketlerinin, bu yönlü çabaları da sonuçsuz kalmış, umutlarını bağladıkları alandan herhangi bir şey çıkmamıştır. Cuntanın Konseye alınmasında burjuva muhalefetin de, Avrupa sosyal-demokrasi ile hemfikirliği ortaya çıkmıştır. Bizat kendi çabalarını cuntaya destek toplayan bir burjuva muhalefetin, "demokrasiye geçişi" ne kadar etkili olacağı ortadadır. Bunu kavrayamayan ya da bir türlü kavramak istemeyen kafaaların eğer ihanet değilse, büyük bir yanlışlığı içinde olduğu açıktır.

Avrupa Konseyi'nin aldığı kararın veya Konseyde ortaya çıkan eğilimin

Devamı 19. Sayfada

ÖZAL'IN İRAN VE PAKİSTAN "EKONOMİK" ZİYARETLERİNİN ARDINDAKİ GERÇEKLER

Son günlerde sömürgeci basının kamuoyuna yansıttığı "Türkiye'nin Ortadoğu'daki ekonomik ilişkileri", esasında Özal'ın şahsında somutlaşan, Türk burjuvazisinin yayılmacı ve işbirlikçi karakterinin operasyonlarıdır.

Türk burjuvazisinin oluşum özellikleri; devlet fideliğine yetişip bürokrasinin üzerine oturarak, kapitalist dönüşümü üstten sağlması, ekonomik atılımlarını kendii iç gelişmeleri ile değil -bu karakterinden kaynaklanan-, palazlanma tarzında, bunalım dönemlerinde uyguladığı saldırganlık politikası ile gerçekleştirmesi, bugünkü uygulamalarının tümüne damgasını vurmaktadır.

Türk burjuvazisi asalak bir burjuvazidir. Ekonomik gelişmeleri esas olarak dışta emperyalistlerle işbirliği, içte en gerici mihraklarla, çağla çelişen feodal yapı ile bir bütünük içerisinde, korkunç bir baskı ve sömürü sayesinde sağlamaktadır. Ekonomik gelişmesinde atılcı bir karaktere sahip değil, fırsatçı bir biçimde her yünden aldığı payı arttırma çabasındadır.

Türk burjuvazisi, yayılmacı bir burjuvazidir. Özellikle Ortadoğu halkları ile ilişkilerinde, komşuluk ilişkilerinde samimi olmak bir yana, tarihten gelen fetihçi ve talancı özelliklerini dayanarak, halkların top-raklarında hak iddia etmek durumundadır.

Ortadoğu'da bunalımlar artıp, halkların mücadelesi emperyalizmi ve bölge gericiğini tehdit eder duruma geldikçe, bu emellerini gerçekleştirmek fırsatını gören TC burjuvazisi, emperyalizmin başı ABD'nin desteğini de alarak, mücadeleleri bastırma, statükoyu koruma, ekonomik

gelir sağlama ve yayılmacı emellerini gerçekleştirmek için harekete geçmektedir.

Özellikle 60'lı yıllardan sonra derin bir bunalım içerisinde giren Ortadoğu'da, bu bunalımlar, zaman zaman sıcak mücadelelere dönüşmekte, bölgesel savaşın eşine gelmektedir. Bölgedeki sınıf savaşımını özelliklelerine bağlı olarak, sürekli olan bunalım, belli dönemlerde yoğun bir biçimde belirginleşmektedir. Bunalımın yoğunlaşma özellikleri, artık uzun evrelerle değil, kısa aralıklarla ortaya çıkmaktadır.

İçinde bulunduğumuz bu aylarda, İran-İrak savaşının emperyalizmin açısından verdiği tehlikeli boyut, Irak ve Güney Kürdistan muhalefetlerinin yeniden kabarması, bunun bir göstergesi olarak Irak'ta geniş kitle gösterilerinin yaygınlık kazanması, İran'ın emperyalizmin can damarı olan petrol körfezini tehdit etmesi, karşılıklı uygulanılan ekonomik ambargolar, bunalımı yeniden yoğunlaştırmıştır.

Böyle bir ortamda içerisinde girilen dönem şiddetli çatışmaların yaşanacağı dönem olacağı birçok yönüyle şimdiden görülebilmektedir.

Emperyalizm direkt müdahalelere hazırlanmakla birlikte, esas olarak çözümlü, bölgedeki işbirlikçileri vasıtasıyla gerçekleştirmek, daha çok onları saldırlarında kullanmak amacındadır. Gerek diplomatik temaslarla ortaya konulan görüşler, gerekse Ortadoğu'da mevcut statü göz önüne getirildiğinde, emperyalizmin ilk evrede jandarmalının harekete geçirmesi en kuvvetli olasılıktır.

Bu durumda -zaten dumanlı hane çığmaktadırlar- Türkiye'nin rolü öne çıkmaktadır. Bölgedeki bir çok gerici

gücün kendi içinde yıkılmaya yüz tutmuş çatlak bir yapı arzemesi, askeri güç ve donanımın yetersizliği, emperyalizm açısından uygun bir görev dağılımını gündeme getirmektedir.

Burada karşılıklı çıkarlar sözkonusudur. Emperyalizm, bölgede bunalımı kendi lehine bir çıkışa atılmak için, Türkiye'nin, Ortadoğu'da ekonomik yönden belli bir girişimde bulunmasına ve pay alınmasına veya palazlanmasına müsaade ederek harekete geçip, bir çok güç üstünde tehdit aracı olarak kullanmaktadır. Keza Türkiye burjuvazisi, hayalinde yaşadığı geçmişini hatırlayarak, istah kabartıcı bir şekilde işe atılıp, bir yandan emperyalist çıkarları korurken, bir yandan da yayılmacı ve fırsatçı emellerini gerçekleştirme ortamı bulmaktadır.

Bunun en açık biçimi askeri müdahalelerdir. Geçen yaz aylarında gerçekleştirdiği saldırılarını boyutlandırarak, bu yıl yeniden gündeme getirmek istemektedir. Bu çabayı bir yandan kendisini tehdit etmekte olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ezme yöneltilerek, bir yandan, Irak'ı kurtarma, İran'ı savuşturma vazgeçirme yönelmektedir.

Gerçekleştirilen dizi ziyaretlerin özünü de bu konu oluşturmaktadır. Denilebilir ki, ziyaretler, gerçekte Ortadoğu gericiğini ile bütünleşme ve anti-emperyalist güçleri tehdit operasyonudur.

Özellikle İran ve Pakistan'a yönelik yoğun diplomatik girişimler ve bunun yanında diğer bölge ülkeleri ile girilen ilişkilerde temel konu, Türkiye'nin oynayacağı rolüdür. Pakistan'la işbirliği geliştirilerek, karşıdevrimci çabalar yoğunlaştırılmakta, bölgeye yönelik olarak bu iki güç

Devamı 19. Sayfada

Dönemi en güçlü tarzda karşılamada ve gereklerini yerine getirmede militanlara ve halkımıza yol gösteren bu yazı, tüm direniş şehirlerimizin anısına ithaf olunur.

PARTİ GERÇEĞİMİZİ TÜM YÖNLERİYLE KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM!

1 - Devrimin Nesnel ve Öznel Etkenleri Arasındaki İlişkiyi Doğru Kavrayalım!

Ezilen sınıf ve halklar yaşadıkları tarih ve çağın kendilerini mahkum ettiği gerçekleri devrimle değiştirmek için ayağa kalktıkları, alışlagelmis düşünce ve davranış kalıplarını parçalamak zorundadırlar. Ekonomik-toplumsal koşullar tüm bireylerin bununla uğraşmasına imkan tanıyacağından, devrim eylemi bir grup öncü tarafından hazırlanır. Bu grubun, teoride ve taktikte toplumsal gerçekliğe uygun objektif gerçekliği yansıtmaya temelinde hazırlanması halkların ve sınıfların kaderini değiştirecek önemdedir. Toplumun büyük bir bölümü güncel yaşama, üretimin zorunluluğuna mahkum edilmiştir. Dolayısıyla adlarına bağımsız düşünce ve siyasal eylemi üretecek koşulların maddi temeli de vardır. Bu nedenle böyle bir görevin başarılması için, öncünün büyük zorluklarla yaratılma sorunu ortaya çıkar. Güncel maddi yaşamı kurtarmak için dayatılan baskı ve sömürü yöntemleri bireyi de alabildiğine gününü kurtarmaya ittiğinden, hayatı çakırların bilimsel ifadesiyle uğraşma, bunu sistemli bir düşünce ve siyaset haline getirmekle sorumlu olan öncülüğün, çıkar amaçlarından sönerece uzak durması, soylu amediler uğruna bir yaşamın içine girmesi ve bunu her koşulda sürdürmesi zorunlu, ama bir o kadar da zor olan bir olaydır.

Toplumun alt ve üst yapısının adeta çirindan çıktığı devrim öncesi dönemlerde, ellerinde lokmayı gasp etmek için esas baskıyı ve sömürüyü uygulayan gücün çabaları yanında, sömürülenlerin de öncülerinden yoksun olmaları halinde kendi gerçeklikleri katmerli bir yabancılığı yaşamaları sıkça görülür bir durumdur. İşte böyle durumlarda, öncü gücün, öncü militanlar kader değişikliği rolü önemli duyar. Güncelleme pek ilişkisi olmayan böyle bir yaşantının önemi tümüyle kavranmasında da, bunun dışında bulunmalın sınırlanması imkansızlığı kendini dayattığına öncüye duyulan özlem de artar. Bunun tohumları serpilmeye başladığında toplumun ezilen sınıfları ve halklar görülmüş bir duyarlılıkla kendilerini aydınlatma çağırını, mutlu bir geleceği vaat eden olguya hızla koşarak onun etrafında kenetlenirler. Bu yeni düşünce ve eylem biçimine kaderlerini değiştirmek için kendilerinin muazzam kitle gücünü kattıkları oranda da, ideolojik, politik, askeri tüm baskı aygıtlarını paramparcaya ederler. Bu aracların büyüklüğü ne olursa olsun doğrudan esas alıp, doğru eylemi özümsemeleri oranında her düzeyde direniş kesilmeleriyle güçlerini doruk noktalara çıkarırlar. Geleceği, ileriyi yansıtan halk iradesi bu noktada mutlaka, kendisini imha etmek için gücünü son kertesine kadar kullanan azgın emperyalist işgalcileri veya kendi egemenlerini, bazı engelleri sürecin hızını kesse bile, alacağı edek ve zaferi elde edecektir.

Tarihin gelişimi, binlerce örneği ile bu yasayı doğrulamaktadır. İnsan soyunun, hiçbir toplumsal örgütleniş aşamasında sonsuz kanırlık bir ortam içinde kalması kabul etmediği bilinir. Daha insan türünün örgütlenişinin ilk aşamalarında bile, grubun, kabile veya aşiretin, yabancı egemenliği kabul etmeyecek, böyle yaşamaktansa imha olmayı göze almaları yaygın olarak görülür bir durumdur. Sınıflı toplumlarda da ezilen sınıf ve halklar, ister yerli egemen sınıflara ve ister yabancı despot güçlere karşı süreklili bir örgütlenme içindedirler. Geri atılmaya mahkum üst yapının, ileriyi doğurmaya aday düşünce ve bu düşüncenin taşıyıcıları gruplarca kuşatıldığı, yeniyi her düzeyde temsil eden düşünce ve davranış boy verdigi, kültürden ahlaka, dinden felsefe ve siyasete kadar toplumun kendisini yenilemeye mecbur hissettiği dönemlerde, eski, çiplak zora ne kadar başvurursa vursun, sürec içerisinde bunun lime lime edilerek aşılmasını kaçınılmazlığı, süreklili bir köleliğin eski biçimiyle asla yaşayamayacağı toplumun tarihinin yalın bir gerçeğidir. İnsan türünün her türlü toplumsal-ulusal biçimlenişinin ayrılmaz yasaı olan bu durum, kendi ulusal-toplumsal gerçekliğimiz açısından da bir o kadar açık ve geçerlidir. Kürdistan toplumunun tarih ve çağ tarafından belirlenen çok az ülkede görülebilecek özelliklerini de bu yasa tarafından belirleneceği, eğer tam imha denilen olay gerçekleşmese bile içinde yaşanılan zorlu karanlık, bilimsizlik ve örgütsüzlük ne olursa olsun insan toplumunun içinde bulunan aşamaların özelliklerini uygun olarak geçerliliğini sürdüren kanunların bu somutta da hükümünü ıcraya edeceği açıktır. Ama içine girilecek eylem bu açıdan iki şeyden birisini doğrulayacaktır. Emperyalizm, sömürgecilik ve işbirlikçilerin iddia ettiklerini tersine, ezilen sınıf ve halk gerçekliği yaşamdan umudunu kesmemiş, bağımsız-özgür bir yaşamdan vazgeçmemişse toplumsal kanunların gereğini yerine getirecek, mutlaka çağdaş toplumların içinde bulundukları akımlara, ulusal-toplumsal biçimlenişine uygun olarak kendini dönüştürme gücüne ulaşacak ve bunun için yeteneklerini mutlaka geliştirecek

«Bu içten sözlerden ötürü hiçbir militan alınmasın, çünkü yetersiz eğitim söz konusu olduğu kadariyle, ben bu sözleri herkesten önce kendime yakıştırmaktayım. Bir zamanlar çok geniş ve çok kapsamlı görevleri kendi üzerine alan bir inceleme çevresinde çalışmaktaydım; ve o çevrenin üyeleri olan hepimiz, çok tanınmış bir sözü değiştirerek, «bana bir devrimciler örgütü verin, Rusya'yı alt-üst ederim!» diyebileceğimiz bir tarihsel anda, amatörler gibi hareket ettiğimiz bilincinde olduğumuz için, çok acı çekiyorduk. O zaman duyduğum utancı anımsadıkça, vazılarla «devrimci adını lekeleyen», ve görevimizin devrimcileri amatörler düzeyine düşürmek olmadığını, tersine amatörleri devrimciler düzeyine yükseltmek olduğunu bir türlü anlamayan o sözde sosyal-demokratlara (komünistlere- yn.) karşı öfkem artıyor.» Lenin.

sonucu olumlu bir tarzda yaratacağı. İkincisi; eğer iddia edildiği gibi imha olmuşsa, Marx'ın da dediği gibi, içine girdiği savaşa onun yaşamaya hakkı olup olmadığını kanıtlayacaktır. Tabii ki, savaşamayacak veya savaşa zaferi sağlamayacak kadar gücün, bilinç ve örgütlülüğün yoksunsa, o durumda yenilgi kaçınılmazdır. Çağdaş olma, bunun gereklerini elde etmeye durumu uygun değildir. O durumda tarihte örnekleri görüldüğü gibi, imhadan geçirilmiş halklar kategorisine girer. Neslinin tükenmemesi için çirpanın hayvan türleri gibi bir gerçekliği yaşayan, bir kültürel grup halinde bazı uluslar içine serpilmiş örgütümüz milli topluluk biçimlerinden biri olarak arz edilir; onun adına bağımsız eylem, bağımsız örgütlenme, kısaca bağımsız devrim hareketinin düzenlenmesi gereği kalmaz, bundan vazgeçilir.

Kürdistan somutunda bugün, açıklasma böyle bir ikilem vardır. Bir yandan, her türlü yabancı güc ve işbirlikçileri, halk gerçekliğinin tarih ve çağ açısından ölüme mahkum edildiğini bütün propaganda araçlarıyla her gün, her saat ezber söyleyen, insanlığın ilerici kesimi de buna iştirak ederek ölüme mahkum edilen bir varlığın kurtulması için beyhude bir çaba harcandığını, bağımsız, özgür bir ulus olarak yaşamamızın çağ tarafından kabul göreceğimizi, bu açıdan da bir devrim hareketinin ideolojik, teorik, politik, örgütsel ve eylemsel olarak örgütlenemeyeceğini tekrarlayarak durmaktadır. Egemen güçler sürekli egemenlik sürdürmüş bir tarihi kendilerine dayanarak adıklarından, iddialarından çok güçlü gözükebilirler. Ezdikleri halkın tüm bireyleri üzerinde yürüttükleri muazzam baskı ve sömürü yanında başvurdukları her türlü yalan ve demagogileriyle, ideolojik yadsımlarıyla bu onun doğal bir süreç olduğunu, bireyi ve halka düşünen, kendi kişiliğine asla yanaşmamak, o katbetmek yabancılığı kişiliği gerçeklik olarak benimseyip hakım ulus içinde eriyerek hakim sistem içinde yaşamak olduğunu kullandıkları beyhude ve yüreklere okurlar. Okullar, din kurumları, yelhaslı egemen sınıfın ve ulusun örgütlediği tüm kurumlar bununla uğraşır, geçerin bu yönde olduğunu savunur, inandırmaya çalışır ve güçleri oranında da bunu su veya bu düzeyde kabul ettirirler. Tabii ki, böylesine bir yaklaşımdan en başta yerli işbirlikçi sınıfın temsilcilerinin etkileneceği ve aynı zamanda kendi etki sahaları altında yaşayan ezilen halk kesimlerine de bu anlayışa dayatılacakları, propaganda yapacakları, kendi gerçeklerini inkar etmede bunların da en az yabancı despot güc kadar olumsuz bir rolü oynayacakları somutumuz için sönerece açıktır. Tarihimizin daha yakın bir dönemde kadar bütün ezilen sınıf ve tabakaları birlikte tüm ulusun, çağımızı bu temelde algılamaya zorlandığını unutmamak, bunun ziddi olan devrimci yöntem de kararı olanları için iyi bilimleri ve dikkatle değerlendirmeleri gereken bir husustur.

Tarihsel ve güncel somutu devrim yöntemiyle değiştirmeye esas almak isteyen kesimin, başlangıçta fazla ifade edemedikleri, ama süreç geliştikçe çok daha iyi farkına varacakları temel gerçeklik, tarihlerini ve bu tarihlerinin bir ürünü olarak çağın kendileri için ördüğü ve adeta yaşamaya mecbur ettiği gerçekliği devrimle değiştirmeye karar verdiklerinde, artık sadece günceli dile getirmekle yetinemecekleri, çağ ve tarih konusunda alabildiğine doyurucu bir bilinçlenmeye ulaşmak, ama bunun da ötesinde, çağımızın en devrimci ideolojisi olan bilimsel sosyalizmin bir kanunu olarak bilinçlenmeyi eyleme dönüştürmek zorunda olduklarıdır. Bu noktada, bilinçlenmeden eyleme geçmenin büyük zorlukları, bu zorlukların çağdan, tarihten kaynaklanan engellerini gördükçe kendilerini tekrar, tekrar üretmek ve geliştirmek zorunda oldukları yetenekleri de açığa çıkarmaya ihtiyacı duyarlar. Eğer bağımsızlık ve özgürlük düşmanı akımların etkilerine açık olmak istemiyorlarsa, bu

zorluklara ancak kendilerinden güç üretmek karşı koyacaklarını, somut koşulların, kendilerini, devrimci değişiklik için istediği düşünce ve eylem gücünü bulup ortaya çıkarmaya sorumlu tuttuğuna, bu sorumluluktan hiçbir bahane ile uzak duramayacakları açıkça görürler. Derin olmayan yaklaşımlarla sorunların çözümüne arpa boyu kadar bile yol alınamayacağı, elde edilmiş sira dan bir kazanımın dahi çok kolaylıkla elden kayabileceğini görür, bu konudaki yetersizliklerini aşip yetirliyle ulaştıkları için kendi güçlerine daha çok dayanır, bunun zorunluluğunu yürekte ve bilinçte daha derinliğe duyar ve mutlaka devrimle değiştirmek istedikleri kendi objektif yapılarını alt-üst edecek mekanizmayı kurup, işletirler. Öncü adına layık olmaları bunu başarmalarına bağlıdır.

Kürdistan'da her hangi bir ülkedekinden çok daha belirleyici bir anlam bulunan öncünün bu biçimde tanımlı bir kavram, ama bununla da yetinmeyecek buna uygun değiştirme de yaratmak her türlü gelişimin zorunu bir şarttır. Kürdistan somutunda herhangi bir bilinç, herhangi bir siyaset, herhangi bir eylemlilik ve özellikle de su veya bu ülkede geçerli olan eylemlilik ve örgütlülükle sonuca gidilemez. Çünkü, tarih ve çağın çizdiği hüküm değişiktir. Gerçekliğimizde yabancılığın rolü sönereceği iyi kavranmak zorundadır. Tarihte ve çağın kendisi tarafından bir türlü kabul göremeyen ulusal gerçeklik, kendisine doğal müteffik olması gerekenlerden de gereken ilgiyi, anlayışı ve desteği bulamamaktadır. Daha da ötesinde, ulusal gerçekliği bizzat bağımsızlaştırmak, yenileştirmek ve güçlendirmek sorumlu olan halk, sınıf ve tabakalarından bu konudaki duyarlılıkları, yetmezlikleri ve bunun öncüye de yansıraklı şiddetle etkilemesi durumu vardır. Tüm bunlar, bizde durumların çok değişik ele alınmasını gerektirir. Öncü, devrim olgusunun özenle ele alınmasını kendine has yöntemleri olduğunu, toplumu devrimle değiştirecek tüm kuvvetleri bulup ortaya çıkarmak gerektiğini kavramak ve bunun gereklerini mutlaka yerine getirmek zorundadır. Başka halkların ulusal kurtuluş mücadelesindeki yöntemlerini öğrenip özümsemek bilgil bakımından yararlı olabilir; ama, o koşulları bir benzerini kendinde görmek ona göre örgütlenme ve eylem stili tutturmak düşülecek en vahim hatalardan biridir. Ve hele, bu konuda başkaları için en devrimci yöntemleri olduğu gibi kopye etmek, sosyalist sistemin bir dediğini iyi yapmamak, çok ince gibi gözükene, fakat en tehlikeli bir yanılgı, bir sapmadır. Çünkü gerçeklik, kendisi içinde özgündür. Özgün olan gerçeklik, devrimle değiştirilmez de özgün kılabilir. Bu yakalanıp, gerekleri yerine getirilmedikçe, çok haklı gibi görünene, çok iyi çaba harcayan bir çok örgütlenmenin, aslında bir engel oluşturduğu, işleri ilerletmek bir yana içinden çıkılmaz hale getirdiği görülür. O halde Kürdistan somutunu devrimle değiştirmek için yola çıkılmalı her hangi bir ülkedekinden daha fazla özgün olma, kendilerini kuşatan katmerli yabancılığın tüm etkilerini silmeye büyük ihtiyaç vardır. Özellikle bu alandaki olumsuzlukları temizleyip, kendilerini özgün kılınca kadar, toplumda fazla etkinlik sağlayamayacakları, halkın büyük devrimci eylemini ortaya çıkaramayacakları iyi bilinmek zorundadır. Bunun için, her şeyden önce somut durumun bilinç tarafından aydınlatılmasını büyük önemi vardır. Devrimci değişikliğe yönmeden önce, devrimci değişikliği doğurmaya yetecek bağımsız ve özgür düşünceleri oluşturmak kesin bir zorunluluktur. Tüm zenginliği ve güçlüğü ile bağımsız ve özgür düşünceleri yaratamayınlar, bağımsız ve özgür eylemi de yaratamazlar.

Bağımsız ve özgür düşünce denilince apayrı bir düşünce türü değil, çağımızın devrimle değiştirilmesini başarsız yüzlerce defa kantlanılmış bilimsel sosyalizm kastedilmektedir. Ama bunun başarılı olmuş yüzlerce örneğinin sıradan bir kopyasını bile, bağımsızlığı silip

süpüreceği iyi bilinerek hareket edilmelidir. Bağımsızlık, halkımızın kaderi konusunda geçimin ve çağın hükümünün ne olduğunu görmeyi, bilimsel sosyalizmin yardımıyla bunu kavramayı ve bu kavrayışı örgütlenmeye ve eylemliliğe dönüştürmeyi içerir. Başkalarının pratiklerini türünü çok devrimci özelliklerde olsa yutarcasına ezberlemek ve onu dayatmak, Kürdistan somutunda korkunç bir gerici olmaya yeter. Elbette ki Lenin'in Rusya için, bir Ho Chi Minh'in Vietnam için geliştirdikleri kendi toplamlar açısından büyük devrimci değere sahip olduğu gibi, evrensel özellikleri de vardır. Ama, bundan çıkarılacak sonuç, her şeyi olduğu gibi kopye etmek değil; onların evrensel gerçekliği kendi somut koşullarına uygulamaya yaptıkları gibi yapmamak, evrenselin ışığında kendi gerçekliğimizin aydınlatılmasını becerilecek, evrensel olanla özgün olanın sağlıklı bir birleşimini yaratabilmektir. Ama Kürdistan'da maddi plandaki bağımlılık kendisini özellikle düşüncede ve siyasette o kadar güçlü bir biçimde yansıtır ki, en uşak sınıf ve tabakaların yanında, ileriliciler ve hatta sosyalizm adına hareket edenler de -ilerici, devrimci, sosyalist de olabilir- su veya bu gücün veya devletin basit bir piyonu gibi hareket ettikleri görülür. Kendi zayıflıkları o kadar fazla ve özgünlükten o kadar uzaktırlar ki, hemen bir dış güce yaslanma ihtiyacını duyarlar. Türk sömürgeçliğinin, 12 Eylül faşizminin ve onun bir sözcüsü olan MDP'nin Kürdistan'da diğer bölgelerden daha fazla taban bulabilmesi, yerli egemen sınıfın bağımlılıkla ve uşaklıkta sınır tanımayan karakterini ortaya koyar. Ama bir gerçek daha var, sözde ilerici ve hatta sosyalist olanlar da, tersinden bir biçimde de olsa, özün aynı olan bağımlılık ve uşaklık ruhunu ittifak ve enternasyonalizm adları altında sürdürmektedirler. Bunların hemen bir güce yaslanarak bir silik kopye gibi hareket etmeleri ve bununla da ilkeyi ve halkı kurtaracakları iddiasında bulunmaları yabancılığın sosyalizm cilası altında daha da katmerleşmesinden başka bir şey değildir.

Tarihimizi devrimle değiştirmek için soylu bir eyleme halkıştığımız bu dönemde hesaplaşma dediğimiz meseleyi doğru yapmak, kendi gerçekliğimizin somutta gücü ve zayıf yanlarını görüp değerlendirmek, büyük önem taşımaktadır. Bu belirleme yapılmadan, sağlıklı bir devrimci eylem gelişme imkanına kavuşamaz. Gelişme durumunda da, bu rastlantılara bağlı olur, su veya bu gücün dayatmaları kadar bir gelişme ve başarı sağlanır. Ama devrim bu değildir. Bunları bazı reformlar olarak değerlendirme imkanı vardır, fakat devrim olarak değerlendirilemez. O halde, günümüzde ve özellikle de önümüzdeki dönemde Parti hareketimiz, büyük bir eylem kalkışmanın ağır tarihi sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Öncünün, tüm bir halkı devrimci gelişmelerle dopdolu kılmak, onu eşsiz bir biçimde ayağa kaldırmak için bütün gücüne çaba harcandığı böylesine bir dönemde eşşinde, geçmişe kısaca bir bakıp, çağı da yalın bir biçimde gözetilecek geleceğin üzerine yürütmesi, geleceğin devrimle yaratırken gerekli olacak gerçek kuvvetleri ve yetenekleri nasil bulup ortaya çıkaracağına önemli oranda hizmet edecektir. Çağın kuvvetleri, tarih ve güncel yaşam tarafından koşullandırılmış olan maddi yapı hakkında derin bir bilinçle ulaşılmadıkça, önümüzdeki dönem büyük bir devrimci kenetlenme, büyük bir devrimci coşku ve büyük bir devrimci yürüyüş haline getirilemeyeceği ve bunun sonucunda yenilginin Türk sömürgeçlerinin özelliklerinden ötürü de büyük tahribatlara ve katliamlara yol açabileceği gözaltı edilemez. O halde, herhangi bir ülke kurtuluş hareketinin gündeminde daha yüksek bir gündeme karşı karşıya bulunulmaktadır. En ileri sürsün den sira dan sempatiyana kadar tüm Partililer, üzerinde hareket ettikleri gerçekliği bütün boyutlarıyla kavramak zorundadırlar. Bu konudaki duyarlılık bilinçlilik ve unutkanlık yapılabilecek en büyük kötülüktür. İçine düşülecek böyle bir durumun hiçbir gerekeyle mazur gösterilemeyeceği çok iyi bilinmelidir. Her mensubumuz, bilimin derin bir sezisini edinmek zorundadır. Eğer kişi, insan olmanın bilincinde ise, yaşadığı gerçeğin çağ dışılığında müthiş bir utanç duyuyorsa, duyarlı olmasa, eyleme gerekli olan yetirli düzeyine gelmek için ihtiyaç duyduğu gücü mutlaka kendisinde yaratması kaçınılmazdır. Ancak yabancılığın parti maskesi altında da sürdürenler ve bu konuda özgün olmaları beceremeyenlerdir ki, parti içinde iki yüzü kesilir, rahatsızlıklarını örtbas etmeye çalışırlar; hatta böğruculuğuna varan birçok davranışa kul芳a yamaya koyularlar, çevrelerine de yarıkları bu yapılarla, karanlığı Parti içinde hortlatmak istediklerini anlamaya yanaşmazlar. Farketseler bile, gereğini olumlu bir tarzda yerine getiremezler. Bu, en büyük düşmanlık, mutlaka ezilmesi gereken bir tehliktir.

Bu tutumun sahiplerine, acımasız gerçeklerle mizle dalga mi geçmek istiyorsunuz, sorusunu

yönelmek gerekir. Ama, buna tahammül edilemeyeceği de açıktır. Kendilerine eğitim ve düzeltmek için bir fırsat tanıyabilir; fakat bunların bir düşünce ve çalışma tarzı olarak yaşanamayacağı çok açıktır. Eğer dürtü iseler, her üye, sempati ve hatta taraftarın, yaramızın çok derin olduğunu, bu yaramızdan kaynaklanan ağrıların tüm kökenlerini teşhir etmek için uğraş vermesi gerektiğini teslim etmek gerekir. Ama bununla da yetinmeyip, tedavi için gerekli olanakları bulup ortaya çıkarmayı kabul etmesi gerekir. Devrimcinin ilk şartı budur. Olmadan, değiştime olayın basit ilk adımlarını bile atmamak senderece zordur.

2- Çağımızın Halkımız Hakkındaki Hükümü İnkâr Olamaz

Bugün güçlü devrimci gelişmelerin eşliğinde gelişen Kürdistan, dünya günclerine hala nasıl değerlendirilmekte? Halkımıza verilen hüküm hangi nedenlere dayandırılmaktadır? Bunlar geçerli bir neden olarak kabul edilebilir mi?

Sömürgecilik iddiası, hiçbir zaman birleşmemiş, bir devlet kurmamış, dilini-kültürünü fazla geliştirememiş bir halk topluluğu olarak Kürdlerin, bir çağdaş ulus gibi, kendi kaderini özgürce belirleme hakkını olamayacağıdır. Sömürgecilik bu konudaki politikalarını iç ve dış dayanaklarıyla birlikte uygulamaktadır. O, ayrı bir ulusal-toplumsal gerçekliği olduğunu dahi kabul etmiş, bir türlü yaşanamamaktadır. Diğer ulusal değerler üzerindeki tahribatı bir yana, o, insanın onusuz yapamayacağı dili dahi imha etmek istemektedir, bu halkın varlığını ismen bile bilincine getirmek istemektedir. Türk sömürgecileri, ülkemiz üzerinde her türlü baskı ve sömürüyü uygulamakta, halkımıza vahşiler, eşkiyalı, ne idüğü belirsiz varlık diye saldırmakta, ama bu halkın ismini bile söylememektedir. Diğer sömürgeciler, en azından sömürdükleri nesnenin varlığını kabul ederler. Ama Türk sömürgeciliği, o kadar derinleşmiş bir sömürgeciliktir ki, bunun gereğini bile duymaz. O kadar zorba, o kadar barbardır ki, ezip-sömürdüğü, ülkesiyle, tüm ulusal değerleriyle yok etmeye çalıştığı bir halkın tanımlanmasını bile yapmaz. O halkı, tarihsiz, her zaman kendi tarihinin ayrılmaz bir parçası olarak görür. Bunu değişmez bir politika olarak tüm maddi ve ideolojik gücü ile kabul ettirmeye çalışır; ve bu kabul de senderece başlıdır da. En azından, sömürgeciliğin tarihinin bu yorumlanmasını açık ve sonuçları ortadadır. Sıradan bir durum değerlendirilmesi yapan bir dürtü aydın bile, bu barbarlık ve alçakça katliamlar karşısında, Türk sömürgeciliğinin tarihinin bu konuda hayli yüklü bir faturaya sahip olduğunu, onun birçok halka görülmemiş sonlar hazırladığını bilerek fazla şaşırmaz.

Sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine açtığı savaşta Türk sömürgecilerini sonuna kadar kullanan emperyalizmin ve sömürgeciliğin yerli işbirlikçilerinin o korkunç karanlık çevreleriyle böyle bir anlayışı kabul etmemesi için de hiçbir neden yoktur. Kudurganlaşan emperyalizmin bir saldırı üssü elde etmek için, halkların umut kabiline bile olsa kurtuluş özemlerine saldırmaması düşünülemez. Bu anlaşılır bir husustur.

Ama, çağın sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerinin, ister ulusal, isterse uluslararası düzeyde olsun yetersiz, duyarsız, hatta sömürgeciliğin yaklaşımını pek az aşan değerlendirme ve yorumları söz konusu edildiğinde söylenmesi gereken çok şey vardır. Acaba gerçekten, sömürgecilik iddia ettiği gibi, bağımsız-özgür bir ulus olma, yani kendi kaderini belirleme hakkına sahip olması gereken bir halk gerçekliği yok mudur? Sömürgecilik iddia ettiği gibi, bir kültürel azınlık grubu muyuz? Avrupa ve Amerika'da çokça görülün, nezi tükenmiş kabile kalıntılarından sayılması gereken mozaik türünden bir grup muyuz? Eğer cevap hayırsız; o halde, sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş güçleri tarafından kültürel özerkliği bile aşmayan talepler için önerileri, bunların temsilcilerine rahatlıkla olanaklar açılarak, yaşatılmasına imkan tanınmıyor? Lenin'in, ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı üzerine olan ölümsüz ilkesi, Kürdistan'da Kürt ulusu için geçerliliğini yitirmiş bir ilke midir? Eğer, geçerliliğini yitirmiş bir ilke ise, bunun tarihsel, toplumsal, ulusal temelleri nedir? Ama geçerliliğini koruyan bir ilke ise, günümüzde hala özerkliği aşmayan anlayışlar nasıl oluyor da sosyalizmin-seçkin-temsilcileri ve onlarla kardeş ilişkileri içinde olan sözümona komünist partiler tarafından sürdürülüyor, bunun uğruna muazzam olanaklar çarçur ediliyor, örgütler kuruluyor ve hatta ihanetler düzenleniyor. Leninizmle çelişen bu durum nasıl izaha kavuşturulacaktır? Bu durum, Kürdlerin bir ulus olarak varlığını yadsınması, veya önemi oranda eritilmesi bir halk olma gereğine mi dayanıyor? Ya da, birkaç parçalı olma gereğine mi? Yine, toplumsal düzeyinin çok geri, tarih bilincinin çok zayıf, ulusal kurtuluş eyleminin modern bir tarzda fazla gelişmemesine, kendini tüm azmetiyle dikecek direnen bir halk haline getirmemesine mi dayanıyor?

Bu sorular sorulduğunda, mutlaka sosyalizmin çıkarlarına uygun bir cevap verilmesinin zorunluluğu ortaya çıkarıyor. Çağımızın gerici güçlerinin bir düşman kuvvet olarak alınacağı açıktır. Bunlardan bu ilkeye sadık olmaları

beklenemez. Ama, çağımızın ilericiler kuvvetleri, proletaryaya ve ulusal kurtuluş hareketleri sözkonusu edildiğinde, bu ilkerin uygulanması ve desteklenmesi konusunda ne deyin ne yaptıklarını önemi, sorulmalıdır, cevabı verilmelidir. Bağımlı düşünce ve siyasi yapının çok güçlü olmasından ötürü, sosyalizm adına hareket ettirini ve hatta sosyalist sistemle ilgili ilişkide olduğunu iddia eden bir çok kişi ve grubun, o korkunç utanmaz bağımlılıklar gereği bu soruların sormalarını, kendilerine ne deniliyor, ya da bir emir olarak kabul edip harifien uygulamaları bir mazeret olarak ileri sürülemez. Kendi ulusunun kaderini özgürce tayin etme, bu konuda en güçlü eylemi yaratma, bunun için ilericiler insanlığın desteğini doğru ve yerinde bir biçimde sağlama gibi bir sorunları olmayan; kendilerini en basit şeylere satmaya hazır durumdaki bu tiplerin, bu sorunları almalarına bile getiremedikleri gibi, verilecek her cevabı da "enternasyonalizm" bir gereği olarak utanmazca kabul ettikleri çok iyi bilinmektedir. Ama bu, ne durumu kuruyor, ne de mutlaka aşılması gereken acı gerçekliğimizin olduğu gerçeğini ortadan kaldırıyor. O halde yine sorular sorulmalı ve cevapları doğru verilmelidir.

Sosyalist ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketlerinin seçkin temsilcileri, halkımızın kaderi konusunda nasıl bir bilince sahiptirler? Bu bilincin maddi bir güce dönüştürme gereğini ne kadar duyuyorlar? Burada hemen somut olarak dokunulması gereken bir gerçeklik var. Sosyalist sistemin güçlendirilmesi adı altında, sosyalizmin büyük yanlışlığı olarak görüldüğü bir garip olay türümlenmiştir. Ekim Devriminin yanı başında, onun dolaylı ve direkt etkileriyle ortaya çıkan Türk burjuva ulusal hareketi sonucunda Kemalizmin önderliği altında şekillenen bir TC olgusu vardı. Çağın tank olduğu en ucube bir devlet olan TC karşısında, başlangıçta uygulanan politika ne kadar anlaşılrsa, bugün sürdürülmekte olan politika da o kadar anlaşılmalıdır. Ülkemiz kurtuluş mücadelesi ve tabii ki halkımızın kaderini doğrudan ilgilendiren, bu konuya ilişkin politikamız, sahipleri tarafından izaha kavuşturulması gerekmektedir.

Başlangıçta, Ekim Devriminin emperyalizm tarafından kuşatıldığı ve bu kuşatmanın yarılmasına yakıcı bir ihtiyaç duyulduğu dönemde, büyük bir önemi olan uzlaşmalardan birisinin de, kemalistlerle yapılması, sosyalizme belli bir hizmet olan taktik bir ittifak ve bu nedenle de belli bir anlamı vardı. Ama bu ittifakın, TC'nin, emperyalizmin en tehlikeli vurucu bir gücü haline geldiği, sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine saldırıda en ileri bir piyon rolünü oynadığı günümüze kadar, sanki vazgeçilmez bir stratejik ilkeymiş gibi değerlendirilip, uygulanması vahim bir hata ve bunun da ötesinde sosyalizm adına anlaşılabilir bir yanlışlıktır. Açık ki, TC, biraz da bu yanlışlığın ürünüdür.

TC, bu gerici yapısıyla bu kadar yaşayacak bir olgu değildir. O, sosyalizmin bu konudaki eksikliği çok iyi kavradı ve bu temelde emperyalizmin çok güçlü bir işbirlikçisi konumuna geldi. Onun bugün azgın bir faşizm biçiminde halkların karşısına dikilerek, uluslararası şantajların geliştirilmesinde ileri rolüne soyunmasının, Ortadoğu'da en karşı-devrimci güçlerden birisi olarak saldırdıkları başını çekmesinin böylesine karmaşık tarihsel nedenleri vardır. Türk burjuvazisi, kendi halkının ve baskı altında tuttuğu halkların zayıflığını çok iyi kullandı, bu zayıflıkları bizzat yaratmış ve kendisini böylece şekillendirdi. Tarihi çok iyi kullandığı gibi, sosyalizmin emperyalizmin karşısındaki konumunu da çok iyi değerlendirmiştir.

Sosyalist sistem bu güce karşı öyle bir politika izlemektedir ki, sosyalizmin hemen yanı başında sosyalizme ve halklara karşı TC'nin bir saldırı karargahı haline getirildiğini adeta görmek istemektedir. Ya da zehirini kusmaya hazırlanan bu yılanı ırkçılıkta çalıştırmaktadır. Ama bunun sosyalizm adına bir izahı var mıdır? Bir NATO ülkesi olan Türkiye, sosyalizme ve halklara düşmanlık konusunda adeta içinde yer aldığı sisteme bile ders verir konumundadır. Türk ve Kürt halkları üzerindeki azgın faşist uygulamaları bir yana, o, sosyalizme ve tüm bölgeler halklarına karşı gönüllü bir saldırıganlık rolü üstlenmiştir. Emperyalizmin en saldırgan birlikleri bu devlet sınırları içerisinde yerleştirilmiştir, NATO generalleri, saldırı planlarını düzenlemeye buraya mesken edinmişlerdir. Kürdistan'ın boydan boya bir çevik kuvvetler karargahı haline getirilmesi ardından, nükleer füzelere konumlandırılması planları gündeme gelmiştir. Nefes alış-verişlerinin dahi duyulabileceği kadar Sovyetlere yakın alanlarda her gün bir başka ad altında tatbikatlar düzenlenmektedir. NATO'nun savaş provaları günlük olay haline gelmiştir. CIA ajanları, bu topraklar üzerinde sosyalizme ve halklara karşı yeni kompo planları hazırlamakla meşguldür. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi sosyalizme ve bölgeler halklarına karşı yükümlendiği rol ve yerine getirdiği görevler nedeniyle, emperyalizm ve bölgeler gericiği tarafından övgüyle boğulmaktadır. Generalleri çetesinin kanlı rollerini ne kadar başıyılı oynadıklarını açıktan söylemekten çekinmeyen ABD başkanı Reagan, bu çeteyi örnek olarak göstermekten geri durmamaktadır. Nitekim, hizmetlerinin karşılığında TC, siyasi yönden olduğu gibi askeri ve ekonomik olarak da başta ABD olmak üzere tüm bir sistemin yardımlarıyla

gark edilmektedir. Ve tabii ki TC, salt bir askeri saldırı rolüne de sınırlı tutulamamakta, gerici, ilkeri, anti-komünizmin, anti-demokratizmin, halklar düşmanlığının kökleştiği bir karanlık merkez olarak bölgelerin başına bir kabus gibi çok tehlikeli istemektedir. Başta ABD olmak üzere emperyalist sistemin ve bölgeler gericiğinin TC ile olan ilişkileri, ona övgüler dizip, örnek bir rejim olarak göstermeleri, her bakımdan destekleyip baskılamaları, kısaca "sıcak dostlukların" temel varlıdır, bu anlaşılmalıdır. Emperyalist çetenin, bağırdaki bir gözde haydutunu yeni soygun ve saldırılar için, halkların boğazlanmasına için, sosyalizme saldırı için kuşatıp hazırlaması, onların ittifakının anlamına uygundur. Ama sözkonusu olan sosyalizm ve dünya ilericiler gücü olduğunda, ilişki sisteminin çok farklı olması gerektiği de bir o kadar açıktır. Oysa ne görülmektedir. Sanki TC, emperyalizmin en tehlikeli bir dayanağı olarak sosyalist sistemin temsilcisi SSCB'nin başına bir hançer gibi saplanmıştır, sanki o başta Türk halkı olmak üzere Kürdistan ve bölgelerin diğer halklarına karşı açık bir savaş açmışçasına, NATO'nun ikinci büyük ordusu olarak isimlendirilen Türk ordusu faşizmin kanlı kılıcıyla en sıradan bir insani hakka bile dayatılmamış gibi davranılmakta, buna karşı devrimin gücü bütün destekleriyle dayatılmaktan adeta ürkmektedir. Gelebilecek tehlikeyi biraz da olsa azaltmak için bir düşünceden de kaynaklıdır, açık ki bu bir hiçbir biçimde mazur görülemez. Bu, onurlu bir dış sosyalist politikamızın asla kabul edilemeyeceği kadar, Leninizmin ilkeleriyle de bağdaşmayan bir durumdur.

Acaba, Türk egemen sınıfları bu kadar çok korkulması gereken bir sınıf mıdır? Türkiye ve Kürdistan'da halk kitleleri ve proletaryaya, diğer dünya halkları ve proletaryası kadar savaş gücü ve sınıf kinine sahip değil midir; bu kin, bu gücü yaratıp, güçlendirilemez mi? Genelde emperyalizmin ve özel olarak da azgın usakların halklara yönelik saldırılarını göğüslemeyi, onları geriletmeyi Leninizm nasıl anlar, gereklerini nasıl hayata geçirir? Bu kadar işkence, baskı ve sömürüyü uygulayan, kanlı kılıcıyla sosyalizmin başına dayayarak şantaj politikaları yürüten faşist Türk burjuvazisi, en azından suçlarına dokunulacak kadar bile eleştirilmeyecek mi? Sosyalizmin çıkarları açısından da bu gerekmiyor mu? Niçin yapılmıyor? 1920'lerde savunulabilecek haklı nedenleri olan bu gücü ilişkin politikamızın, bugün dayanakları kalmış mıdır?

Bu soruları, söze enternasyonalist politikamızın bir gereği olarak kurulmuş komünist partilerinde de sormak gerekiyor. Bu konudaki gerçekleri nasıl değerlendiriyorlar? Temsil etmediği iddiasında oldukları sınıfa karşı tutarlı olmanın ölçütü nedir? Enternasyonalizmi nasıl anlayıp, nasıl uygulamak istiyorlar? Bunlar bir yana; Kürdistan halkının ezilen bir ulus gerçekliği ve bu halkın senderece haklı gerçeklerle girdiği mücadele karşısında kendilerinin tutumu nedir? Emperyalizm, Polonya'da sosyalizmi kendi içinde hançerlemeye çalışır, Afganistan'da işbirlikçilerini maddi ve manevi olarak destekleyip, kullakları faşiz erdesine bir propagandayla karşı-devrimin saldırdıkları dünya çapında hızlandırılmaya çalışırken; emperyalizmin en tehlikeli bir işbirlikçisine karşı Kürdistan halkının yürüttüğü mücadeleye değil maddi yardım yapmak, adını bile vermemek, yaşanan işkence ve katliamlara sosyalist sistemin propagandalarını bir kez de olsa yer ayırmakla neyle izah edilir? Emperyalizmin, bütün gücüyle destek verdiği işbirlikçileriyle, sosyalizme ve dünya halklarına karşı yürüttüğü savaşa karşı; sosyalist sistemin, doğal müttefikli olması gereken bir halka karşı duyarsız tutumu, görevlerini yerine getirememesi nasıl açıklanacaktır? Özellikle bu konuda enternasyonalizmi uyguladığı iddiasında olanlar, böyle bir durumu nasıl kabul eder; bunu hangi politika ve ideoloji adına savunabilirler? Evet, bu halkın mücadelesi desteklenmesi bile, bunun en azından açıklanması gerekir. Sosyalist ülkelerle ilişkileri olduğu iddia eden birçok sosyalist güç ve komünist partileri buna açıklık getirmek durumundadırlar.

Açık ki, sürdürülen bu politikamızın en büyük sorunlarımızdan birisi de, Türkiye'de proletaryanın devrimi adına hareket ettirini iddia eden söze sosyalistler ve Komünist Partisidir. 60 yıllık bir geçmişe sahip olan Komünist Partisi, yarım asrı aşan bu süre içinde, değil devrime ulaşmak ve hatta burjuvaziyi ırkçılığa kadar bile bir savaş gücünü yaratmak; yani başında sömürgecilik vahşetiyle boğuşan bir halkı bile görememesi, egemen sınıfları baskı açması aşamaları, sosyalizmin ışığını tasıyıcısı olması gerekirken adeta gölge oluşturmasına çalışmıştır. Türkiye'de proletaryaya hareketine, burjuvazinin çağdışı bir sömürgecilikle boğazlamaya çalıştığı Türkiye proletaryasının en yakın müttefikleri Kürt halkının içinde bulunduğu duruma, onun kurtuluş sorunlarına en basit bir izah bile getirememesi ve hatta dünküya örnekleri az görülün bir biçimde o halkın varlığını inkar etmiştir. Ama öte yandan da, enternasyonalizm adı altında sosyalizm merkezlerinde gördüğü kabulun ferahlığı Türkiye proletaryası ve devrimi adına 60 yıldır sürekli konuşmuş. Proletaryanın önderliğinde gelişen bağımsızlık hareketi daha ilk filizlerini attığı dönemden başlayarak, Türkiye sosyalist ve komünistleri "bölicülük", "anarşizmdir", "karşı-devrimciliktir"

diye suçlarken; Kürt burjuva-milliyetçileri ve reformistlerini ise "devrimci-demokratlar" olarak ilan edip, proletaryaya hareketinin gelişim yollarını tıkamaya çalışmış. Kürdistan'da proletaryaya hareketinin gelişebileceğini bir türlü kabul etmek istememişlerdir. Bu halkın adını zorla da olsa anmaya başladıklarında ise, görüleceği üzere, bu ülkede ancak kendilerinin bir uzantısı kabilinden gelişmenin olabileceği varsınması ulaşılmıştır. Hakim ulus "sosyalist" ve "komünistlerin" tutumu bu iken, söze Kürdistan adına yola çıkan ve kendilerine sosyalist sıfatına yakıştırın Kürt reformistleri de, usakça bir ruhla buna koşmuş, talep ettikleri en reformist hakları bile halklarına karşı hiçbir sorumluluk duymaksızın ve yerine getirmeksizin dış desteklerle elde etmenin heyecanına kapılmışlardır. Bununla, bugün Avrupa emperyalizminin kucağında da aynı ruhu nasıl bir heyecanla hayli halkları açıkça görülebilmektedir. Uluslararası rütuluşu, bağımsızlık ve demokrasi gibi bir sorunları olmayan ulus güçleri, en basit çıkarları uğruna kendilerini sosyal-demokrasiye teslim etmiş, İsveç vb. gibi merkezlerde Kürdistan kurtuluş hareketinin boğulmasına yönelik kompolarında kendi zaferlerini göstermişlerdir. Ama bu güçler, proletaryaya ve ulusal kurtuluş hareketinin başına saplanmak üzere bilenen bir hançer olan durumlarına rağmen, izah olmayan bir biçimde ittifak bir güç olarak görülebilmektedir. Fakat, ittifak bir güç terimi, ilişkinin anlamını tam yansıtmıyor. Daha çok, Kürdistan'a bakış açısından kaynaklanan proletaryaya gerçekliği yadsınan anlayışın, kendi dayatılmasını kabul ettirebileceği bir yapılanmayla sürdürülen ilişki sözkonusudur.

Bu noktada sosyalist ve ilericiler olduğunu iddia edenlere sormak gerekiyor. Taşınan bu sıfatların anlamı ve gerekleri nedir? Kürdistan için öngördükleri gelecek nedir ve bunun için nasıl bir faaliyet içindedirler? Dostlukları anlamakta dırlar ve kendilerini en başta halkımıza dostluğa nedir? Halka ne kadar güven duymakta, onun kurtuluşuna inanmakta mıdır? Ve bu kurtuluşu nerede bulmaktadırlar? Dünya halklarına ve halkımıza düşman güçler olan emperyalizme, sosyal-demokrasiye karşı tavırları nedir? Eğer bir sosyalist olarak, bunlara halkımızın çıkarları doğrultusunda cevap veremiyor, emperyalizme ve sömürgecilğe karşı haykırıyorlarsa; utanmaz bir denegno ve sahtekar olarak isimlendirilmekten korkulmama-yacaklardır.

Açık ki, ortada enternasyonalizm maskesi altında sürdürülen bir çok demogojü vardır. İmha sürecini yaşayan bir halkın kendi kişiliğini ulusal olmak için, korkunç zorluklar altında yürüttüğü mücadelesine karşı, çağın ilericiler, sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerinin yetersiz bilinci ve yetersiz desteği kabul edilemez. Bu yetersizlikleri görmemek ve eleştirmemek, halkımız için verilen ölüm kararını dolaylı da olsa onaylamak anlamına gelir ki, en kötü ölüm de budur. Kürdistan bir ülke ve üzerinde yaşayan bir halk olarak reddedilmeyorsa, o zaman bu halkın mücadelesi de kabul edilecek ve desteklenmelidir. Bu Leninizmin dayatıcı bir kuraldır. Fakat eğer, sıradan bir kültürel grub olarak görülüyorsa ve adına bir ulusal kurtuluş hareketi desteğilenmez deniliyorsa, bunu da açıkça belirtmeleri ve yargılarını ortaya koymaları gerekir.

Bilinmesi gereken bir şey; sağır ve dilsizler korusu halinde bulunulamayacağıdır. Sanki ortada bir gerçeklik ve söylenmesi gereken bir söz yokmuş gibi davranmak başlanacak bir tutum değildir. MARX ve ENGELS, Komünist Manifesto'ya: «Komünistler, görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçükük sayarlar. Onlar, hedeflerine ancak, mevcut sosyal şartları zorla devrerek ulaşmanın mümkün olduğunu açıkça ilan ederler, varsın egemen sınıflar bir komünist ihtilali korkusuzla titreyenler, proletarların zincirlerinden başka kaba bedecek bir şeyleri yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var. BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!» diye bitirirler. Koşullara göre gizli veya açık olmak tercih edilebilir; ama, komünistler gerçekçi gizli de olsa mutlaka açıklarlar. Ulusların kaderlerini belirleme konusunda, Leninizm paha biçilmez bir zenginliğe sahiptir. Dünyanın her alanında ulusal kurtuluş hareketleri bu ilke doğrultusunda gelişir. Ama, bu ilkerin ülkemiz ve halkımıza karşı ne kadar işletildiği de ortadadır. Sosyalizmin ilkesi ihlal edilmiş, işletilmemiştir. Ve üstelik, sosyalist sistemin çıkarları ad altında, hem sosyalist sisteme ve hem de ulusal kurtuluş hareketlerine asla yarı getirmeyen büyük bir yanlışlık sürdürülmüştür. Bu hem TC, olusuna karşı yürütülmekte olan politikada, ve hem de komünistlerle sürdürülen ilişkilerde hakim olan bir yanlışlıktır. TC olusuna karşı yürütülmekte olan politikamızın, bölgemiz ulusal kurtuluş hareketlerinin ve sosyalizmin çıkarlarına olmadığı açıktır. Sosyalist ülkelerin, bu politikaya yön veren düşünceleri gözden geçirmeleri artık ertelenemez bir görev durumundadır. Bu politikamızın TC'ye ve Kürdistan'a yönelik tüm tarihsel temellerinin gözden geçirilip, doğru düşüncelerin ortaya çıkarılması ve bunun ışığında politika değişikliğine yönelinmesi, hem çağın bir ucubesi gerici ilk harikası olan TC'den gelecek tehlikeleri önleyecek ve hem de bir halkın çok haklı talebi sosyalizm tarafından yerine getirilmesi olacaktır. Şüphesiz ki, bu konudaki görevler tek tarafı değildir.

Kürdistan halkı bugün, büyük zorluklar ve olanaksızlıklar içerisinde tüm bir emperyalist

NEWROZ GECELERİ HALKIMIZIN BAĞIMIZLIK VE ÖZGÜRLÜK TUTKUSUNUN DİLE GETİRİLİŞİ OLDU

NEWROZ GECELERİ

Avrupa'da, halkımızın direnme ve isyan geleneği olan Newroz'u anma ve kutlama amacıyla düzenlenen Newroz geceleri başarılı bir biçimde sonuçlandırıldı.

Son olarak Hollanda'nın başkenti Den Haag'da ve Münih'te düzenlenen Newroz geceleri, Newroz gününden hayli geç olmasına rağmen coşkulu bir biçimde kutlandı. Yine Newroz'u kutlama amacıyla İsveç Kürdistan Demokratik Federasyonu tarafından Stockholm'da bir gece düzenlendi.

★★★

1000'i aşkın bir kitlenin katıldığı Den Haag gecesi, kitlenin haykırdığı Biji Partiya Karkerên Kürdistan sloganları eşliğinde, Hunerkom kültür ekibi tarafından başarı ile sunulan programa oldukça coşkulu geçti. Ozan Zınar, Hunerkom-Amsterdam koro ve folklor ekiplerinin katıldığı geceye Hollanda'nın diğer kentlerinden ve Belçika'dan birçok Kürdistanlı emekçi katılmıştır.

Mücadelemizin içerisinde bulunduğu durumu devrimci-direnişçi bir ruh içerisinde yanıtlan programa, mesajları ile birçok örgüt ve kişi katılarak gecemize ve halkımızın mücadelesine desteği bildiren sıcak selamlarını iletiler.

Bunlardan biri, Türkiye ve Kürdistan'a giderek cezaevlerinde inceleme yapan, Diyarbakır cezaevine girmek için girişimde bulunmasına rağmen engellenen Belçika Yabancılar Komitesi başkanıydı. Gezisini, Kürdistan'daki baskıları, tutuklu aileleri

Tiyatrodan bir sahne. Devrimciler, halk önünde muhbirleri cezalandırırken.

üzindeki uygulamaları ve mücadelemizi desteklediğini açıklayan bir konuşma yaptı.

Davetilerden KDP temsilcisi de partisi adına geceye destek veren bir mesajı sözlü olarak sundu.

Bir bütün olarak devrimci coşku ve disiplin içerisinde düzenlenen gece, bu alanda Newroz'u özünden boşaltarak, bir eğlence gecesi olarak kitlelere yansıtan küçük-burjuva reformistlerinin oyununu boşa çıkararak, ülkesinden uzak bulunan Kürdistanlıların mücadeleye ile en sıcak bağlarını oluşturdu.

★★★

İsveç'in Stockholm kentinde Kürdistan Demokratik Federasyonunun düzenlediği Newroz gecesine 500'ü aşkın bir kitle katıldı. Güney Kürdistan'dan sanatçıların yanı sıra Hü-

nerkomlu sanatçılardan oluşan koro, Koma-Berxwedan ve Tiyatro ekibinin sunduğu programa, Federasyon bir folklor ekibi ile katıldı. Program, izleyici kitle tarafından büyük bir beğeni ile karşılanırken adeta iki parçadan Kürdistanlıların ulusal birlik ruhu ile kaynaştıkları bir eylem durumuna dönüştü.

★★★

Newroz gününden yaklaşık 1,5 ay sonra 5 Mayıs'ta düzenlenmesine rağmen 500'e yaklaşan bir kitlenin katıldığı Münih Newroz gecesi mücadeleciler bir hava içerisinde geçti. Başarılı sunulan programın içerisinde PKK savaşçıların hazırlik çalışmalarını anlatan Video filmi Biji PKK, Mazlum, Kemal, Hayri Halk Savaşı Yolunda İleri sloganları ile karşılandı.

★

UZUN YÜRÜYÜŞLE DAYANIŞMA GECESİ YAPILDI

Dayanışma gecesinden bir an.

Hanau ve Hannover'den Bonn'a iki koldan (Federasyona Yekitiya Karkerên Welatparêzên-Çandiya Kürdistan) FEYKA-Kürdistan tarafından düzenlenen uzun yürüyüş eylemi ile dayanışma amacıyla HUNERKOM tarafından 11.5.1984 tarihinde Köln'de bir gece düzenlendi.

Mücadele sorunları ve direniş üzerine, tasfiyeciliği teşhir eden, ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne çıkarılabilecek her türlü engelleme çabalarını mücadeleye çağırarak coşkulu konuşmaların yapıldığı gece, militan bir ruh içerisinde başlayıp aynı ruhla coşkulu bir biçimde doruğa ulaşması ile sona erdi.

Halk ozanlarından Mizgin, Sefkan, Serdar, Zozan, Çiya ve Koma-Berxwedan'ın devrimci direnişçi türküler ve marşları ile Hunerkom-Celle, Frankfurt, Stuttgart folklor ekiplerinin çeşitli halk oyunlarıyla katıldıkları gecede kitleler direnişçi ve önderlerin adlarını ayakta dakikalarda alkışladılar. 'Biji Partiya Karkerên Kürdistan, Biji Serokêma Apo, sloganları ile inleyen salonda sıcak bir mücadeleye girişin coşkusu, ülkemizde ve dışarda ulusal kurtuluş mücadelemizin vardığı boyutu selamlamaktaydı. Aynı zamanda Kürdistan halkının öncü gücü PKK önderliğinde girdiği yeni mücadele sürecinin kitleler tara-

findan nasıl bir umut ve coşku ile karşılandığı bir kanıtı oldu gece.

Gecenin militan özelliği tüm kitleyi sarmış, duygular hep bir ağızdan haykırılan sloganlarla ve avuç patlatırcasına ayakta dakikalarda süren alkışlarla dile getiriliyordu.

Mücadelemizin yoğun bir saldırı çemberine alındığı bir dönemde, mücadeleye ve ülke gerçekliğine sahip çıkışının en güçlü örneklerinden birini veren 130'u aşkın Kürdistanlı yurtsever ve devrimcinin, kilometrelerce yol yaya yürüyerek eylemi başarı ile sonuçlandırmasının ardından düzenlenen gece, direniş çizgisi etrafında bütünleşen halkımızın her türlü bozguncululuğu ve yıkıcı çabaları, devrim düşmanlığını lanetleyerek, gerekli yere göndereceğinin ve militan birliğin pekişmesinin güçlü bir kanıtı oldu. Halkımız haykırdığı sloganlarıyla, mücadeleye bağlılıklarını ve düşmanlarına karşı devrimci şiddetten yana olduğu göstermiş ve her şeyi ile direnişin yanında yer aldığını ve almaya devam edeceğini kanıtlamıştır.

* Yaşasın Devrimci-Direniş Mücadelemiz!
* Herşey Kürdistan İçin!
* Herşey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi İçin!
(Uzun Yürüyüşle katılan bir eylemci) **SERVAN.**

Komela Hunermendên Welatparêzên Kürdistan HUNERKOM 2. KONGRESİ YAPILDI

19-20 Mayıs tarihleri arasında, Hunerkom üyelerini temsilen 56 delegenin ve kalabalık bir izleyici topluluğunun katılımı ile toplanan kongre başarıyla sona erdi.

Kürdistan UKM ve devrim şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşundan sonra açılan kongre, 1 yıllık geçmiş faaliyetleri değerlendiren, yeni çalışma dönemine ilişkin kararlar aldı.

Yapılan açıklamalarda, Hunerkom'un 2. Kongreye daha da güçlendiği belirtilerek, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı görevlerini daha etkin yerine getirebileceğine değinildi. Ayrıca, Hunerkom'un kuruluşundan bu yana olduğu gibi, bundan sonra da Kürt kültürünün kişisel yaşamı sürdürmenin bir aracı haline dönüştürülmek istenmesine karşı ak-

tif mücadele vereceği de belirtildi.

Kongrenin bitiminden sonra, yapılan bir geceyle Hunerkom 2. Kongresi kutlandı. 300'e yakın kitlenin katıldığı gecede, halk bu alandaki örgütlenme ve çabaları desteklediğini onlarla birlikte olduğunu slogan ve sevgi gösterileriyle yansıttı.

Kongreye gönderilen çok sayıda destekleme mesajlarının yanı sıra, gazetemiz Serxwebûn ve Feyka-Kürdistan'da birer mesaj gönderdiler.

Hunerkom folklor ekibinin programı yanı sıra, Koma Berxwedan, Koma Amed, Hunerkom'dan ozan arkadaşlar da geceye direniş türkülerle katıldılar. Ayrıca konuklar arasında bulunan yurtsever ozan Dilgeş mesaj ve türkülerle Hunerkom'a desteğini dile getirdi.

NEWROZ, DİRENİŞ MEŞALESİ SÖNDÜRÜLEMEZ!

3 Mart Hamburg gecesi ile başlayan Newroz kutlama ve anma toplantıları 5 Mayıs'ta Münih'te yapılan gecelerle sona erdi. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da halkımız bağimlilik ve özgürlüğe duyduğu özlemi Newrozlarda bir kez daha yaşadı. Düzenlenen her alanda büyük coşkuyla geçen toplantılar, her türlü engelleme ve yıkıcı çabaları da boşa çıkardı.

Tarihimizde direnişin simgesi olan Newroz, Kürt küçük-burjuva reformistleri tarafından adeta bir şenliğe dönüştürülerek, kazandığı çağdaş anlamından boşaltılmak istenmektedir. Tüm çabaları, böyle kutsal anlama dolu olan bir günü, kendi kişisel, ailesel yaşamlarını örgütlemenin ve devam ettirmenin bir aracıma dönüştürmekte. Nitekim içine girdikleri tutum, bunun böyle olduğunu açığa çıkarmıştır.

Bu amaçlarına ulaşabilmek için de, halkımızın direniş temelinde Newroz'a sahip çıkmasının önüne çeşitli engeller dikmeye başladılar. Çok basit girişimlerden, çeşitli engellere varana kadar, bu çabalarını yoğunlaştırdılar.

Fakat, bu engeller karşısında halk neyi tercih etmesi gerektiğini çok iyi bilmektedir. Bir yanda geçmiş köleliğe karşı, bugün de faşist Türk sömürgeciliğine karşı mücadelesinin simgesi olan Newroz, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin anlamlı, direnişleri bulunmaktadı; diğer yandan da her türlü işbirlikçiliği geliştiren, Kürdistan ve Kürdistan halkının bağımsızlığına düşmanlığı bir yaşam yolu olarak seçen teslimiyet, ihanet bulunmaktadı. Açık ki, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinden, direnişten halkımız taviz veremeyecektir. Bu mücadelesinin yanında yer alacaktır.

İşte, Avrupa'da yapılan Newroz kutlama ve anma toplantıları bu iki eğilimin çatıştığı alanlar oldu. Reformizm ve teslimiyeti reddeden, direniş ve direniş şehitlerinin anısına sahip çıkan Kürdistanlı yurtsever emekçiler, Newroz'a sahip çıkarak, aynı zamanda Kürt küçük-burjuva reformistlerinin Newroz'u gerçek anlamından boşaltma çabalarına da ağır bir darbe vurdular.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesine karşı çok yönlü saldırıların geliştirildiği bir dönemde denk düzenlenen Newroz toplantıları, TC ve işbirlikçilerinin heveslerini de kursaklarında bırakırken, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin yolunu daha da aydınlattı.

Bir bütün olarak Newroz geceleri değerlendirildiğinde, içine girilen yeni dönemde (baskı ve karanlıklardan aydınlığa doğru ilerleme), mücadeleye önüne çıkarılmak istenen hiçbir engel, halkımız ve öncü örgütü PKK'nın bu kutsal yoldan geri döndüremeyeceği, hiçbir saldırının bu çereği karartamayacağı bir kez daha ortaya çıkmıştır. Hele gelecekte Newroz gibi, direnişin yükseltilmesi gereken günlerin içeriğinin boşaltılmak, kişisel yaşamı sürdürmenin bir aracı haline getirilmek istenmesine karşı ise hiçbir biçimde müsamaha gösterilemeyeceği açıkça görülmüştür.

Kürdistan halkı nasıl ki Demirci Kawa'nın anısına sahip çıkmışsa, onu yaşattıysa, bugün de çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın anısına sahip çıkmasını bilecek ve onu yaşatacaktır. Yine Mazlum Doğan'ın ve diğer tüm devrim şehitlerinin anılarını yükseltirken, reformizme ve teslimiyete karşı da en güçlü ve kararlı bir mücadele de vereceklerdir.

*Yaşasın Halkımızın Şanlı Direniş Geleneği Newroz!

*Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın Anısı Ölümsüzdür!

AVUSTURYA'DA NEWROZ

BÜYÜK COŞKUyla KUTLANDI

Avusturya'nın Innsbruck kentinde 8.4.1984 tarihinde düzenlenen Newroz kutlama ve anma gecesinin 400 kişilik bir kitle katılımı ve geniş programıyla beğeni içerisinde geçtiği bildiriliyor.

Türkçe, Kürtçe, Almanca yapılan konuşmaların ardından sunulan programda, yöreden Serxwebûn sempati-zanlarının oluşturduğu bir koro ekibinin devrimci marşları, folklor gösterisi yanında, Hunerkom'lu ozanlardan Zozan ve Xemgin'in devrimci

direnişçi türkülerinin yer aldığı, programa, ayrıca Avusturya Komünist Öğrenciler Derneği (KSV) Müzik gurubu TRIO'nun sınıf mücadelelerini içeren marşlarla katıldığı haber veriliyor.

Çok sayıda gelen mesajların yanı sıra Avusturya Komünist Partisi'nden bir temsilcinin sözlü olarak dayanışmalarını sunduğu, gecenin devrimci direnişçi bir ruhla sürdürülüp sonuçlandırıldığı bildiriliyor.

Kamışlı Newroz gösterileri.

Başarafa 1. Sayfada

Nereden bakılırsa bakılsın, ülke, ulus ve sınıfsal gerçekliğimizin yerlerine tamnamadığını ve özellikle devrimle değiştirilmesi konusunda çapımızın muazzam bir duyarlılık içinde olduğunu, Türk sömürgecilerinin en azgın emperyalistlerin desteğinde tüm bir halk varlığını tasfiyeye çalıştığını görmekte zorluk çekilmemektedir. Kapitalist-emperyalizmin karakteri gereği, bir çok halkın katliamlardan geçirilerek, varlıklarına son verildiği; yine, bir çok halkın görülmemiş baskı ve sömürü altında tutulduğu bilinmektedir. Bu açıdan, emperyalizmin vahşet ve azgın sömürüye başvurması gibi bir düşünce ileri sürülemez. O, tümüyle kendi yasalarını uygulamaktadır. Her kim ki, bunun tersini düşünüyorsa, o, emperyalizmin gerçekliğinden habersiz bir küçük-burjuva filistenidir.

Emperyalizm, kendisini bütün şiddetle süren sömürü, talan, işgal, katliam ve cinayetlerle konuştururken, sosyalizmin de buna gereken karşılığı vermesi zorunludur. Ama bugün, insanlığın her zaman bağımsız ve özgür gelişmesinden yana olmuş sosyalizmin adaletinin, sosyalist sistem tarafından doğru bir biçimde yerine getirildiği söylenememektedir. Bu, en yakın bir biçimde Kürdistan gerçeğine yaklaşımında görülebilir. İlerici insanlığın bilincinin, emperyalizmin kör, bilimsiz, duyarısız, imhacı, katliam özelliğinden apayrı bir özellikle halkların yanı sıra olması ve hele son derece dengiz bir baskı altında, böyle bir halka en büyük özeyle yaklaşması gerektiğini, ilericilerin güçlü kuvvetinin duyarısız ve bilimsizlik içinde bulunmasını asla kabul edilemeyeceğini, gelişim kanunlarının gereğini mutlaka yerine getirilmesi gerektiğini söylemek sadece eleştiri hakkımız değil, aynı zamanda enternasyonalist bir görevimizdir. Enternasyonalist temelde doğup gelişen, bugün bir çoğu özgür toplumlar haline gelen ve bir sistem arzeden bu güçlerin, bizim halk gerçekliğimizde de doğru biçimde yaklaşarak, üzerlerine düşeni yapmaları, kendilerini bu konuma getiren enternasyonalist ilkenin vazgeçilmesi bir kuraldır. Yalnız toplumsal kurtuluş değil, ulusal kurtuluş da teorisi ve pratiğiyle yol gösteren Leninizmin ayrılması bir ilkesi olan enternasyonalizm uygulanabilir, halkımız bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde aktif biçimde desteklenmelidir diyorum. Ve tabi ki, bu halkın proletarya devrimcilerine düşen görev de, baskı altında kendilerini duyarısızlığa ve özgürlüğünü öz güven temelinde sağlamaktır.

İşte bu noktada, Kürdistan'da ne yapılması gerektiği sorusuna verilecek cevap, basit fikir üretiminin en güçlü eylemin gerçekleştirilmesine kadar, direniş olgusuna sarılmaktır. PKK'nin, vanaş zindan koşullarında yükselttiği "DİRENMEK YAŞAMAKTIR" şiarı, yalnız dünya halklarının göstermiş olduğu soyul bir olguyu vurgulamakla sınırlı olmayıp, Kürdistan'da ilericilerin insanlığını kabul edilebilecek yeni bir yaşamın kilit kavramıdır. Ama öte yandan özellikle kendisine yabancılaşmış beyne ve yüreğine bir türlü aşamamış, aştığını iddia etse de önemli oranda halen hastalıklı bulunan ögeler, gruplar ve bunların dayandıkları küçük-burjuvazinin, direnmenin neden tarihizmin ilerletilmesinin kilit kavramı olduğuna dair ciddi bir açıklama yapıp, teorik-pratik faaliyet göstermek bir yana, yığınları ve tesli-

miyetle, direnmeye karşı dikilmelerinin halkların önünde nasıl muazzam bir tehlike olduğunu belirtmek gerekiyor.

Gerekerinin yapılması durumunda müthiş gelişmelere yol açabilecek bazı tarihsel dönüm noktalarının öneminde bahsetmiştik. Gerçekten de gereklerinin yapılması durumunda bir ulus yeniden ihya edilebileceği gibi, ters durumda da bir halkın imhasına yol açabilecek tarihsel bir dönem yaşayorsa, bu döneme direnme dayatıldığına yok olmanın eşliğinde bulunan halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde şanlı bir sayfa açılacaktır. Ama, eli kanlı faşist sömürgeciliğin, halkımızın sadece bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu değil, kültürel alan da dahil her türlü örgütlenmesini ve hatta fiziksel varlığını bile imhaya kararlı biçimde gerçekleştirmek istediği bu dönemde, direnme temelinde örgütlenme yerine, direnmeden kaçma temelinde örgütlenme ve basit kültürel özellikler istemini dayatmak çok tehlikeli bir sonuca yol açacaktır. Bu nedenle, tarihimizin bu evresinde, sıradan bir bireyden en güçlü örgütlere kadar her kesin, düşünceden eyleme kadar, mutlaka herşeyle direniş kesilmesi büyük önem arz etmektedir. Diyoruz ki; dönem, mutlaka bu biçimde karşılmalıdır. Ve tabi ki, dönem bu biçimde değerlendirildiğinde, aklı gelen direnişçilik PKK direnişçiliği olmaktadır.

Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinde şanlı sayfa lar yazması olan PKK direnişçiliği tüm derinliğiyle kavranmak zorundadır. Bugün, PKK'ye ve tabi ki halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutlarına görülmemiş provakasyon yöntemleriyle saldırılar yöneltilmektedir. PKK'nin daha doğrudan bu yana süren bu saldırılar, bugün öyle boyutlara ulaşmıştır ki, yöneltilen saldırılara bakıldığında davanın büyüklüğü ve haklılığı bütün açıklığıyla görülmektedir. Halkımızın umutları kendilerine kabus olan Türk sömürgeciler, bir yandan eli kanlı kontr-gericilla uzmanları ve kemalizm bayrağı altına topladıkları piyonlarıyla bir vahşetten ibaret olan uygulamaları dayatarak zindanlardaki PKK'yi imha etmeye çalışırken; dışarda da 1970'lar benzeri "kutsal ittifak"lar oluşturularak Parti içinden ve dışından sol maskeli provakatörlerle Parti gerçekliğini karartılmak, tarihimizin en güçlü dönemini yaşatmadıkları kararlılıklarıyla yine direniş örnekleri ortaya koyan PKK direniş kahramanlarının anıları çarpıtılarak başka türlü yorumlanmak istenmektedir. Direniş yön veren direnişçilik ideolojisi, politika ve örgütlenme değil de, bireyin mertliği ve kişisel cesaretinden kaynaklanan bir olgu olduğuna; bir halkın bağımsız ve özgür yaşama umutlarının maddi güce dönüşerek örgütün önder ve militanlarına dile getirildiğini, direnenin bir kişi değil bir parti, bir halk olduğuna kabul etme yerine, direnme olayının kişisel nitelikte bir olgu olduğunu benimseyen anlayışlara rastlanmaktadır. Açık ki bununla, PKK'nin çirkinliği açtığı direniş süreci çarpıtılarak, büyük tarih-toplumsal özünden boşaltılıp yanlış bir biçimde lanse edilme istenmektedir. Direniş yön verenlik bir başka çarpıtma da, teslim olanın, geçmiş olumsuz tarihi mirası temsil ettiği, bir örgütün ve hatta bir kişinin yaşamaması gerekeni ortaya koyduğu biçiminde değil, sıradan bir olay gibi kabul ettirilme istenmesinde görülmektedir. Bu tutum,

MAYIS'I DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZE HESAP VERME AYI OLARAK KARŞILAYALIM!

hakim eğilimi direnme olan örgütlerce, kendilerini gizlemek için en demojik yöntemlerle savunulmaktadır. PKK direnişçiliğinin şaha kalktığı bir dönemde, küçük-burjuva reformizminin seçkin temsilcilerinin, cezaevlerinde sadece direnmemekle de sınırlı kalmayıp, halkın adı bile inkar ederek işin içinden de sınırla imhanesine düşükleri ve hem de bunu önderlik seviyesinde sergiledikleri bilinmektedir. Bu tutumun arkasında hangi ideoloji ve politikanın olduğu sorulduğunda, teslim olanın bir yapı olduğu açığa çıkmaktadır.

Direniş gerçekliğini anarken, direniş ile teslimiyetin tarihsel, ulusal toplumsal anlamını doğru çizmek gerekir. Birisi, halkın yaşamına layık neyi varsa, onu, doğru direnişçi bir ideoloji, politika ve örgütlenmeyle temsil ederken; diğeri, teslim olan, sahil çıkılmaması gereken ne varsa onu esas almaktadır. Halkımıza örnek olmaması, lanetlenmesi gereken, düşmanın dayattığı uygulamaları, teslimiyetçi ideoloji, politika ve örgütlenmeyi temsil eden taraf, sahip çıkılması gereken ise, direniş tarafı olduğuna son derece açıktır. Bunlar, sınırları net bir biçimde çizilmesi gereken iki ayrı olgudur. Birbirlerini son derece karşıt olan bu iki olguyu sanki aynı şeylermiş gibi veya aralarındaki farkı çok basit gösteren orta-yolcuların olduğu da ne kadar tehlikeli olduğunu hemen belirtmek gerekir.

Unutmamak gerekir ki; tarihimizin bu döneminde, muazzam zorluklara rağmen yıllarca süren bir direnme temsil edilmişse, bu direnişçi yöne ideoloji, politika ve bunun yolu açtığı örgütlenme, halkımız temsil eden ve arkasında yürünmesi gereken tek doğru devrimci gerçekliktir.

Direnişçiyi yönetilen saldırılar ve çarpıtma çabalarına karşılık, bizlere direniş muazzam boyutlarda yükseltmek durumundayız. PKK'yi PKK yapan ilk kelime, nasıl ki direniş biçiminde beyne çakılmışsa, bu, düşünceden her türlü davranışa kadar aynı biçimde sürecektir. Amansız düşman kılıcı altında muazzam güce dengizliğinin yaşandığı, tarihte ve günümüzde iç ve dış gerilimin bütün dayanakları ile üzerimize geldiği, bağımsızlık tutkusuna daha yüksekler ve beyinlere düşmeden leş kargaları gibi üzerine üşüşüldüğü, çeşitli güçlerin onu bağımlılaştırmak için zora ve maddiyata dayalı çabalarını seferber ettiği bir ülkede; direnişçiler doğmak, ne pahasına olursa olsun direniş temelinde yaşamak; yalnız imha seferlerine karşı değil, en düşkün insan güdülerine ve bunun tahrik ettiği her türlü yıkıcılığa ve bozgunculuğa, yücelmiş direnmeyle cevap vermek, tarihimizin bağımsızlaşması ve özgürleşmesinde en temel yaklaşımdır. Ve bu temelde gösterilecek direnme, en çok bağı kalacağımız değerdir.

İşte, Parti tarihizmede, direnişin artık dönümler bir noktaya getirdiği ayların başında Mayıs ayı gelmektedir. Bu aydaki ilk şehitimiz Haki KARER, ve bir yıl sonra şehit düşen Halil ÇAVGUN, 2 Mayıs 1983'de ise şehit verdiğimiz Partimizin değerli önderlerinden Mehmet KARASUNGUR ve büyük gelecek vadeden kadrolarından İbrahim BİLGIN, ve daha çokça sıralayabileceğimiz direniş şehitlerimiz, tarihimize direniş ruhu ve uygulanmasını egemen kılmasında paha biçilmez bir yere sahiptirler. Bu ayı, bir direniş ayı haline getirecek, sömürgecilik tarafından çizilmiş tamamen kör, duyarısız ve kararlık ortamları, kendilerinin kanlarıyla çizmiş oldukları kızılşan yol arasına bir köprü gibi geçirmekle, yüzbini direniş çekmeleri, direniş şehitlerimizin tarihimize ne kadar büyük bir değeri armağan ettiklerini göstermektedir.

Denilebilir ki, hiç bir güçle tarihimize olumlu bir adım attırma açısından, bu denli güçlü bir yaklaşımla söz konusu edilemezdi. Tarihimiz ancak ve ancak, yüreğini ve bilincini böylesine armağan edenlerle yenilenebilir, özgür bir tarihin çizimine başlanabilir. İşte onlar, böyle bir değeri halkımıza armağan ettiler. Hiç bir düş güce dayanmayan, kendi halkından bile başlangıçta çok az destek gören bir avuç insanın, kolay kolay gösterilemeyecek fedakarlığı, özgür bilinçleriyle göstererek kendilerini armağan etmeleri, halkımızın hiçbir zaman unutamayacağı ve süreli güç

alacağı tarihsel bir olaydır. Halkımız bu büyük değerlere gereken yer vermesini bilerek, bağımsız ve özgür bir toplum haline ulaşacaktır.

Bu direnişler, bizi her türlü yabancılaşmadan kurtararak yeniden kendimize getirecek ve çağla aramızdaki boşluğu kapatacak olan gücün nerede olduğunu da ortaya koymuştur. Tarihin akışına uygun olarak yaşanacak olan gelişmelerin temel kaynağı, bu direnme olacaktır.

Günümüzde bir çokları da halka acıyıp ve kurtarmak istiyorlar. İlerici insanlığın temel güç kaynakları, bu konuda görevlerini yerine getirmeye daha da özen gösterecekler. Ama bunlar neyi karşılayabilir. Bugün utanırları bir biçimde emperyalizmin medet umarak, ulusal sorunu emperyalizmin sınırları içinde çözmeye istelginden, sosyalist devrimin güçlerinden dilercesine özgürlük uman çevreler biliyorlar mı ki, özgürlük ve bağımsızlık yalnız ve yalnız temel güç kaynağında dayanılarak elde edilebilir. Ve yine, emperyalizme ve sömürgecilik karşı dostların sayısını arttıracak ve dayanışmasını aktif bir tarzda yaratacak olan da, engin yurtseverlik duygularıyla direnişçiliği yükseltmek ve temeldeki başarıları sergilemektedir. Bu görevler başarıyla gerçekleştirilmeden, hangi safada ve kimden ne istenebilir, ne elde edilebilir? Küçük-burjuva iflah olma zılgının bir de bu noktada büyük bir günahı vardır. "Bir çok ülke bizi tanımaya hazır hale gelmeden nasıl devlet ilan eder, nasıl silahla mücadele yürütürüz" türünden örneği görülmemiş teslimiyet düşünceleri üretmektedir. Ve tabi ki, bunun doğal sonucu olarak, "birçok ülke devrimci örgüt kurmamıza hazır değilken nasıl örgüt olmaya karar veriz" sözleri varılmaktadır. Halkların en doğal hakkı olan silahla mücadelede de bir onaya bağlayan teslimiyetçi düşüncelerin yaygınlaştırılması istendiği böyle bir ortamda, sarılacağımız silah yine DİRENME... DİRENME... DİRENME... olacaktır.

Tarihimizin bu döneminde, direnme temelinde düşünmekten ve eyleme geçmekten taviz vermemek koşulluyla, yapılacak hatalara göz yumulabilir. Bizi var edecek temel olgu içinde hareket edildiği müddette, çikabilecekteki hataların giderilme yolları da bulunacaktır. Direnme tecrübesinin az olduğu, olumlu bir mirasın zayıf bulduğu bir halkdaki direnmenin önemli hatalar ve olumsuzlukları yaşayacağı göz önüne getirilirse, bu konuda biraz daha esnek olunabilir. Fakat, kurtuluşu dış dayanaklarda arayan, düşünce, örgütlenme ve eylemi -ister emperyalist sisteme ve isterse ilericilerin -işa dışı biçimi olarak geliştiren ve adeta dilenci konumunda siyaset üreten anlayışların, bu durumlarından ötürü ulu açacakları sonuçlara göz yumulamaz. Çıkış noktaları iyi niyete de dayanmasa, bu onların tarihe karşı işledikleri suç söylemeyeceği engel değildir. Açık ki, tarihimizin bu evresinde sorunları ulusal direniş cephesi esprisi içinde ele almakta başka çıkar yol yoktur. Eger bağımsızlık ve özgürlüğe gözlerimizi açmak istiyorsak, köklerimiz üzerinde ayağa kalkmamız bilelim. Unutulmamalı ki, koltuk değnekleriyle ayakta durmaya çalışanlar, herhangi bir siyasal gelişmeye birlikte koltuk değneklerini ellerinden almamasıyla sınırlı yere düşebilirler. Bu, günümüzün acıması gerçekliğidir. Uluslararası dengeler uğruna koltuk değnekleriyle hareket edilemeyeceğinin sayısı örnekleri vardır. O halde, ulusal değerlerimizin ayrılmaz bir parçası haline gelen, halk varlığımızın sindiği dağlarımızda özgürlüğümüzün kaynağına inelim. Bunu orada çapımızın modern örgütlenmesiyle kaynaştırarak, halkımızın ayağa kalkmasını sağlayalım. İşte, direniş şehitlerinin kanlarıyla açtıkları ve PKK'nin ilk güden izlediği yol budur.

O halde, direniş şehitlerinin anısı, gerçekten somut yaşam olarak hükümlü icra eden, herkesi kendi emir ve komutası altında bulunduran gerçek bir önderlikler. Yaşayanların ne olacağı belli olmamasına rağmen, onlar halklarımızdaki hükümlü kanlarıyla kesintirmişlerdir. Hangi örgütten olursa olsun, halkımızın hangi sınıf ve tabakasında yer alsınlar, herkes için en yüce komuta direniş şehitlerinin anısıdır.

Tarihimizin devrimcileştirilmesinin direniş ve direniş şehitlerinin kanı ile olduğunu belirtirken, yeni olumlu bir tarzda inşa etmenin de eşliğinde bulunuyoruz. İhanetin, teslimiyetin, bozgunculuğun kol gezdiği yer zeminde ve muazzam bir güce dengizliği içinde de olsa, direniş, imhaya, teslimiyetçiliğe ve bozgunculuğa her gün darbe vurarak özgürlüğe giden yolları açmakta, halkımızın yaşadığı en ücra köşeye kadar uzanan bu yollarla, bizi çağla birleştirmeye götürün körleri durumuna döndürmektedir.

PKK direnişçilerinin mücadeledeki bu rolleri, hiç bir biçimde çarpıtılmayacak kadar kesindir. Diyarbakır cezaevi başta olmak üzere her alanda gösterdikleri büyük direniş ölümlüleşen PKK şehitleri, bütünüyle bağımsız düşüncenin ürünü olan şehitler olarak, Kürdistan'ın tek ve en güçlü direniş şehitleridirler. PKK direniş şehitlerinin özgün bir yeri olduğunu söyleyebiliriz, gerçeğin altınını bir biçimde çizilmesi gerektiğini vurguluyoruz.

Düşman bugün mücadelemiz önüne hangi engelleri çıkırsa çıkırsa, üzerimize hangi sinsi ve açık yöntemlerle gelirse gelsin, eğer her ögemiz içinde ve dışarda her nefesini bile direnişle aya, geleceğimizi devrimci bir tarzda yaratmaktan hiçbir kuvvetin bizi alıkoymayacağını rahatlıkla belirtiriz. Bun dışında hiç bir kuvvet tanımayacak, ona dayanarak tüm yaralarını tedavi edecek, halk safarındaki örgütsüzlüğü giderecek, bu kuvvetle Partimizin çikleşmesini sağlayacak, her türlü provakasyon ve bozgunculuğun hakkından geleceğiz.

Madem ki, direniş şehitlerimiz tarihin en kararlık dönemini kendi kanlarıyla aydınlatırlar, o halde biz de buna, bölge, mezhep, cinsiyet farkı gözetmeksizin, yediden yetmişine tüm bir halk olarak gerçekliğimize sahip çıkıp, emperyalizme, sömürgecilğe ve yeryer gerillere karşı tarihin ender kaydedilen bir halk direniş hareketini mümkün kılacak karşılık verelim. Böylesine bir direnişçi tutumdan başka hiçbir tutum bizi başlatamaz. Partili her militan ve sempatanın, direniş şehitlerimizin yaşamını ne kadar zorluklar altında geçtiğini düşünür, direnişçilere karşı geliştirdiği belliginde canlandırır ve gerçekten anlamın yitir bir temsili ise, o, günümüzde Partinin önüne koyduğu görevler üzerine yürümede, ulusal direniş cephesinin somutluk kazanmasını, tüm bir halkın bu temelde ayağa kaldırılmasını gerektiriyor olduğunu her türlü gücü kendisinde bulacaktır. Şehitlerinin anısını kendisini her an boşalmaya hazır gerillere bir yay gibi tuttuğunu, süreli olanın komutası altında olduğunu görecektir. Hiç bir zayıflığı ve hele olumsuzluklarını öne sürerek saygısızlık etme gücünü kendinde bulamayacaktır. Halkımız da, en zor anda da direnişçilerin bağından çıktığını görmekte onların büyük acısını duyarak, anılarına layık olmanın ulusal direnişçiliğinden hiçbir yaşam tanınmaması mümkün olduğunu anlamaktadır. Fakat bu kavrayışı daha da derinleştirerek, onların emir ve komutası altında birleşmek zorunda. Direniş şehitlerimiz karşı görevlerimizi bunun dışında yerine getirmem mümkün değildir.

Büyük direniş şehitlerimizden Mehmet Hayri DURMUŞ'un «Halka ve Partiyeye karşı yükümlülüklerimi tam yerine getiremedim. Mezarıma borçlu yazılısın» şiarına, yaşayarak PKK militanları, halka ve Partiyeye karşı görevlerini yerine getirecek, bunun öncü gücü olmanın zorunlu bir gereği olduğuna duyarak, hiç bir engel ve sınırlı, bağımsızlık ve özgürlük değerleri için savaşmaktan başka hiç bir yaşam biçimi tanımayan, güçlü bir halk mücadelesini yaratmak için tarihin bu evresinde üzerlerine düşeni mutlaka yerine getirecek bağlı kalmalıdır. Bu, yaşamlanın tek gayesi olduğu gibi, şehitlere hesap vermenin de tek yoludur.

O halde; gün, hesap verme günüdür... Gün artık tarihimizin o utanılsı geçmişini mezarla gömmek ve her geçen gün direniş şehitleri ile aydınlanan geleceği çizmek için direnme günüdür... Direniş şehitlerine hesap verme günüdür...

★★★

Serleşkerê, Yekîtîkî-Sêrbazan a bi 150 Kesan ku Êrîşî Partîzanan Kirin, Hat Qul-Qulî Kirin!

Gora agahîkî ku ji Kurdistanê gihîşt rojname me; pozberîk (şerêkî çekdarî) li navbera 2 partîzanên PKK û yekîtîkî leşkeran a mêtîngerên faşîst bi 150 kesan, derket. Serleşkerê (serwan) û hejmareke mezîni ji serbazan hatin kuştin û birîndar bûn.

Agahî, rûdanên pêkhatî û pêşketinên bûyerê şopandin, kurt halo tên rêzkirin:

Li ser giliyê nokerekî bêşerêf ji bajarê Xelîfî, gundê Qeremzra yekîtîkî leşkerî a bi 150 kesan nûce digre û roja 12 Adar 1984, seet dor 4an, li newalekî piçûk navbera gundê Qeremzra û Xamkê, 2 Partîzanên PKK, nav çemberekî teng dizivirîne. Dema serleşkerê (qomutanê) yekîtîyê devê xwe bo banga "teslîm ol" (xwe bide dest) vedike û venake, bi agirê partîzanan qul-qulê dibê. Bivê çek peqandina partîzanan gelek leşker ji, berik li ser canê xwe digrin. Peyre, leşkerên ji tirs û bizdanê li çep-rastê birev belav dibin, ji hêla serwanan disa tên lihevçivandin û bi rewşekî "senger girtin" (tam enî) çemberê herheba baş teng dikin. Lew, erd-sûn (arazî) û pêwîstî çêke kozika partîzanan ku di senger girtibûn, gengaza parêştinê nedidan û ji ber ku hêzên mêtîngerên faşîst, ji çar doran agirekî xurt dibarandin -agirê hêzekî bi 150 kesan-, partîzanan tenê bi çekekî xwe diparastin û pozberîkî dajotin, ketin nav rewşekî bêmeçal, kedar, necar û tahl. Nexasim, bilî wê partîzanan berikên xwe ser neyaran, bêlerzîni û tirs barandin. Belê ji partîzanên ku ji hev qut, kozikan de senger girtibûn, yê çek bikardîyanî, birîneke giran ji çengê xwe digre. Dema hêzên mêtîngerên faşîst bi rewşê agahî dibin, ji çar aliyên minîna çavsorvan, xwe davêjin ser partîzanan. Serleşkerê ji faşîstan çêka xwe dirêj dike û "ezê herdû wan çihde, li vîa bikujim" dibêje. Li serwanekî din yê faşîst (hişyartir xwe dîtewirîne), "bisekne neke, ew wê ji me re hewce bibin" dibêje û nahêlê bikuje.

Taliya pozberiyê wê tirsî li parêzgehê (mintîqê) hin partîzanên din ji beşdar û peydarin, bîyî xwe nêzikî gundan an gir û çiyayên din yên asê bikin, piştî çend kêlî mijûliyê, rast diçin navçaya bajarê Xelîfî. Qasekî din piştî çiyayê wan, firokên keşfê tên derdorê. Firokên keşfê ji, heya êvarî li ser parêzgehê difirin û difitilin. Gava dibe êvar ji, ji serliwa (tugay) Ruhayê hêzekî leşkerî bi 1000 kesan, dighe navçaya bajarê Xelîfî.

Rojek payre, bi liçek kêmkirina tirsaxa xwe û bi desteka sê firokên narîncokan (firokên bonbardûmanê) û şeş balafiran (helîkopter) ji banî; bi hejmareke pir ji zivîpaşan (panzer) û hêzên artêşê (ordî) yên zirxî ji erdê, dikevin nav erdûçiyayên asê û gundan; ku ber rojêkê ji tirsax, xwe nêzikî wan deran nedikarin. Dema leqayî şopa komên partîzanan yên din nabin, piçek din zirava wan zêde dibe. Bi wî awahî, tevayî hêrûgîra xwe, ser gundiyên bêdebara parêzgerî dîvêrîşên û hingavtin, sixêf û nizmîkirinê tu vegirak, zefîtkar ji gelan re rewşa nabin, bîchtînin. Hînkâr: gundekî kal, ji gundê.....ê, rût û bêcî dikin, wî di nava gund de digerînin û "pişange" (teş-

hîr) dikin. Li gundekî din....., gişanî gel (bêyî jihevçûdakirina kal, jin û zarokan) li qada gund de serhev dicivînin û bi seetan wan berpê zerpên pihîni û binikçekan de, wan dikîşîşînin. Neh kesan ji bi hiceta "gunehên alîkarî kirne (sûcê yetaxî) bêpîrs û sual yekcarê de, digrin.

Gava ew bikaranîn li Xelîfî dajotin, li bajarên Birecik, Nîzîp û gundên derdorê jî, disa bi hejmareke wusa yên hêzên leşkerî, bikaranînê dijbehînan rojgeran kirin.

Seravêtînin (operasyonên) ku nivê meha Adarê destpêkirin, ta destpêka meha Nîsanê domkirin û li derdorên Nîzîp, Xelîfî û Birecik hatin ajotin; dikarê bêgotin ku ew kiryar, daxuyanîkî baş jê re ye, ka çawan cunta mêtîngerê faşîst li dijî gelê Kurdistanê hêrs, hov, har û çavsorîk, dilê xwe de xwedî dike. Sedemêke bîngêhî û pêwîst a ku çawa, harbûn û çavsorîya xwe dîgihîjînin taxên halo jî, ewe ku; serê çar salane, bi bikaranîna hezar-hezar azînan dixwest, PKK ji bersîng û dilê gelê Kurdistanê qutbînin, lê nekarine, û PKK ji nûve û hêj bîhmîrtin, destê xwe daye destê gelê xwe û ser xaka welat bejna xwe danezane kirîye. Bervaja wê, li hemberê bûyera serpêhatî, reaşîona bizdehkar ku mêtîngerên faşîst diyarî dikin, nikarê bi hewleke din bê vejînanînin (îzahkirin).

Ev rûdana pêkhatî, dû rastîyan û ji wan rastîyan mîsagor dibe, dû birîndozan bi rewşekî ronî, berçavan da weşînan.

Rastîya yekemîn, hebûna (jîngariya) mêtîngerên faşîst li Kurdistanê ye.

Bîrdoza wê jî; bi zanîna tu bîngêhî hebûna wan yên dîrokî-civakî û dadî li Kurdistanê nîne, belê ji ber ûştên saziya wan a dîrokî û civakî û bona bikarîbin xwe li Kurdistanê serpî bigrin, her babet azînen çepal, bêmirovî û hovbertîrin (barbar) ta hima wan jê digre, bikartînin; bivî awahî -ta derfet be jîyana xwe li Kurdistanê dom bikin- birê bixîne ye.

Rastîya duwemîn, jîngarî û hebûna PKK ye.

Bîrdoza wê jî; bizanîna bîngêhî zexm yên dîrokî û civakî, bername (proxram) şoreşgeriya rast, stratejîkî rezanî a karhafi (tecrube bûyî) û rast, bawerîkî a rêxistinîkirina qurnewar û rêxistinêk (organîzasyon), bo wê rêxistinê kadroyên (endamên) rêber, pêşeng û sempatîzanan xwedîbawerî, hogir û fidakar (canfîda) hene; bîn kîjan şert û şîrtan be bila be, xwedî li welat, gel, rêxistin û endamên wê derbikeve, wanan biparêze û li hemberê dijînin bîrdoza, ku wê xefk û leyîstokên wan pûç bike, tora terorê biçîrîne, talan û qirkirinê wan birawestîne û li riknî; bona, singê dîrokê de weke deqekî şermê disekîne, wî melhûqê dîxînelîkê jî ra qutbike û bavêje, bikaranîna her babet hacet, rê û azînen ku ew jê fahm dike, birêbixîne ye.

"Perda mijê" a ser wan herdû rastî û bîrdozan, herroja paş dimîne de, behtir belav dibe. Rojê wê çavkor jî bibînin, bizanîni û fahmbikînin, ev wusa ye, ne dîrin.

13.4.1984

DAWÎ BÎ MEŞA DIRÊJ, HANNOVER-BONN, HANAU-BONN HAT!

Meşvan ji Koblenz bi rê dikevin.

Meşa dirêj, ku ji hêla FEYKA-Kurdistan (Federasyona Yekîtîya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan) hatibû tevgerkirin, dawî pê hat. Meşa dirêj, ji du aliyên dest pê kiribû û herdû mil li Bonn gihîştibûn hev.

Ev qeflên hanan yek ji Hannover (418 km.), a din ji Hanau ta bi Bonnê (270 km.) meşiyân.

Herwekî ji hêla FEYKA-Kurdistan ji hat daxuyanîkirin, ev meş li dijî pîkolî, hingavtin û qirkirinê cunta faşîsta Tirk li Kurdistan, ji

bo hevgerîna bi girtiyên şoreşgerên di zindanan de li berxwedînin, bînin zman, parlamentarên Tirk di Konseyê Awrûpî de çîh negrin, piştigirtina Almanya Federal a bi Tirkiyê re raweste û ji bona hevgerîna navnetewî bikar hatibû.

Meşa dirêj, ji hêla gellek welatperwer, pêşverû û şoreşger bi dilgeşî alîkarî girt. Herwusa gelekên ji wan bi şkesanî çihê xwe di nav meşvanan de girtin û bi wan re meşiyân. Alîkarîya maddî û manewî bi meşvanan re pêkanîn.

DAWEN PKK DE DAXÛYANIYA BÎRYARA 24 BÎDARVEKÎRINÊN DÎN!

Dawa PKK a Koma Batmanê de Biryara 10 Bidarvekirinan!

● Li Diyarbekir hejmare bîryarên bidarvekirinan gihîşt 72an!

● Ceza ne li gora sîc; li gora berxwedanê tê dayin!

Dawa koma Batmanê a bi 303 kesan ku ji aliyê qolordîya heftemîn û serleşkeriya girêdana awarta bajarê Diyarbekir, dadîngaha leşkeriya duwemîn de dihat dîtin, ji hêlekê derheqê 10 şoreşgeran bîryara bidarvekirinan daxuyanîkirin, ji aliyê din 2 kes cezayên ta taliya jîne girtin. Bilî van, ji ber piçûkbûna emr, cezayên bîryara bidarvekirina 12 kesan jî, qulbandin 20-24 salan. Bîryara, 103 kes hatin berdan de, 162 kes jî cezayên navbera 3 û 24 salan yên babetî girtin; derheqê 9 kesan bêtaqîbatî, 5 kesan jî bîryara tefrîkê hat daxuyanîkirin.

Navê şoreşgerên ku derheqê wan de bîryara bidarvekirinan hatî dayin evin: Şehmûz Baqaç, Hîfzullah Korkut, Mahmut Oguz, İsmail Sezgin, Mehmet Tekin,

Medeni Gürgen, Mehmet Nezir Aktulun, Şexo Evirgen, Abdulgafur Karder û Abdurrahman Özdil.

Ji ber piçûkbûna emr, cezayên bîryara bidarvekirina Kazim Ateş, Kasim Nayman, Şehmûz Özdemir, Abdullah Özülk, Hamdullah Tuzun, Suleyman Uner, Zeki Gunenal, Faysal Gulam, Şehmûz Ercan, Fehmî Korkmaz, qulbandin 24 salan, û yên Adnan Çelik û Recep Yardımcı jî qulbandin 20 salên girtimayîna giran.

Faîk Çeker, Kazim Trukan, Recep Tiril, A.Mecit Ceken, Meytullah Yıldız, Zeki Yilmaz û İrfan Çelik her yek 24 sal, Kenan Gokburcu 10 sal, Selahattin Ayana 14 sal, M. Şirin Çelik 20 sal, İlhamî Gunes 10 sal, Saif Tanguner û Behcet Turkan her yek 15 sal, cezayên girtimayîna giran girtin.

Dawa PKK a Adiyaman de Biryara 14 Bidarvekirinan!

● Bîryar, leqayî şiarên weke "Bimre Mêtîngerî" bû!

● Dilîyên şer eşkere kirin kû, ev bîryar ji wan re nayê tu manan!

Dawa PKK a koma Adiyaman ku ji hêla qolordîya şeşemîn û serleşkeriya girêdana awarta bajarê Adana, Maraş, Antep, Antaqîya û Mersin, dadîngaha leşkerî de, dihat dîtin, dawî pêhat.

Dawa koma Adiyaman a bi 186 kesan de, derheqê 14 tekoşerên serxwêbîn û azadiyê bîryara bidarvekirinê 4 kesan cezayên ta taliya jîne, 45 kesan navbera 1 û 20 salan cezayên babetî, hat daxuyanîkirin; pêre jî derheqê 10 kesan bîryara tefrîkê, 103 kesan berdanê hat dayin.

Şeravên serxwêbîn û azadiyê, endamên PKK, Mehmet Aydın, Osman Yıldırım, Ali Ozbey, İbrahim Akar, Kazim Tepeli, Riza Bilgîç, Abuzer Aslan, Şexo

Topçu, Huseyin Temel, Huseyin Cengiz, Hasanoglu Mehmet Doymaz, Aziz Bilgîç, Mehmetoglu Mehmet Doymaz û Mehmet Heysî, cezayên bîryara bidarvekirinê girtin. Derheqê Mahmut Taştan, Şevket Yıldırım, Ahmet Yıldırım û Mehmet Yıldırım jî cezayên ta taliya jîne hat daxuyanîkirin.

Dem a bîryar hat vejînanînin, hêsîrên şer, endamên PKK, bi awazên şiaran danezane kirin ku, ev bîryar ji wan re nayê tu tedayîyan û daxuyan dan ku li hemberê dîrokê xwedî doz, maf û heq'în. Ew yawa dadîngahê bi şiarên weke "Bimre Kedxwarî, Bijî Serxwêbîn" û "Bijî PKK" hat hejandin û reilî.

Bi cezayên bidarvekirinê hatin dayin, yên tali ku di dawên PKK, li Diyarbekir tên meşandin de, hejmare bîryarên cezayên bidarvekirinê, bi wî awahî gihîşt 72an. Bi yên koma Adiyaman ev hejmar bilindî 86an bû. Weke bîryarên bidarvekirinê de, eşkere tê şopandin, cezayên derketin, gora tewrê dadîngahê a dilxwazi (keyfî) tên palandin û giradînan. Ev bîryarên ku rastî jî mêj û zû daxuyan bûne, tenê dadîngahan de tên vejîlandin û danezane kirin. Nexwe, ne dema sekna dadîngahê de, ev bîryar, derdikevin holê. Seknê dadîngahê, bi xaponekî tên domandin û bîryarên li derve girêdane, li vir bikartînin.

Mîna tê zanîn, cunta mêtîngerê faşîst dixwest çend xanên ku li girtigahê xwe firotine, xwesiparî dorfireh û serkar bike û pêre jî

berxwedanê bi pejlîfne; lewma ji hingavtînan ta veberandînan, bi her babetî azîne biçin anîn. Gunehên xanên ku ji xwe re kirî, çîbin bila be, bi armanca ku nihaw wê wan li beramberê berxwedanê bikarbêne, jîyana wan a bêşerêf efü dike û derheqê wan de bîryara şerêkî diyarî nake. Ser wê bîngêhê daxwaza dijwazî û dorfirehîna xwesiparî, îxanet û bêbextiyê, dajo.

Bilî hemû leyîstok û xefk, gişî xebatên koma îxanet û nokeryî, nekarîbûn girtiyên şoreşger endamên PKK jî berxwedanê qut û dîr bikin. Bervaja wê, berxwedana bi Mazlum'an serpî rabûbû, weke rojîya mirîne a tali de berçav bû, bi hemû xeml û kemla xwe, berezî şer û mezinahîya xwe, bi rastîya bêhempa didome. Lewra, tevayî leyîstok û xefkên rojgeran û pêkhatin, yeko yeko, pûç û bêkar dibin.

Cunta mêtîngerê faşîst cezayên xwe li hemberê dilîyên şer, ne li gora gunehên wan û bendên zagonan dîvejîne. Li dijî leyîstokên ku li hundurî dixwazin birêbixînin, li ser rikna parêzgeriya şerêfa partî û gel, berxwedanek bilind dibe, û ew berxwedan, bona bîryarên tên dayin re dibe sen; angû bîryarên xwe li gora mezinahîya berxwedanê daxuyanî dikin. Anî ne li gora sîc û gunehan, lê seranser -an sadîresî li gora berxwedana li hundurî, ceza girêdînin.

Ev leyîstokên ku ji hêla cunta faşîst, ji bona biçîhanîne tên armanckirin û dixwazin pê ser berxwedanê pîkolî û nîr sazî bike, an mîsagor bike, kifşe ku wê pûç bibin û nikarin biçin serî; li hemberê wê, berxwedana ku bi destê hêsîrên ceng, endamên PKK li zindan û bendaxanên Diyarbekir bilind dibe, wê pêl-pêl agir bigre, geş û law bibe û hebûna xwe, bidomîne. Weke wê, bîryarên bidarvekirin, yên li hemberê koma Adiyaman jî daxuyan bûne, nikarin li wê qadê, berxwedan û berrabûna dilîyên şer yên PKK, rawestînin. Ala berxwedanê a rençgêhên Diyarbekir de banî-banî bûye, wê li wan zindanan jî gur û pêl bigre û dom ke, ku dilê mêtîngeran de, tirs û bizdaneke giran, wê balîfîne. Bilî hewqasî hingavtin, kuştin û bîryarên bidarvekirin, ger îro jî berxwedanê bidestberdanek (tawîz) piçûktîrin jî nayê dayin, îspata wê yekê a diyare.

■ ■ ■

ERMENİ, RUM VE YUNAN YAYGARASI ALTINDA YATAN GERÇEKLER

1 - Halkların Kendi Öz Tarihlerini Yazacaklardır

Atatürk dönemini yeniden yaşamayı, önde gelen tarihsel bir rol olarak gündemine koyan Türk ordusu ve onun temsilcileri generaller cuntası, 12 Eylül faşist darbisiyle birlikte her alanda Kemalizmi yaşatmak için gösterdikleri çabalarının en karikatür bir biçimini de, Rum ve Kürdistan sorunlarında, iç ve dış gerici/linçüstün desteklerini alarak, Dünya, Türkiye ve Kürdistan halklarının gözlerine baka baka günümüzde de başarıyla sürdürebilecekleri inamaktadırlar. Emperyalist sisteme bağlı ülkeler arasında en başarılı faşist rejim olarak örnek gösterilen 12 Eylül faşist rejimi, sanki bu kadar elikanlı bir diktatörlük değilmiş, sanki başta ABD emperyalizminin, Reagan'ın, NATO'un, insanlığı nükleer dehşetle tehdit eden en gerici çevrelerin bizzat oluşturdukları ve halkımıza dayattıkları, kanlı bir faşist güruh dağılımı gibi arz-ündam ederek, toplumu uluslararası ve ülke içi terörizmin kurbanı olmaktan, komünizme yem olmaktan, bölünüp, parçalanmaktan kurtarmak istedikleri ve hatta bu konuda (I. Atatürk'ün) Mustafa Kemal'in gerçekleştirdiklerini daha büyük tarihi görevlerle karşı karşıya oldukları halde, takdir beklemedikleri Avrupa demokrasileri tarafından anlamsız eleştirilere uğratılmaları karşısında, bu nankörlükle, yapılan büyük tarihi hizmetleri kavrayamadıklarından yakınarak hak ettikleri karşılığı bir türlü görememizin kızgınlığı ve öfkesiyse hırçınlaşmaktadır.

Emperyalist sistemin en derin bunalmını yaşadığı Ortadoğu'da, başta Sovyetler olmak üzere sosyalist sistemin başına nükleer bombalar dahil, her türlü imha araçlarını yerleştime sorumluluğunu duyar ve yine Ortadoğu halklarının bağımsızlık-özgürlük mücadelesi üzerinde desteklenmiş in kılıcı gibi sallanırken, emperyalist sistemin içinde, insan hakları, demokrasi vb. adlar altında maskaralıklar yapıldığını anlamadıkları söyleyen çılgınlar çetesinin bu durumunun iyice açığa çıkarılması zorunludur.

Onların halklarınıza üzerine bugün en büyük işkenceyi, en büyük baskı ve sömürüyü uygulamakla yetinmeyen ve tarihe geçecek görülmesi işkence yöntemlerinin sorumluluğu olarak görülme yerine, böylesine sahte sorunlar icat ederek kendilerini maskeleyenlere asla izin verilmemek durumundadır. Nasıl ki Kemalizm kuruluş aşamasında, en büyük aldatmaca rejimlerden biri olarak, Ekim Devrimi sonrası gelişmeler karşısında büyük kamu onaydı; diğer yandan nasıl ki İngiliz, Fransız emperyalizminin bazı şartlar karşılığında senderece istekli bir uşağı olduğu gerçeği birinci Mustafa Kemal döneminde anlaşılmasında ve bu anlaşımada Türkiye ve Kürdistan halklarının ve ilerici insanlığın başına ağır bir biçimde patlaması ve sonuçları hala emperyalist gerici/linçüstün alabildiği hizmet ediyorsa; bugün bu rejimin başına geçen generaller çetesinin demojolinerinin, oynadıkları muazzam gerici rollerin tam kavranamaması ve açığa çıkarılmaması da büyük bir sorumsuzluk örneği olarak kalacaktır. Türkiye ve Kürdistan devrimcilerinin üzerlerine düşeni en iyi ve açık bir biçimde yerine getirmeleri, her yönüyle olduğu gibi bu konuda da maskelerin düşmesinde önem taşımaktadır. Ve onlar, suçları gizli kaldığı oranda halklarınıza aldatmaya, yeri geldiğinde geçmişi sünger çekerek düzeni sürdürebilme avantajına sahip olma çabışmaktadır. İşte, günümüz şartlarında çelişkilerin olgunlaşmasını da göz önüne getirerek, bu oyuna bundan sonra müsedat edilmelidir.

Son günlerde Türk burjuva basını, yaygın organlarının iç ve dış propagandalarını göz attığımızda, kulaklarımızı sağır edersene, gözlerimizi oyarcasına, yoğun bir biçimde Kıbrıs, Yunan meselesi, Ermeni terörü ve kutsal bir ilke gibi ele aldıkları ama ismini hiçbir zaman direkt koymadıkları "bölücü", "ayrılıkçı" dedikleri Kürt meselesi üzerine fırtınalar kopardıkları görülmektedir. Bu konuda sergiledikleri demogoyi, yalan, sahtekarlık bugün Türkiye halkının alabildiği sövenizmin etkisi altına alınması yol açmaktadır. Halklarımız arasında ve azınlık uluslardan emekçilerin de dahil olmak üzere, hepsinin üzerinde sergilenen istenen oyunun, emperyalist istihbarat örgütleriyle CIA'larla ilişkisini göstermemek önemli yanılgılara, hatalara yol açabilmektedir. 12 Eylül faşist rejiminin başa geçmesiyle birlikte bu konuda kopartılan fırtınalar, cuntanın iç ve dış tüm faşist politikalarını örtbas etmek için bulunmaz bir fırsat teşkil etmiş ve bizzat onlar bu fırsatları yaratarak kendilerini meşurlaştırmaya çalışmışlardır.

Daha M. Ali Ağca olayının aktüel bir mesele halinde sürüp gittiğini hatırlarsak, bu tip provakasyon yöntemlerine cuntanın ne kadar bağlı olduğunu ve dünya çapında ne kadar sonuç almak istediğini rahatlıkla görebiliriz. Bu rastgele bulunmuş bir taktik değildir. Türk milliyetçiliğinin doğuşunun ilk evresinde ve daha iktidara doğru trmandığı benzer oyunlar, provakasyonların tohumlarını görmek mümkündür. Bu açıdan, günümüzde kopartılan bu

fırtınanın iç yüzünü anlayabilmek için, kısa da olsa tarihe, özellikle de Kemalizm bu konudaki politikalarına yakından bakmakta büyük yarar vardır.

Merkezi feodal sultanlığın fideliğinde, ve aynı zamanda Abdülhamid'in merkezi otoritesinin göbeğinde, adeta terbiye edile edile yetiştirilen İttihat-Terakkicilerin, 20. yüzyıla girdiğimizde geliştirilen katliamların ilk öncülerini olarak ortaya çıktıklarını söylemek gerekiyor. İttihat-Terakkiciler ortaya çıktıkları andan itibaren tek önemli mesele olarak imparatorluğun bölünmez bir bütün olarak kalmasını ve imparatorluk bünyesindeki halkların özgürlüğünü boğmayı, bağımsızlığını engellemeyi koymuşlardır. Ve bunu ideolojik-politik alanda birçok yöntemle "Osmanlıcılık", "İslamcılık" ve en son "Türkkülük" ideolojileriyle geliştirmeye koyulmuşlardır. Hakim ulus milliyetçiliğini tüm bu maskeler altında gizleyerek, Balkanlar'da, özellikle halkların, ulusların ayrımla mücadeleleri geliştirdiği İttihat Terakki, daha çok buna bir tepki olarak doğmuştur. Ve hatta bunların öncülerini Namık Kemallerin, Ziya Paşaların bundan muzdarip oldukları, aşınmış feodal yöntemler yerine, burjuva yöntemlerle bunun sağlanması uğruna neler yazdıkları, çizdiklerini bugün iyi biliyoruz. Ama sadece yazmakla da yetinmeyip, feodal imparatorluğun bu konuda yetersiz olduğunu ileri sürerek, sultanlığın gevşek davranışını söyleyerek kadar ileri gitmişlerdir. İktidara yönelmelerinin ana amacı olarak bunu koymuşlardır.

İttihat Terakkilerin doğuş günleri, aynı zamanda Ermeni ulus mücadelesinin gelişmeye başladığı yıllardır. İsminden de anlaşıldığı gibi bir yeniliği, birliği sağlamak için ortaya çıkan bu hareket, Türk burjuvazisinin daha sonraki politikasının ne olacağı da en iyi açıklayan bir olgudur. İttihat Terakkiciler, imparatorluk içinde iktidara doğru merdiven dayadıkça ve daha iktidara yönelmeden, geçmiş ve bugün Türk sorununu yaptı gibi, önce devleti demokratlaştırılmaya yeka iktidarı alarak herkes payına düşeni alacakları, demogojilerle halkları aldatmaya çalışmışlardır. Ve bunun için 1902'ler, 1907'lerde düzenlenen kongrelerle tüm milliyetlerden ileriler için milliyetçilerin geldiğini bilmekteyiz. Ama daha iktidara gelir gelmez, sultanlığı artırmayacak bir biçimde İttihat-Terakki'nin Balkanlar'da, Rumlar üzerinde ve en yaygın bir biçimde Ermeni ulus üzerinde büyük bir katliam seferine giriştiğini görmekteyiz. Daha iktidarın ilk üç ayında, aygıtını sağlamlaştıran sağlamlaştırmaz buna yönelmiş, bugün MITI aratmayan Teşkilat-ı Mahsususıyla imparatorluktan ayrılmaya çalışan tüm hareketleri ezdiği, provake ettiği iyi bilinmektedir. Sistemli olarak batıda Rum halkını, nasıl Batı Anadolu'ya sürmek için görülmemiş baskılar, katliamlar geliştirdiğini ve onun Ege denizine doğu sürdüğünü, doğuda en sıcak dönemini yaşamakta olan Ermeni ulus üzerine nasıl yağdırmış katliam provalarını hazırladığını, aynı şeyi Balkanlar'da nasıl yürüttüğünü, yine salt Hıristiyan halklara değil, müslüman halklar üzerinde de nasıl bu katliamları yoğunlaştırdığını bu örneklerle daha yakından görmek mümkündür.

1915'lerle Ermeni ulusunun soykırım kararı verilir. Arap özgürlük hareketi Cemal Paşa tarafından Şam'da, Beyrut'ta boğazlanır. Büyük bir Kürt kitlesi Toros dağında asırlarak İç Anadolu'ya sürülür. Yine aynı tarihte Rumların büyük bir kısmı Anadolu'nun batı kısmında adalar ve Yunanistan'a göçerilir. Önemli bir kısmı katledilir. Aynı uygulamalar Balkanlar'da da sürdürülür. Türk halkına düşen paya gelince, onun da üzerinde baskı ve sömürünün en korkuncu estirilir. O tarihten kalma en despotik imparatorluk aygıtına dayanarak, komprador bir Türk burjuva sınıfı yaratmak için tüm halklara bunlar reva görülür. Gerektiğinde, halkların ulus olmaları çıkarılmaları için ne lazımsa onlar yapılır. İşte I. Dünya Savaşımının bitiminden sonra İttihat Terakki rejiminin savaşta yenilgi sonucu yıkılmasıyla birlikte, onun bir fraksiyonu, daha akıllı, daha kurnaz, daha gerçekçi diye tabir edilen bir kanadı olan, Mustafa Kemal ve arkadaşları, fırsat bize geldi diye kolları sıvarlar ve aynı oyuna daha değişik usul ve uluslararası koşullara tekrarlamak isterler. Politika, daha akıllı, daha sistemli, daha ezici bir biçimde devralınır ve uygulanır. Yine çok iyi bilinmektedir ki, Türk ulus kurtuluş hareketi bir kaç ana özelliğe dayalı olarak geliştirilir. Bu yıllarda emperyalizmin, özellikle de İngiliz emperyalizminin sosyal dayanakları olarak halen esaslığı Ermeni ve Rum kompradorlarını esas alması gibidönem açısından artık işlevini yitirmiş bir politikamın yürütülmesini iyi bilen ve aynı zamanda Ekim Devriminin olumlu etkilerini yanı başında duyan yeni kemalist önderlik, dişini trmağına takarak ne pahasına olursa olsun kendisinin egemen olmasının savaşımı içine girer. Bu savaşımın ana özelliği, emperyalizme, feodal komprador düzene karşı olmak değildir. Bilakis Anadolu üzerinde ve daha sonra Misak-ı Milli diye tabir edilecek sınırlar üzerinde emperyalizmin işbirlikçileri olarak

Türk kompradorlarının varlığının tanınmasını isterler. Ermeni, Rum azınlık kompradorlarına, yine sultanlığa dayanarak bir bağımlılığı değil, direkt Türk burjuvazisine dayalı olarak bir bağımlılığı programı çizerler, savaşım amacı budur. İçerde sınırlı da olsa bir demokratik program yoktur. İçki, köylü ve onların temsilcileri üzerinde daha savaş düzenleri düzenlenmez, baskılar ve yine bu sınıflar üzerindeki sömürü yöntemleri eski hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürdürülmektedir. Ve böylelikle anti-demokratik, anti-emperyalistliği ise ancak emperyalizmin Ermeni, Rum azınlıklar ve sultanlığı desteklediği oranda olan, ama bunları bıraktığı oranda da emperyalizmle ilişkileri sonuna kadar açık olan ve bu amacına ulaşmak için, Ekim devriminin sonuçlarından ustaca yararlanmaya çalışan bir önderlik sözkonusudur. Kemalist önderlik bu konuda gerçekten özgün, daha sonraki takipçilerinin esas alacakları ilginç bir politikayı da oluşturur. Ulusal kurtuluş hareketlerinin devrimci-demokratik bir tarzda gelişimini önlemek için, emekçilerin temsilcileri olan komünistleri imha etmenin ilginç yöntemlerini de sergilerler. Öyle ki "eğer komünistleri temizleyemezsek Sovyetler Birliği bunlara dayanarak ve bunları ittifakını ön plana alması biçiminde bir politika tabakeder" korkusuyla emekçilerin temsilcilerini katletmeyi, öndersiz bırakmayı, böylelikle de sosyalizmin, Sovyetler Birliği'nin ittifakını yalnız kendileriyle yürütülebileceği gibi ince bir politikayı da ortaya çıkarırlar. Ve daha sonra bu politikayla dünya örnek olurlar.

Tüm bunlardan çıkarılacak sonuç; Türk burjuvazisi 1923'lerde yinede iktidara geldiğinde, iktidara aygıtını bazı ilginç, ilginç olduğu kadar da kendi öz gelişiminin ana dayanakları olan bir kaç hususa dayandırmış olduğudur. Birincisi; Ermeni, Rum ve bölücü diye tabir edilen Kürt halkının mücadelesinin ezilmesi, ikincisi; Türk halkının ve tüm halklardan emekçilerin mücadelesinin ezilmesi, onların sosyalizme kuracakları ittifakı engellemek için temsilcilerinin katledilmesi sağlanır. Böylelikle, feodal devlet aygıtının kadavrası üzerine kurulan, dışarda sınırlı olarak anti-emperyalist, içerde ise sonuna kadar anti-demokratik, gerici bir iktidarı biçimi ortaya çıkar. Görülmemiş sövenizim ve anti-demokratik/yaklaşımın bu özelliklerinden kaynaklanır. Kemalizmin bu yönüyle faşizme yaklaşıyor ve bir çok faşist özelliği bünyesinde barındıran bir rejim olarak değerlendirilmesi doğrudur. O bizzat oluşumunun birçok özelliklerini faşist yöntemlerle sağladığından, daha iktidara geldiğinde faşist emelleri başında taşıyan bir özelliğe sahiptir. Kemalizm bunu en başarılı bir biçimde gerçekleştirmekle ve bu sınıflar temsilcilerini sağlamlaştırdı kendilerini en iyi bir biçimde oynamıştır.

Türk burjuvazisinin iktidarı gaspettiği bu yıllarda ne yaptığı iyi bilinmektedir. O, Ermeni halkının kalıntılarını da yok ederek, onun sermayesine, fabrikalarına el koymuş, aynı şeyi İstanbul ve Ege'de Rumların başına da getirtirek, Rum burjuvazisinin sermayesini gasp edip, kalanlarını denize dökmüştür. Yine 1925'lerden 1940'lara kadar görülmemiş ıssal, istila ve vahşet örnekleyle Kürt halkı katliamları geçirilerek imha edilmiş istenmiştir. Bu dönemde Kürt halkının başındaki aşiret reisleri ve şeyhlerini ezerek, onların Kürt halkı üzerindeki sömürüleri yine kendi sömürüsünü geçirip, Misak-ı Milli dahilinde tüm arka derece kendisi sahip çıkmış, Kürt aşiret reislerine ise ancak buna hizmet temelinde yaşama olanağı tanımıştır. Ve daha sonra, Kemalizmin, tümüyle bu politikamın başlangıçta askeri, siyasi ve giderek ekonomik anlamda en ücra alanlara kadar adım adım yaygınlaştırılması özetlenebilir. Türk halkı üzerinde de feodal sömürü yerine, ama onunla uzlaşarak, adım adım kapitalist sömürüyü yaygınlaştırıp, bunu yarı feodal yöntemlerle en kahırlı bir biçimde geliştirmeye çalışarak edilmiştir. Türk burjuvazisinin ideolojisinin de buna hizmet etmesi, bu açıdan şaşırtıcı değildir.

Anayasanın ilk maddesi haline getirilen "Türk devleti, ülkesi ve milletiyeli bir bütündür" şiarının temel ilke olarak karşımıza çıkarılması, halkları ezme, imha etmeyi ve onun yerine tek bir burjuva ulus yaratmayı erek eden özelliğinden ileri gelmektedir. Emperyalizme karşı zayıf olduğundan ve eski talan yöntemleriyle de sömürüyü geliştiremediğinden ötürü feodal sömürü yöntemleriyle tepeden inme kapitalist sömürü yöntemlerini birleştirerek kendi halkı üzerinde de amansız bir baskı ve sömürü uygulayan bu sınıfın tarihi, daha sonraki gelişmeleri de belirler. Nasıl ki bu iktidarı ilk kaynağını askeri okullar oluşturmuş; nasıl ki burjuva iktidarı M. Kemal döneminde paşalar tarafından kurulmuşsa, daha sonraki iktidarlar da yine aynı paşalar tarafından oluşturulmuştur. Burjuvazinin adeta ad konması tek bir partisi vardır: Ordu partisi. Daha sonra çeşitli sivil partiler de oluşturulmuş, ama bunlar bu temel ordu partisine bağlı kalmışlardır. Türk burjuvazisi doğuştan günümüzde kadar, ekonomiden siyasete ve ideolojiye kadar her alandaki politikasını bu

tek parti eliyle şekillendirmiş ve uygulamıştır. M. Kemal onun tacını oluştururken, daha sonraki iktidarlarında bu aşlamadığından ordu iktidarları biçiminde geliştirilmiştir, ama bunun üzerleri sivil maskeler takılarak örtülme istenmiştir. Nitekim ordunun siyaset üzerinde olduğu iddiaları, ordunun iç ve dış politikamın tüm özellikleri ve gelişimi üzerindeki ağırlığını maskeleyen amaçlar. Ancak 12 Mart ve daha sonraki gelişmelerde, ordunun politika ve ekonomi üzerindeki bu rolü hiçbir biçimde gizlenemeyecek tarzda ortaya çıkmıştır.

12 Eylül askeri-faşist rejimi, bir den bir boy veren ve yalnız emperyalizmin, NATO'nun dayatması olarak ortaya çıkan bir rejim değildir. Onun, dünyaya örnek gösterilen çok büyük başarısının önemli etkeni, Türk burjuva iktidarının ordu niteliği, ordu-millet olma özelliği, ordu-parti olma özelliğinden kaynaklanmaktadır. Ordu, burjuvazinin her şeyidir. Onun baskı ve sömürüsünün yürütülmesinin yaratıcısı, geliştiricisi ve sürdürücüsü sıfatıyla en ciddi organ olarak kalacaktır. Herhangi bir ulusun tarihinden daha çok, Türk ulusunun tarihinden de derinlere, Türk istila hareketinin geliştirdiği X. yüzyıllara kadar iner. O halde, 12 Eylül faşist rejiminin böylesine tarihi kökenlerine bağlı ve sadık bir biçimde ortaya çıkması şaşmamak gerekir.

Bilinir ki tarihte bir trajedi olan olaylar ikinci defa tekrar edilme istendğinde komediye dönüşürler. Kemalizmin 1920'lerde gerçekleştirdiklerini, Türk burjuvazisi açısından anlaşılır önemli nedenleri vardır. Belli tarihsel rollerini ağırlıklı olarak yerine getirmiş ve TC'nin daha sonraki gelişimine damgasını vurmuştur. Bu açıdan belli bir ağırlığı vardır. Ama, çıtırdan çıkmış alt-yapıdan, üst-yapıya kadar her tarafı lime lime edilmiş Türk kapitalizminin 80'lere geldiğinde bunalmını aşmak ve ikinci Atatürk dönemi başlatmak için ordunun iktidara yönelmesi, kapitalizmin içinde bulunduğu özellikler nedeniyle de bir komedi olmaktan öteye gitemeyecektir. Çünkü, çöküşe doğru yarılan ve her alanda kendini ıztıretmek üzere bir kapitalizm sözkonusudur. 1920'lerde, iktidara yükselen ve daha gençlik çağında bulunan bir Türk kapitalizmi artı sözkonusu değildir. Feodal sömürü yöntemleri yerine kapitalist sömürü yöntemlerinin geliştirilmesi çağında değiliz artık; feodal toplum önemli oranda kapitalist topluma dönüştürülmüştür, bütün azınlık burjuvazisinin sermayesine el konulmuştur, yeniden el konulacak sermaye kalmamıştır. Kürdistan'da ise tüm yeraltı ve yerüstü zenginlikler gasp edilmiştir, yeniden gasp edilecek zenginlikler sınırlıdır. Dışarda da yeniden emperyalizme ilişki araması gerekli değildir. Ve rejim emperyalizmin en azgın temsilcilerinin, Reagan'ın, Haig'ın başa geçtikleri ve bizzat görev üstlenerek oluşumlarına yol açtıkları bir rejimdir. Artık Ekim Devrimine ve onun ürünü olan Sovyetler Birliği'ne ihtiyaçları yoktur. Tersine Sovyetler Birliği'ne komşu tek NATO ülkesi olarak onları nükleer dehşetle tehdit etmekten öteye rolü olmayan bir rejimdir. Yani tarih 1920'lerle tezat teşkil eden bir konumdadır. 1980'lerde 12 Eylül faşist rejimi ancak 1920'lerin baskı ve imha yöntemleriyle, o dönemin gerici özyükle birlik teşkil etmektedir. O dönem çok sınırlı olarak var olan anti-emperyalistliği ve Sovyetler Birliği ile dostluğun sınırlı bir ölçüsünün dahi bulunamaması nedeniyle, bugünkü rejiminin baştan ayağa kadar kapkaranlık bir nitelikte olacağı kendiliğinden anlaşılır. İkinci cumhuriyetin kurulması diye tabir edilen bu dönem değerlendirilirse, işin özünü bu olduğuna asla unutmamak gerekir. Görünüşte, Atatürk dönemine senderece benzer bir dönem yaratılmak istenir. Cuntanın başı, ikinci Atatürk olduğunu kanıtlamak için, şapkadın kırımattakması, konuşma stiline kadar, Samsun'a, Amasya'ya benzer çizimler yaparak M. Kemal'in gezilerinin aynısını yapmaya kadar, bütün bu konularda tersyüz edilmiş biçimselliklerle Atatürk'e benzemek ister. İşte o kadar zirvalığı vardır ki, nasıl büyük kurtarıcı olduklarını, toplumu nasıl kurtardıklarını ispatlamak için zoraki canlandırmayacak, yeniden can bulması olanaksız olan olgular ortaya çıkarmak isterler. Türk burjuva ulusu bir defa doğmuştur, ikinci defa doğmaz, ama onlar böylesine bir olguyu zorlamak için, mutlaka kurtarıcı olduklarını, mutlaka yeni bir cumhuriyeti kurduklarını ispatlamak zorundadırlar. Onun için görülmemiş bir karikatürü, bir komediyi sergilemek ihtiyacını duyarlar. Atatürk, Terakki Perver Cumhuriyet Fırkasını mi kapatmış, o da cumhuriyeti çeşitli kurumları, benzer partileri aynı biçimde kapatır. Güdümlü partileri mi kurmuş, o da Serbest Fırka gibi ANAP, MDP gibi güdümlü partiler kurdurur. Sovyetlerle, sosyalist ülkelerle Atatürk zamanında flörd mü edilmiş, dostluk mu kurulmuş, ilk gezilerini sosyalist ülkelere yaparak aynı şeyi o da yapmaya çalışır. Evet, hayatın her alanında bir Kemalizm estirilir ve oyun, sonuna kadar oynanmak istenir.

2 - Hortlatılmak İstenen Kemalizm Halkın Bilincini Çarpıtmaz

Herkesin çok iyi bildiği bu oyunun, Ermeni, Rum ve Kürt meselelerinde nasıl tekrarlanacağına bakmak bizim açımızdan daha ilginç olmak durumundadır. Ama burada salt ilginçlikle yetinmek gerekiyor. Bu gün Türk, Kürt ve tüm azınlık emekçilerinin bilinci azgın bir sovenizmin dalgalıya bulandırılmak isteniyor. Ve bununla, gelişen sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin önüne ciddi bir engel olarak çıkılmak isteniyor. Salt Türk burjuvazisi değil, emperyalist sistemin en azgın güçleri tarafından da meseleler yüzsekse derece çarpıtılıp, tersyüz edilerek yanlışlamak istenmektedir. Bu açıdan, faşizme karşı birleşik mücadelenin sorunlarını açığa çıkarmak, doğru çözümler getirmek ve cuntanın bu konudaki oyunlarını tüm açıklığıyla ortaya koymak, büyük yararları vardır. O halde, cuntanın Ermeni, Rum ve bölücülük meselesi altında sergilemek istediği oyun nedir? Evet Atatürkçülük tekerrür ettirilme isteniyor, ancak, sadece buna bağlanabilir mi?

Olayın tarihsel geçmişi günümüzde yapılmak istenilenlerin anlaşılmasına hizmet eder, ancak bu tek başına yeterli değildir. Günün, siyasal ekonomik koşulları gözönüne getirilerek bu soruya daha yeterli, eksiksiz olmaksızın kurulan bir açıklama yapmak mümkün değildir. Bu konuda, Ermeni, Rum ve Kürt halkının sorunlarının özine fazla girmeden birkaç noktayı daha belirtmekte yarar vardır. Herşeyden önce Ermeni halkının Türk burjuvazisi tarafından katliama uğratıldığı, yüz yıllardan beri üzerinde yaşadığı topraklardan silah zoruyla sökülüp atılarak bir jenosit uygulandığı tarihsel bir gerçektir. Ve daha çok, bugün karşıymıza Türkiye Cumhuriyeti olarak çıkan Türk burjuva iktidarından, bundan sorumlu olduğu üstü örtülemeyecek kadar açıktır. Diğer bir gerçektir de, Ermeni burjuvazisinin kurtuluş mücadelesinde yeteneksizliği ve dışarıya bel bağlayarak o dönemde İngiliz ve çarlık Rusya'sının Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki emellerinin bir kısmını taşıdığı olduğu meselenin Ermeni Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin çıkmasına sebep olmalıdır.

Daha çok Taşnak diye tabir edilen Ermeni komprador burjuvazisi tarafından yönlendirilen Ermeni Kurtuluş Mücadelesinin, oluşumu, rotası ve doğru olmayan mücadeleye taktikliği, Ermeni halkına karşı gerçekleştirdiği katliamlarda Türk burjuvazisine büyük fırsatlar sunduğu teslim edilmek durumundadır. Ama bu teslim edile, Türk burjuvazisinin soynkınımlı niteliğinin asla gözardı edilemeyeceği, yoketme operasyonlarının kabul edilemeyeceğinin de teslim edilmesini beraberinde getirmek zorundadır. Bilindiği ki, 19. yüzyıl sonu 20. yüzyıl başlangıcından itibaren Türk burjuvazisinin karşısına büyük bir engel olarak ortaya çıkan Ermeni burjuvazisi, Ermeni burjuva ulusal hareketi, 1920'lerde M. Kemal tarafından işiştirildiğinden, bir ulusun katledilmesi, imhaya uğratılmasından, bu ulusun egemen sınıflarının yeteneksizliği ne olursa olsun, büyük bir haksızlığa uğradıklarından bahsetmek gerekiyor. Bugün bu ulus dünyanın dört bir tarafına savrulmuş bir biçimde yaşamaktadır. Buldukları ülkelerde önemli sorunlar vardır ve bu sorunlar ilerde daha da gelişmeye devam edecektir. Bu sorunların oluşumundan, açıklığı ki en başta TC sorulurdu. TC'nin bugünkü temsilcileri bu sorun bizi ilgilendirmeye, geçmişte olan bir sorundur diyorsa da, TC'nin varlığı ve onun sürüp gitmesi bu sorunun kaynağı olmaya devam edecektir. Çünkü Ermeni ulusu ve birçok halk TC'nin mayalandığı dönemde katliamlara geçirilmiş, TC, halkların bölünmesine acımasız katliam ve imhaların temelinde varlık bulmaya çalışmıştır. TC, aynı zamanda Türk hakim sınıflarının katliamı ve halklara yönelik düşman karakterinin en son somutlaşması olarak karşımıza çıkmaktadır. Açık ki, tarihte bir Abdülhamid, bir İttihat-ı Terakki olmasaydı TC'de olmazdı. M. Kemal ve TC bu gerçeklerin ürünüdür. En son olarak karşımıza çıkan 12 Eylül faşizmi ve Kenan Evren'i de bunun dışından görmemek gerekir.

Bugün, dışardaki Ermeni ulusal varlığının sorunlarından sorumlu olarak TC'nin kendisinin sanık sandalyesinde oturulması doğrudur. Ama, bu sorunun doğru temellerde ele alınması da bir o kadar önemlidir. Açık ki, Türk, Kürt, Ermeni vb. halkların devrim mücadelesinin olumsuz yönde etkileyecek yöntemlerle TC'ye yargılanamayacağı gibi, bunun çok açık bir tarza görüldüğü biçimde cuntaya malzeme sunma gibi tehlikeleri de taşıdığı belirtmek gerekiyor. Özellikle Türkiye ve Kürdistan devrimci mücadelelerinin özelliklerini göz önüne getirmeye, onların gelişimini göz ardı eden, hatta onların önünde ciddi engeller olarak dikilen, diktilerine bazı yöntemlerle azınlık emekçilerini ve Ermeni halkının mücadelesi yürütülemez. Birçok örnekte görüldüğü gibi, bireysel terör eylemlerinin bu konuda meseleye ne kadar zarar getirdiği sonuçlarıyla ortadadır. Ama yine de çıkarılması gereken sonuç, TC'nin suçlarının çok büyük olduğudur. Aynı şey Rum halkı içinde geçerlidir. Yüzyıllardan beri batı Anadolu'da, Trakya'da, İstanbul'da yerleşik olan Rum halkı üzerine, Türk burjuvazisinin doğuşundan itibaren, feodal başlı döneminden daha yoğun, görülmemiş bir baskı gördüğü, onların elindeki sermayeye, toprağa el koyarak adalara ve Yunanistan'a sürdüğü ve büyük bir kısmını katlettiği teslim etmek gerekiyor. Ve

günümüzde halen bu politikasının bir devamı olarak, Ege ve batı Trakya üzerinde kışkırtıcılığı sürdürmektedir. Yunanistan'a tehditler yağdırarak, tarihinden devraldığı işgal, istila ve katliam politikasını bugün Ege üzerinde sürdürmek istemektedir. Bunu da yine emperyalizm ve özellikle de ABD emperyalizmiyle işbirliği yaparak gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Yunanistan'da ilerici bazi reformları gerçekleştiren Papandreu yönetimini tehdit ederek, tavize zorlayarak emperyalizme bağlamak; olmazsa ykmak için bu en gerici iki grüruh birleşerek provakasyon üstüne provakasyon düzenleyerek, bu NATO'nun gölgesinde sürdürmek istemektedirler. NATO adeta en ufak bir gelişme karşısında, Yunanistan halkının başına büyük gailerler getirmek istemekte ve bunda da baş rolü Türk cuntası oynamaktadır.

Aynı şey Kıbrıs Rum halkı üzerinde de oynanmaktadır. Kıbrıs Rum halkının yüz yıllardan beri Batı Anadolu'dan sürülmesi ve denize dökmüşlüğü yetmiyormuş gibi, şimdi de Kıbrıs'tan sürülme istenmektedir. Kıbrıs'ın yarısını Türk ordusu tarafından işgal, istila edilmiş yüz yıllardan beri oturdıkları kentlerin, köylerin ellerinden alınması yetmiyormuşcasına Türk burjuvazisi şimdi de adayi fedyüyle tehdit etmekte "ya zorla eşit bir federasyona razı olacaksın, ya da hepsinin üzerinde tehdit devam edecektir" demektir. Bunun için ise, sayılan yüzüne bile varmayan Kıbrıs Türklerini bahane etmekte, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı maskesi altında işgalci amaçlarını gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bir halkın mozaığı olan Anadolu'ya katliamların başka birşeyi reva görmeden, bugün yalnız Kürdistan'da onbeş milyon Kürt halkının varlığını hertürlü imha yöntemleriyle tasfiyeye uğraşan bu sınıf, yüzbin kişiye devlet kurma hakkını ve bu hakkın da tüm dünya tarafından tanınmasını istemektedir. Evet, dünyada sınıfların açık gözlükleri ve şirretlikleri vardır ama, Türk burjuvazisi tüm bunlara taş çıkartmaktadır. Ve yine Kıbrıs meselesini bahane ederek azgın bir sovenist dalga estirmektedir, "yavru vatan, kahraman pilotlar" edasıyla Türk halkını uyuşturup, "Doğu Akdeniz'in adasıdır, uçak gemisidir, büyük askeri ve turistik imkanlara sahiptir, serbest pazar yaparsak ekonomimizi önemli oranda kurtarıyoruz" gibi çok kirli amaçlarla sorunu alevlendirerek iktidarı sürdürmeye çalışmaktadır.

Aynı biçimde Kürdistan'a, tarihinde yakışır bir biçimde adını koymadan "bölücüler, ayrılıkçılar" diyerek görülmemiş seferler düzenlemekte; ordusu Kürdistan üzerinde hergün, her saat hükümlü icra etmektedir. Diyarbakır zindanlarında ender rastlanan işkence yöntemleri sergilemektedir. Özellikle genç askerleri seferler düzenleyerek, vurucu tim diye, kontr-gerilla diye tabir edilen en vurucu birliklerini Kürdistan üzerine saldırtarak bu halka gözdağı vermektedir. "Çemişte ne yaptığımızıza bak, gelecekte başına ne gelir" diyerek, en basit bir uyarı, kendi kaderini tayin etme girişimlerine karşı imhaya karşılık vereceğini defalarca, hergün, her saat, basın-yayın organlarıyla bir tehdit biçiminde dayatmaktadır. Evet, aynı zamanda Türk halkı ve onun temsilcileri üzerinde görülmemiş işkence, baskı ve sömürüyü yoğunlaştırarak, emekçileri dünyanın dört bir tarafına savurması yetmiyormuşcasına, işçerde de büyük bir işsizlik altında tutarak yaşamı cehenneme çevirmektedir. Böylece bu iktidarı yerine oturtarak tarihi tekerrür ettirmek istemektedir. Ve tüm bunları, "2. cumhuriyetin kuruluşu, devletin ülkesi ve milletiyle birliğini sağlanması" maskesiyle yapmaktaki ve hepsine de bir izah bulabilmektedir. Tüm bu izahların ise, dünya halklarının, Türkiye ve Kürdistan halklarının gözüne baka baka "al-ışıklamamız yoksa yine baskı ve dipçik vardır" diyerek zorla onaylattırarak istemektedir. O, anayasasını, seçim ve partiler kanununu böyle bir zorla halka dayatmış, onaylatmış, ama bunun da ötesinde dünyayı da bunu kabul etmeye mecbur ilan etmiştir. Efendisi ABD emperyalizminin büyük yardımıyla, elinde esir tuttuğu devrimci tutukluları bile bir şantaj unsuru olarak kullanarak, faşizmin en kanlı uygulamalarını, bunun yasa düzeyine çıkarılıp, dışta da birçok güce kabul ettirmişti. Avrupa Konseyi'nin kendisiyle bile çelişen, ilkerleriyle bağdaşmayan, insan haklarını çiğneyen son kararın bunun için açık bir örnektir. Demokrasinin havarisi kesilen, insan haklarının savunucusu olduğunu iddia eden Avrupa Konseyi, cuntanın bu şantajları karşısında boyun eğmiş, her türlü demokratik hakkın gaspedilmesine, insanlığı bozulanmasına onay vermiştir.

Evet, Türk cuntası anti-demokratik özüyle tüm dünya halklarına karşı işlediği suçta adeta unutturucasına, kendisinin büyüklüğünün onaylanmasını istemektedir. Bu kısca değerlendirmelerden de anlaşılacağı gibi bugün, Rum, Ermeni ve bölücü dediği Kürdistan meselesi Türk burjuva iktidarının ayrılmaz birer sorunlarıdır. O, ekonomik, sosyal, siyasal bir güç olarak doğduğunda; bu sorunlarla ve trnak gibi iççeder. Ve onun yıkılışı da yine bu sorunlarla iççe olacaktır. O, bunu çok iyi bildiğinden ötürü, halkların kutsal amaçları uğruna verdikleri mücadelede gölge düşürmeye çalışmaktadır. Kimi gerçekleri tersyüz ederek, bazı meselelerin gölgesini gerçek, bazı gerçekleri ise gölge olarak göstermektedir. Çok iyi biliniyor ki, Türk burjuva iktidarı üzerinde bir Ermeni, Rum tehlikesi yoktur, değil tehlike, bu tehlikenin gelişmesinde bile bahsedilemez. Bir avuç

Kıbrıs Rum'unun bir yarımadaya sıkıştırılmış Yunan burjuvazisinin veya dünyanın dört bir tarafına dağılımı Ermenilerin Türk burjuvazisini tehdit edemeyeceği açıktır. Tam tersine bunlar üzerinde, sürekli tehditler davranan ve hergün tehditleri savurarak, "tarihinde başına ne gelmişse, bundan sonra da aynı durum başınıza gelebilir" diyerek, onlara rahat uyku uyutmayan sınıf Türk burjuvazisidir. Böyle olunca da, Ermeni ve Rum tehlikesi gerçekten gölge tehlike bile diyemeyeceğimiz bir zamanda bulunmaktadı. Bireysel bazı terör eylemleri olsa da ne Ermeniler, ne de Rumlar ve Yunanlılar ekonomik, sosyal, siyasal, askeri yönden Türk burjuvazisiyle boy ölçüşebilecek durumda değildirler. Ermeniler soynkınımlı iddialarıyla TC'ye kabul ettiremiyorlar. "Bir katliam yapılmıştır, TC bunu kabul etmek zorunda, hiç olmazsa bazı haklarımızı kabul etmeli" diye çarpınıp durmakta, ama TC bunu ağızına bile almaya yanaşmamakta ve inkar emperyalist sistemin tümüne de kabul ettirmektedir. Rumlar, Yunanlılar o kadar lobilere sahip olduklarını iddia etmelerine rağmen, Reagan'ın en açık bir biçimde cunta yanlısı olmasını engellemektedirler. Tersine o, cuntayla birleşerek Rum-Kıbrıs meselesi aracılığıyla Yunanistan üzerinde tahakküm kurmaya çalışmaktadır. NATO ise bu konuda en iyi bir paravan örgüt olarak iş görmektedir.

O halde, Türk burjuvazisinin günümüzdeki iktidarı üzerine bir Ermeni, Rum tehlikesi olmadığının göre, koparılan bu fırsatın anlamı nedir? Açık ki o, gerçek bir tehlikenin üzerini örtmek için, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere, Türk halkının ve emekçilerinin devrimci mücadelesini bastırma, sovenist olguları egemen kılacak örtbas etmeye ve iç yüzünü böylelikle gözden saklamaya amaçlamaktadır. Tıpkı Atatürk'ün yaptığı gibi, ulusal birlik ve bütünlük demogojisiyle "Rum ve Ermeni tehlikesine karşı birleşelim, Misak-ı Milli'yi koruyalım" diye avaz avaz bağırarak, ortaya çıkışındaki ince, ama sahtekar ikilemi tekrarlamak istemektedir. Ve her bakımından Atatürkçülüğü başarıyla oynama iddiasında olan cunta, bu konuda da başarısına güvenmektedir ki, son derece yaratıcı bir iş yapmışcasına veya önemli bir icatda bulunmuşcasına bu politikaya sarılmakta, gölge kabilinde bile tehlike olmayan bu meseleleri en büyük tehlike olarak emekçilerinin karşısına çıkarmakta ve sonuç almaya çalışmaktadır. Cumhuriyetin kuruluşunda böyle bir nedenin de payı vardı. Ancak günümüz koşullarında bu tehlikenin olmadığı açıktır. O halde, bugün Ermenilik, Rumluk tehlikesine sarılmak kadar demogojik bir propaganda türü olabilir mi? Açık ki değil, ancak, Türk emekçilerinin bilinci burjuvazi tarafından tarihsel olarak çarpıtılmış, onlar her zaman Ermenilik, Rumluğa karşı kin, öfkeyle doldurulmuşlardır. O halde, yine bu silahla sarılmak, yine bunu kullanmak, yararlanılabileceği kadar yararlanmak bu sınıfın çıkarları gereğidir.

Emperyalizm ve NATO'nun çıkarları da bunu gerektiriyor. Ve tabii ki, Kıbrıs'ın bir NATO üssü haline getirilmesi hesapları da eklenince, bir sahte Kıbrıs Türk devleti yaratmak son derece kolaylaşmıştır. Bu sorunun aynı zamanda Papandreu'nun siteme zarar veren politikalarını törpülemek için de kullanılırken, Türkiye emekçilerinin bilincini bulandırmak içinse bir Ermeni tehlikesi yaratılıyor.

Bugün bir gölge olarak gösterilmek istenen Kürdistan sorunu açısından, durum tamamen değişmiştir. Ermeni ve Rum meseleleri TC üzerinde gölge biçiminde bile bir tehlike oluşturuyorlar. Sorun olsalar bile, 12 Eylül faşist rejimini tehdit eden tehlikeler değildirler. Bu sorunlar çemişte nasıl kılıçla halledilmişse, bundan sonra da her an, en basit yansımaları da ezemeleri isten bile değildir. Ancak bugün tersi durum söz konusu olduğu mesele, Kürdistan sorunudur. Burada Türk burjuvazisinin durumu çok daha farklıdır. Nasıl ki çemişte gerçek tehlike Rum, Ermeni ve Balkan halklarının ulusal mücadeleleri idyse, o dönem çok zayıf bir tehlike olan Kürdistan meselesi bugün faşist cunta için gerçek bir tehlike durumu almıştır.

3 - Ermeni-ASALA Terörü Değil, Halkımızın Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Vardır

Sömürgeci Türk burjuvazisi, açıkça görüldüğü gibi bugün kendisi açısından gerçek tehlike olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, sanki böyle bir olay hiç yokmuşcasına gözleyerek, gölge tehlikeleri ön plana çıkarmaya çalışmaktadır. Bu perde arkasına gizlenip, göz önündeki bir olguya başka bir isim takarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimini ve kendisinin bizzat bu hareketi yönettiği saldırıları örtbas edeceğini zannetmektedir. Özellikle son aylarda, Kürdistan'ın Siirt ve diğer orta bölgelerinde geliştirilen propagandalar bu açıdan ilginç bir örneği oluşturmuştur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçlerinin faaliyetlerini yoğunlaştırdıkları bu alanlarda, "Ermenilerin görüldükleri... bunların halka saldıracığı... bunun için halkın devlete yardım etmesi gerektiki... zarar görmekten ancak böyle kurtulabilecekleri..." biçiminde çok yoğun bir tarza sürdürülen bu propagandaların hiçbir iz dahi bırakılmamasına etkisiz kalacağı açıktır. Ama, Türk burjuvazisi, yine de

kendisinin bile inandığı bu oyunu sürdürmekte kararlı görünüyor. Ve emperyalist güçler de, bu oyuna iştirak ederek, basın-yayın organlarında aynı doğrultuda propaganda geliştiriyorlar. Hatırlanacağı üzere, 25 Mayıs Güney Kürdistan saldırısında da aynı tema işlenmiş, o bölgedeki ASALA elemanlarına karşı bir operasyon olarak gösterilen işgal hareketinde, 22 ASALA üyesinin yakalandığı biçiminde bir de haber eklenerek senaryo tamamlanmak istenmiştir. BBC ve diğer emperyalist haber ajansları bu konuyu propagandalarının temelini oturtarak, saldırının kime ve ne için yönetildiğini gözlemek için müthiş bir çabayı göstermediği de esirgememişlerdir. CIA ve MIT kaynaklı bu haberlerin, tüm bir emperyalist sistem tarafından elbirliği halinde ayuka çıkarılması, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geliştirilen saldırı ve komploların kaynağını göstermek açısından da önem taşımaktadır.

Açık ki, bugün ne Türk burjuvazisinin ve ne de emperyalizmin gündeminde Ermeni sorunu vardır. Bunun hiçbir temelini olmadığı, vurgulamaya gerek olmayacak kadar ortadadır. Geçmiş için bu sorunun biraz daha farklılık arzettiğini yukarıdaki bölümlerde belirttik.

O zaman, Ermeni, Rum ve Balkanlar daki halkların burjuvazileri gibi gelişmiş bir Türk burjuvazisi yoktur. Dolayısıyla henüz uyanmamış bir Kürt meselesinden bahsedilebilir. Bir yerde kapitalizm gelişmemiş ve dolayısıyla burjuvazi ortaya çıkmamışsa, orada ciddi bir ulusal meseleden de bahsedilemez. Nitekim bu dönemde Kürdistan'da ancak aşiret reisleri ve feodallerin kendi özelliklerini korumak için ayaklanmalarından bahsedilebilmektedir. Ama, o dönemde Yunan, Rum, Bulgar, Arnavutluk ulusal hareketleri gerçek birer tehlike oluşturmuştur. Kürdistan'da ise milli bilinçlenme çok zayıftır. TC'ye karşı korulluk istenen, Kürt feodallerinin yüz yıllardan beri sahip oldukları ve halen uğruna savaşılan, otonomi diye tabir edilen çıkarlarıdır. Bunun da burjuva ulusal meselesine bile pek ilgisiziyi yoktur. Dolayısıyla o zaman Kürt Ulusal Hareketi diye tabir edilen ayaklanmaların Türk burjuvazisi için ciddi bir tehlike oluşturulmaması anlaşılır bir şeydir. Kapitalizm, feodalizme göre daha gelişkin bir sosyo-ekonomik düzen olduğuna ve buna Türk burjuvazisi damgasını vurduğuna göre, Kürt toplumunun aşiretçi-feodal örgütlenmesini ezmesi, kendi hakim üretim biçimini dayatması ve feodal önderlikli ayaklanmaların ezmesi zor olmayacaktır. 1925-40'da yaşanan durum budur. Ama bugün durum tamamen değişmiştir. O zaman genç olan Türk kapitalizmi, Türk burjuvazisi ve yaşlı olan Kürt toplumu, Türk aşiret-feodal önderliği, Fakat bugün Türk kapitalizmi çöken, çürüyen kapitalizme, Türk burjuvazisi en gerici, asalak bir sınıfa dönüşmüştür; Kürt aşiret reisleri, feodalleri Türk burjuvazisi içinde erimişler, onun ayrılmaz bir parçası haline gelmişlerdir. Bunun yanında, Kürdistan toplumu, kapitalizmin sınırlı gelişmesini birlikte kapitalizme açılmış, geniş emekçiler yığını ve dolayısıyla ulusal kurtuluş emekçiler önderliğinde gelişmesi gibi bir durum ortaya çıkmıştır.

Türk burjuvazisi için, başında balıoz gibi patlayacak tehlike de iste bu noktada belirmiştir. Dolayısıyla gölge meselelerin gerçek meseleymiş gibi ortaya konulması, aynı zamanda, gerçek meselelerin de isim verilmeden geçiştirilmek istenmesi, ancak, Türk burjuvazisinin tarihsel hilebazlığına, sahtekarlığına bağlanabilir. Bugün ilkerlerine dek korktuğu gerçek hareketin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi olduğu bilinmektedir. Ancak buna rağmen, bir Ermeninin idam edilmesinde ve bugün bir tanesinin işçerde olması karşısında; basın, radyosu ve televizyonuyla kulakları sağır edencesine bir Ermeni teröründen bahsetmektedir ve bu "tehlikeyi" aynı zamanda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı yönelttiği saldırılarında bir maskelara karşı kullanmaktadır. Halka yaptığı propagandalarda sürekli Ermeni tehlikesi işlenmekte, bununla saldırı gerekticesi oluşturulmak istenmektedir. Nitekim, Türk burjuvazisi Güney Kürdistan'a 25 Mayıs'da yönelttiği saldırıda da, gerçek amaçlarını bu perdeyle örtmeye çalışmıştır.

O, Ermeni meselesi üzerinde bu kadar yagara koparıncın, yalnız Diyarbakır'da binlerce PKK militan ve sempatizanı işçerde olduğu, yüzlerce katledildiği, tüm bir halk üzerinde işkence hüküm sürdüğü halde, tüm bunlara burjuva basın-yayın organlarında tek bir kelimeyle bile yer vermemektedir. Bu büyük bir sahtekarlık değil de nedir? Birisine ismini koyarak her gün, "Ermeni terörü, Ermeni katilleri" demekte, ama, binlerce cesazevlerine doldurduğu, katlettiği, yüzlerce isim damlaya yığıldığı PKK militanlarına "bölücü, ayrılıkçı, APO'cular" diyerek işin içinden sıyrılmak istemektedir. Hiçbir sınıf bu kadar açık bir biçimde sahtekarlık yapamaz, ama Türk burjuvazisi sahtekarlık mayasıyla yoğunlaşmış bir sınıftır. O, yalnızca, demogojikle oluşmuş; ruhu sahtekarlıkla şekillenmiş azgın şiddet ortamının bir ürünü olarak doğmuştur. Kürdistan'a girişi, gelişimi ve yüzlerce yıllık tarihini ancak bölünmesi işgal, istila ve imha biçiminde ördüğü için, günümüzde de başka türlü yürümeye ne takatı, ne de gücü vardır. O, Kürt halkına karşı tarihsel olarak o kadar suçludur ki, ismini ağızına almaktan korkacak kadar alçalmış, gerçek dışına düşmüş bir sınıftır.

Bir güc düşmanıyla savaşırken hiç olmazsa kiminle savaşacağını söyler. Ama o, savaşığı

gücün ismini de vermiyor. Yıllardan beri çin-gınca savaş yürütüyor, ama kendisine karşı savaş yürüttüğü gücün kim olduğunu söylemeyecek kadar düşünlük gösteriyor. Burada da görülen şey Kemalizmin politikasıdır. Nasıl ki Kemalizm doğduğunda yürüttüğü politika Ermeni, Rum tehlikesine karşı ürettiler, islamiçlik maskesini kullanarak Türk, Kürt "ulusal birliğini" sağlıyor, tehlikeye karşı çıktysa, bugün aynı politikayı cuntanın başı 2. Atatürk'te yeni koşullarda yürütmektedir. O da tıpkı, 1. Atatürk'ün Kocgiri'de, Ağrı'da, Zilan'da, Palu'da, Dersim'de katliamlar gerçekleştirdiği Kürt halkına, vahşiler ve cobanlar sıfatı vermesi gibi, Kürt halkına saldımakta, ama yine bu halkın adını dahi söylememektedir. Aynı zamanda, Ermeni ve Rum tehlikesine karşı, islam birliğini sağlamaya çalışmaktadır. Tarihte hiçbir sınıf böylesine bir sahtekarlık ve utanmazlık örneği sunmamıştır. Ama, bu sınıf sahtekarlık ve utanmazlığını tarihsel kökleri olduğuna vurgulamıştır.

Geçmişte bu yalanlarının yine de belli bir temeli vardı. O zaman Ermeni toprakları ve sermayesinin gasedilmesinde Kürt aşiret reislerine önemli paylar düşmekteydi. Nitekim o dönemde Ağrı, Van, Muş ve Bitlis'ten kovulan Ermenilerin topraklarına ve sermayesine Kürt aşiret reisleri el koydular. Ve onlar, Türk burjuvazisiyle bu temelde birleştiler. Açık ki zaman yarattılan birlik, böylesine bir katliam ve talan üzerinedir ve tarafları Türk ve Kürt halkı değil, batıda Rum sermayesi ve toprakları gaspeden Türk burjuvazisiyle doğuda Ermenilere karşı aynı şeyi yapan Kürt aşiret reisleri idi.

Ve şimdi tarihi, bir kez daha tekrarlanmak isteniyor. Erzurum'a yola çıkarak Ermeni tehlikesine karşı yaptığı çağında işbirlikçi Kürt aşiret reislerini ve beylerini Müdafai Hukuk Cemiyeti çatısı altında toplayan Mustafa Kemal'i bir kez daha yaşamak tutkusuna, Kenan Evren'de "vatanın birliğine ve bütünlüğüne" yönelik tehlikeye karşı ilk seferini Van'a, Diyarbakır'a, Erzurum'a yaparken çağrılarını yeni bir "kurtuluş savaşı" başlatıyor. Ve tabii ki sergilenen şey tam bir komedi oluyor. Kenan Evren konuşmalarını bu kez, bir ulusal kurtuluş hareketinin temellerini atıldığı ve kitlelerde büyük bir bilinçlenmenin yaşandığı bir zemine yapmak zorunda kalıyor. Halk kitlelerini ihanetleriyle arkasından götürülecek aşiret reisleri ve şeyhler yok. Diyarbakırın, İdris-i Bitlisilerin, Mecolnarın, Kufrevizadele-ri'nin, onları birer temsilcisi olan, ama üzerlerinde hiçbir ulusal iz kalmamış, TC'nin bünyesinde eritilmiş Kamuran İnan'lar almış durumda. Ulusuna hiçbir zaman sahip çıkmamış ve dolayısıyla tarihte örneklere az görülen bir hain sıfatıyla, Türk burjuvazisinin çıkarlarını savunmada en önde hareket eden bunlara, çağın yapmaya da gerek yok. Ama yine de öne sürülmesi gerekiyor. Çünkü, tarihin bir kez daha tekrarlanması, II. Atatürk'ün "rolünü" oynaması gerekiyor. Yine Kamuran İnan ve benzerlerinin en önde, TC'nin ruhunu savunmaları, içte ve dışta bütün sözcüklerini yapmaları bu açıdan da zorunlu görünüyor. Cuntanın başı Kenan Evren, Van'da yaptığı konuşmasında kitlelere bizzat "buraları Ermeniler vermek istiyor musunuz?", "buralar sizindir, Ermeniler gelemez!" diye senlenerek büyük bir provakasyon örneği sunarken, usaklarına da Türküklerini kantlama, sovenizmi yayma, Türkiye'ye hizmet yarışını için çağrılarında bulunuyor. Kamuran İnan bunlardan sadece birisi, fakat en belirgin örneklerden biri olarak içinde ve dışarda harekete geçiriliyor. Bizzat cuntanın partisi MDP'nin kuruluşunda içinde yer alarak, Türkiye'ye hizmet yarışında en önde koşuyor. Faşizim, sovenizim ve adeta insanın kendi varlığına bile ihanetini örgütleyicisi olarak propaganda gezileri yapıyor. En büyük tehlike olarak ve hem de en açık bir dille sovenizmi ve onun en güçlü temsilcisi Sovyetlere işaret ediyor. NATO ve CIA'nın onayını almış bir kişi olarak, dış siyaset sahnesinde de yine baş planda gözüküyor.

Bitilisi ve dolayısıyla "Kürdistanlı" olma sıfatıyla, ihanetini örnek sunup, TC sınırlarında böyle bir sorunun olmadığını, bunun komünizmin korkunç bir oyunu, ezilmesi gereken bir tehlike olduğunu söylüyor. Avrupa Parlamentosu ve diğer uluslararası kuruluşlarda TC'nin ateşli bir temsilcisi sıfatıyla konuşarak -bugün başını uzatan bu tehlikeli enzimlik zorunda olduğunu, TC'nin yaşaması ve dolayısıyla sistemin çıkarları için bu rejimin desteklenmesi-, çağrılarında bulunuyor. Ve tabii ki, çöküş aşamasında "yeni bir kurtuluş savaşında" bulunan Türk burjuvazisinin bu heyecanını yansıtmaktan da geri durmayarak, aslında kendi fendilerine bile kafa tutuyor. Ne adına cinayet ve işkenceler? Bir halkın katledilmesinin savunulması adına, tümüyle Kemalizm ve faşizm biçiminde şahlandırılan Türkçülük ruhuyla. Elbette ki emperyalizm basında buna gerekli yardımı vermekte gecikmiyor. Kamuran İnan modern bir tipin temsilcisi olarak sunuluyor. Emperyalizm, tüm gücüyle faşist Türk burjuvazisinin bu ikinci kurtuluş hareketine yardımcı koşuyor. Ezilmek istenen bir halk hareketini gizleyerek, bu konuda kamuoyunun olumsuzasını engellemek için, Türk burjuvazisinin gösterdiği Ermeni tehlikesi aynen gazete sütunlarına, haber bültenlerine ve uluslararası kuruluşların toplantılarına geçiyor. Türk ordusu, bir halk hareketini, bu hareketin öncü gücünü zehirlemek için, ordusuna saldırı emri verdiğinde, dünya basınına bir Ermeni sorununun kapılması tesadüfi değil.

Cuntanın tüm partileri ve sözcüleri harekete geçecek, içinde ve dışarda tek bir amacın savunmasını yapıyorlar. Sözde sosyal-demokrat partiden en sağda görülen MDP'ye kadar, oluşturulan tüm partiler, gelişen kurtuluş mücadelesine karşı aynı sesin yankısı oluyorlar. Ermeni örgütlerini himaye ettikleri ve eylemlerini destekledikleri için, Fransa, Yunanistan, Sovyetler Birliği ve Suriye elçiliklerine kırmızı çelenkler asarak, ikinci Kuvaayı Milliyeciler olduklarını kanıtlanmış oluyorlar. Sağı ve soluya, Türk ve "Kürdü"yle birlik halinde ikinci cumhuriyeti kurmakla yetinmiyor, her türlü tehlikeden başkış tuttuklarına dair parlamentolarında karar çıkararak, buradan tüm dünyaya yapılan tehditlerle senaryoyu bitirmek istiyorlar. Ama bitmeyen bir şey var. O da hergün ilkerlerine kadar korkusunu duydukları Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve Türkiye emekçi halkının mücadelesi.

Onlar demogojinin ibaret olan tarihlerinin bu biçimdeki sergilenişini dayatmakla, gerçek mücadelenin üstünü örttiklerini sanmaktadırlar. Ama hergünkü operasyon ve işkencelerle bunu bitirdiklerine kendileri de inanmamaktadırlar. O halde tarih günümüzde tekrarı etmiyor.

4 - Sovenizme ve Sosyal-Sovenizme Karşı Enternasyonalizm Bayrağı Yükseltilmelidir

Kemalizm her ne kadar 2. Atatürkçülük biçiminde hortlatılmak ve tarih bir komedi biçiminde yeniden oynanmak isteniyorsa da, halkların dayattıkları yalın gerçekler, bu oyunu sürüp gitmesine müsaade etmeyecektir. O sınıf eğer ömrünü doldurmuşsa; tarihten ne kadar medet umarsa umsun, ne kadar dayanışma dayansın, tarihi bu konuda her türlü demogojii ile dolu olarak ne kadar tekrarı ettirmek isterse istesin, artık o sınıf kendi mezar kazıcıları tarafından tarihe gömüle süreci içinde dir. Ve tüm uğraşları daha çok bu ne dedenen ötürü, beyhudedir. Evet, komedi biçiminde de olsa bu sefer aynı oyun oynamayacaktır.

12 Eylül faşist yönetiminin karakteri, karşı karşıya olduğu problemleri, halkların içinde buldukları durumu devrim biliminin süzgecinden geçirdiğimizde, bu seferki oyunun gerçek oyuncularının, tarihin gerçek yapıcılarının, kokuşmuş Türk burjuvazisi değil, Türk, Kürt ve azınlık halklardan emekçilerin bizzat kendilerinin olduğu görülecektir. Bugün kendisine ilerici, solcu diyen çok çevre, bu gerçeği bir türlü görmek istemekte, sovenizim ve sosyal-sovenizmin dalgası altında başarmın mümkün olacağına inanmamaktadırlar. Sosyal-sovenizmin ağır etkisi altında bulunan Türkiye sol güçleri, Türk burjuvazinin egemenliğinin halen olgunluk çağına yaşadığını, bir eli yıla daha varlığını sürdürüleceğini, bu devlete NATO ve Avrupa'nın destek olmasından dolayı yeni bir tarihin yazım işinin başlanılamayacağını, açık olmazsa da eylemlerle ve yaşıntılarıyla ifade etmektedirler. Onlar adeta gizli de olsa, Türk burjuvazisinin iktidarında geçmişte olduğu gibi günümüzde de süreceğine dair onay vericesine, eylemsizlik, örgütsüzlük deryasına kulaç atmaktadırlar. Adeta bu işin sessiz onaylayıcıları olarak, yıkılışın eşliğine gelen bu gücün sürüp gitmesine göz yummakta, sebep olmaktadır.

Evet, Türk burjuvazinin doğuş biçimi bilinmektedir. Yine olgunlaşma süreci olarak gösterileceğimiz 50-60'lar arasındaki dönemde bu iktidarın sürdürülmesi ve geliştirilmesinin anlamı ve izahı vardır. Ama 80'lere doğru gelindiğinde, alt yapıdan üst yapıya kadar her bakımdan kendi kendisini izeterek duruma gelen Türk kapitalizmi, tüm baskı, şiddet politikasına ve görülmemiş sömürü yöntemlerine, dıştan emperyalizmin ekonomik, siyasi ve askeri tüm desteğine rağmen, bugün en bunalmış dönemlerinden birisi içinde yuvarlanmaktadır. Bu bunalmış daha da gelişeceği tartışma götürmez bir gerçektir. Dış borçlar, işsizlik, enflasyon, üretimin düşüşü, yeni yatırımların gelişmemesi ve tüm bu alanlardaki olumsuzluklar, bunalmın derinleşerek devam edeceğini, Türk kapitalizminin bugünkü bunalmının, Türk burjuvazisinin ömrünün uzak olmayacağını en az bunun objektif şartlarını olmadığını, bunalmın onun başına devrimle patlatılması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Tam da bu noktada, o feodal iktidarı onaylayan ilmiye sınıfı gibi, tüm aydın kesimi günümüzde de mevcut rejimi onaylamakta; Osmanlı İmparatorluğunu fetvalarıyla yaşatmakla kendilerini görevli sayan o şeyhülislam- lar gibi, bu iktidar yaşama biçiminde teoriler üretmektedirler. "Düzen kendini yeniledi... Türk kapitalizmi gençlik sürecini atlatıp olgunluk sürecine girdi... Bu arada çatlak sesler çıkardı ama, geçiş yine de başarıldı... Sağlam iktidar kurulmuş, Özal yi bir geçiş hükümeti oluşturmuştur... Türkiye bu gelişmeler üzerinde bir Japon mucizesi yaratabilir..." gibi değerlendirmeler, hem de sol adına geliştirilen, Türk burjuvazisinin ömrünün uzun olabileceğine dair onay verilmekte istenmektedir. Ve tabii ki, "sol"un düşüncesini tümüyle belirte olursa, bu iktidarın yıkılması da düşünülemez.

Ama, eğer devrimler biliminin gösterdiği gibi, ulusal ve sınıfsal çelişkilerin bu kadar

yoğun olduğu ve bu yoğunlukta devrimlerin mümkün olduğu tezleri en az burjuvaz tezler kadar bir geçerliliğe sahipse ve bundan da öte, dünyamızdaki gelişmeler daha çok devrim biliminin tezleri doğrultusunda oluyorsa o halde, bundan sonra yazılacak tarih, Kemalizmin bir karikatürü değil, emekçilerin faşist rejime karşı kendi özgür ve bağımsız yaşamlarını yaratmak için çizecekleri direniş tarihi olacaktır. Türkiye ve Kürdistan halklarının egemen sınıfları ideolojik-politik tüm yapılarının karşı nihalı kopuşu sağlamak için ayaga kalkacakları ve şünda birçok yönüyle büyük bir birikimi sağladıkları ve bu birikiminden daha da derinleşerek büyüyeceği kesindir. Ama, yeterli tarihi yanıtlardan uzak durulmuş, Kemalizme kuyruluk yapılmış, sovenizim ve sosyal-sovenizim dalgası devrimci sınıflarda estirilmiş, birinci planda bu şart karşılığında, ikinci adım da emekçi halklarımızın devrimci-demokratik çıkarları, devrimci bir program ve doğru bir siyasal çizgiyle temsil edilirse, pratik örgütsel, eylemsel çalışmalarından vazgeçilmezse, şimdiye kadar önemli oranda büyük acılar ve kayıplara mal olan direniş olgusu en çok meyvelerini bu ve önmüzdeki dönemde verecektir. Türkiye somutunda yaşanan gerçekliği inşadan bir değerlendirilmesiyle bile-bunun bir hayal değil, bir gerçeklik olduğu teslim edilecektir.

Başta Türk emekçileri olmak üzere, onların çıkarlarını tüm sözcüleri, ilerici, demokratlar ve sosyalistler için, artık tartışma götürmez bir biçimde niteliği açığa çıkmış olan Türk burjuvazisiyle halk kitleleri arasındaki kesin kopuşmayı sağlamaları, tarihi görevlerini sürdüremeye bırakılmaları kesin bir zorunluluktur. Grupçuluk politikasını, bunun için geliştirmiş oldukları oportünist-revizyonist görüşleri Marksizm adına artık südüremezler. Bu halleriyle 60 yıldır bir ucube olarak yaşamasına neden oldukları TC'ye de piyon olmamak zorundadırlar.

Unutulmamalıdır ki TC bir yandan emperyalizmin ürünüyken, diğer yandan sosyalist güçlerin yetersizliklerini ve eksikliklerini iyi değerlendiren inşüdür. Hiçbir zaman normal koşullarda doğmuş bir olay değildir. O, sosyalizmin emperyalizmin çatıştığı, emperyalizmin kendi içindeki çelişkilerinin alabildiğine yoğunlaştığı, Ekim Devriminin emperyalist kuşatma altında müttetiklere ihtiyaç duyduğu, tamamen ilginç bir tarihsel anlam eksikliklerinden, zayıflıklarından güç bularak ortaya çıkan bir sınıftır. O sosyalizmden gelen etkiyi kırmak için, solu kuyruculuğuna döniş-türerek, emperyalizmin çelişkilerini ise, kendisine sürekli kök olarak kullanarak palazlanmıştır, iktidarının pekiştirmiş ve günümüze kadar getirmesini bilmiştir. Aynı oyunu bugün de sürdürmekte istemektedir. Aynı aynı oyuna bir kez daha ihtiyaç yoktur. Çünkü sosyalist sistem artık çöçenmiştir. TC ise buna sahtekar değil, tersine TC onun bağına saplanmış bir hançerdir. O, objektif olarak TC ile karşı bir konumdadır. Doğru olan bu konumun, subjektif plana da yansıtılması, sosyalist sistemin iradesinin TC'nin ezilmesine, dağıtılmasına ve parçalanmasına yöneltilmesidir. Yine emperyalist sistemin kendi içindeki (Fransa, Yunanistan, Ermeni sorunu vb.) çelişkilerini doğru biçimde ele almaması, TC'nin yaşıntılarına değil, burjuva iktidarının yıkılışına doğru yönelmesidir. Aynı biçimde emekçilerin mücadelesinin burjuvazinin iktidarına soldan bir yama olarak değil, tam tersine onun iktidarını aşıyağı edebilecek bir politika/ya kuyrucuk değil, tamamen ideolojik-politik-örgütsel bağımsızlığını koruyarak burjuva iktidarı, burjuva milliyetçiliği ve burjuva partilerile her düzeyde kopuşmasını sağlayarak burjuvazinin karşısına dikilmesi zorunludur.

Geçmişte oportünizmin ve revizyonizmin sürekli kuyruculuğa doğru gittiği emekçi sınıfların mücadelesi, günümüzde en yalın bir biçimde, doğru bir teorik temel dayalı bir programla, faşizme karşı somut koşullarda yeniden örgütlenmektedir. Bugün, objektif zemin son derece gelişmiş olan sınıf hareketine, proletarya önderliğinde doğru program ve çizgi dayatılarak bu hareket iktidara doğru yürümektedir. Objektif şartları, subjektif şartlarla tamamlanarak bu önemli eksikliğin giderilmesi, bugün Türkiye'deki ilerici, sosyalistlere düşen önemli bir görevdir. Bu görevlerin sımrılı bir başarılmaması Türk burjuvazinin iktidarının çöküşünün eşliğinde olduğu bu dönemden devrimi patlatarak çıkmasını zor olmayacağı açıktır. Yapılması gereken önemli görev de budur. Bu konuda burjuvazinin azgıncı estirdiği sovenizimden etkilenen sosyal-sovenizme karşı mücadelenin yolu budur. Bundan başka bir yol emekçilerin önüne çıkış yolu diye konulamaz. "Yeni sosyalizm-yeni demokrasi" teorilerle o söze "sol" partileri ve özellikle de milyonlarca insan desteğini cuntaya peşkes çeken Ecevit sahtekarının görevi tabanlı demokratik sosyalist partisini destekleyelim, onların içinde örgütlelenim diyen "sol"un bu kuyruculuğuna asla izin verilmemelidir.

Bu politikalar otuz yıldan beri TC'nin görülmemiş azgın baskı ve sömürsünü getirdi. Bundan sonra da TC'nin baskı ve sömürsünün daha da azgınlaşmasına yol açacaktır. Hangi taktik gerekçelerle izah edilirse edilsin, bugün Türkiye'de sosyalistlere, demokratlara, ilerici düşen görev ve emekçiler kesine gerekli olan, burjuva partilere yamanak değil, bağımsız ideolojik-politika ve örgütlenmelerdir. Liberal ahmaklık hiçbir gerekçeyle savunul-

maz, desteklenemez. Yine, reformizm eskisi gibi hükümlü icra edemez. Buna ne objektif temel, ne günlük dayatmalar, ne de emekçilerin kahırlı yaşam ve kitlelerin açığa çıkmış istemleri izin verilir.

O halde, TC tarihinden itibaren geçmişin yanlışlarından net bir biçimde dersler çıkararak, emekçilerin bu tarihte kopuşması sağlanmalı, kendi öz tarihlerinin çizilmesi sürecine girilmelidir. Tarihi görevleri bu olan sosyalistler, bu görevlerine doğru bir biçimde sahip çıkmalıdır. Ve yine bununla iç içe bir görev olarak, tarihte Türk burjuva iktidarının gelişmesini temel bir dayanağı olan Kürdistan gericiğini sonunu getirmek, fakat daha çok da Türk burjuva iktidarını yıkılışa götürmenin en temel güçlerinden birisi olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı görevlerini yerine getirecek, tarihi en görkemli biçimde tamamlayabilmelidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin objektif ve subjektif konumunu, Türk burjuva iktidarını tüm iç ve dış bağlantılarıyla ne kadar tehlike altına ittiği, dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir. Şimdi gerekli olan, ister ezen, ister ezilen ulus devrimcileri tarafından olsun, KÜK'ni, burjuva iktidarını devirebilecek stratejik-taktik bir konuma getirmektir. Bunun için ne gerekiyorsa onu yapabilmektir. Özellikle Türk egemenliği altındaki Kürdistan parçasında, ulusal kurtuluş mücadelesinin objektif zemini son derece zengindir. Güçlü bir ulusal kurtuluş hareketinin düzenlenmesine uygun, insan yapısı, sınıfsal yapısı, elverişli coğrafyası ve siyasal koşulları vardır. Türk burjuvazisine karşı, tek başına bile uzun süreli direnebilecek bir ulusal direniş potansiyeli mevcuttur, ve önemli oranda aktifleşmiştir. Buna, doğru bir biçimde sahip çıkmalıdır. Her türlü oportünist-revizyonist tezler bir yana bırakılarak, özellikle de sosyal-sovenizim yeni inkarcılık biçimleri aşılacak soruna doğru yaklaşılmalıdır.

Geçmişte Kürt kelimesi bile kabul edilmiyordu; bu kabul edilince sosyal-sovenizmin yıkıldığı sanıldı. Giderik Kürdistan kabul edildi, daha sonra Kürt ulusal örgütleri, partileri kabul edildi; bununla da Türk solunun sosyal-sovenizmden kurtulduğu sanıldı. Ama, aslında öyle değildir. Tüm bu konulardaki gelişmeler, Türk solu tarafından değil, aktılan kan, burjuvaziyeye karşı verilen Kürdistan ulusal direniş savaşıyla yaratıldı. En eski parti olan TKP'nin halkımız için bir rolle adını kabul etmediği, azınlıktan öteye bir rol tanımadığı, daha önce kadarkı programlarından bilinmektedir. Ayrıca nasıl örgütleri yapıp, bundan vaz geçtikleri de bilinmiyor. Yine Türk solunun bir bütün olarak 60'lı yıllardan itibaren halkımıza ne bir ad, ne bir yurt, ülke adını verdikleri duyulmamıştır. Onlar da aynı inkarcılığın içindeydiler. Ama bugün bu inkarcılık önemli oranda aşılmıştır. Kürdistan halkı, ülkesi ile kabul edilmektedir.

Bugün sosyal-sovenizim daha ilginç bir noktadan seyretmektedir. Kürdistan ulusal direniş için, en çok kan aktıran, en çok işkence gören, binlercesinin zindanlara doldurulduğu, halkın milyonlarca, destek ve sempatisinin olduğu direniş Hareketine karşılık kutsal ittifaklar oluşturarak tarihlen, sosyal-sovenizim, ortaya çıkan devrimci kazanımların kendisinin adına yontmak ve bunları en direnmez örgütler mal etmek istemektedir. Sanki bu değerler direnmez, sansız kazanılmış gibi. Halbuki her değer trnakla söküle söküle; Diyarbakır'da, dağlarda acımasız işkencelerde yüzlerce gençlik Kürdistan yurtseverinin, marksistinin kanı pahasına elde edilmiştir. Bugün bu teslim edilmek istenmediği gibi, bir koro halinde Türk işbirlikçilerinin yaptığı gibi, sözümlü Türk sol da, Kürt hakim sınıflarından farkını bir türlü devrimci düzeyde çıkaramamış olan reformist Kürt küçük-burjuva milliyetçilerini ön plana çıkararak, onları destekleyerek, sırtlarını sıvazlayarak, millî mesele Kürt devrimci-demokratlarının meselesidir deyin, bunları destekleyecek, nasıl ki Türk sömürgecilerince en gözde Kürt işbirlikçilerinde ve başta Kamuran İnan'a "Doğu" temsil ettirilme iste-niyorsa, bunlar da Kürt meselesini küçük Kamuran İnan'lara çözdürmek utanmazlığını göstermeye cüret edebilmektedir.

Evet, en hakanca direnişleri ortaya koyan örgüt olan PKK'nın adı dahi anılmak istenmemekte, bilakis onun kendisine ve önderlik ettiği ulusal direniş meselesine karşı, "teröristler", "provakatörler", "tehlikelidir" diyerek, burjuvazinin baskı ve imha çemberi yetniyor mus gibi, bir de bu sosyal-sovenler ve Kürt işbirlikçilerince yeniden bir "kutsal" kuşatma oluşturulup, yeniden bir haçlı seferi açarak, teşhir, tecrit edilme istenmektedir. Dün, direnişin gerçek temsilcileri KEMAL'lerin, MAZLUM'lara "provakatör" diyorlardı, bugün aynı şeyi daha değişik bir biçimde sürdürüyorlar. Açık ki bu politika tehlikeli bir politika'dır. Türkiye solu bu politikadan vazgeçmek durumundadır; vazgeçmekle de yetinmemek, tam tersine bugün dostun da, düşmanın da gözüne batan Kürdistan'daki ulusal direniş mücadelesine sahip çıkmak, onu desteklemek ve kendisine düşen görevi en aktif düzeyde yerine getirmek zorundadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine düşen görev ise, her zamankinden daha fazla elverişli bir ortama sahip olan Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine devrimci bir tarzda yaklaşmak, doğru program, strateji önermek ve günlük ulusal direniş pratiğiyle karşılık ver-

Devamı 2. Sayfada

Günlük Notlardan Uzun Yürüyüş...

Baştafi 6. Sayfada

juvazi ve Kürdistan'da Küçük-Burjuvazinin Özellikleri üzerine seminer verildi.

Ayrıca Hunerkom'dan dayanışma amacıyla bazı ozanlar direniş türkülerini sundular.

4 Mayıs : Ingelheim'den Bingen'e doğru yola çıktıldı. Ve saat 16⁰⁰'da Bingen'e varıldı.

5 Mayıs : Saat 18⁰⁰'de Becherach'a varıldı. Bir saat süren bir miting düzenlendi. Ayrıca Yeşiller Rheinlandpfalz eyaleti sorumlusu, eylemi destekleme amacıyla Trechtin-genhaus'dan Becherach'a kadar eylemcilerle birlikte yürüdü.

Ayrıca Kemalizm üzerinde seminer verildi.

6 Mayıs : Becherach'dan saat 9⁰⁰'da hareket edilerek saat 18⁰⁰'de Boppart'a varıldı. Boppart Markt-platz'da bir miting düzenlendi. Mitingte Alman kamuoyundan yakın destek verildi.

7 Mayıs : Saat 17⁰⁰'de Koblenz'e varıldı. Zentrum Platz'da bir miting düzenlendi. Kürdistanlı çok sayıda emekçi ilk kez karşılaştıkları böyle bir eylem karşısında, eyleme daha aktif olarak katılmadıkları için üzüntülerini belirtirken, bundan sonra daha yakın destek olacağını ifade ettiler.

Aynı akşam uzun yürüyüşçüleri destekleme amacıyla düzenlenen bir geceye katıldılar. Hunerkom'dan ozanların da katıldığı gece büyük bir coşku içinde geçti.

8 Mayıs : Saat 8⁰⁰'de yola çıkılarak, 17⁰⁰ sıralarında Andernach'a varıldı. Düzenlenen bir mitingde çok sayıda bir kitleye hitap edildi.

9 Mayıs : Saat 17⁰⁰'de Remagan'a varıldı. Şehir merkezinde yapılan mitingten sonra, saat 19⁰⁰'da konaklama yerine hareket edildi.

10 Mayıs : Remagan'dan saat 6⁰⁰'da hareket edilerek, 14⁰⁰ sıralarında Bonn'a varıldı. Bonn'da Vortwärts gazetesi öünde bir miting düzenlendi.

10 Mayıs akşamı : Hannover-Bonn ve Hanau-Bonn kolu, bir araya geldi. Biraraya gelme, eylemin coşkusunu daha da arttırdı.

Aynı akşam tasfiyecilik ve buna karşı mücadeleyi içeren bir seminer her iki gruba verildi.

11 Mayıs : Sabah her iki grup ortak olarak sabah sporunu yaptıkları sonra, miting alanına doğru harekete geçtiler.

Marktplatz'da yapılan mitingte 500'ün üzerinde bir kitle katılımı sağlandı. Mitingte konuşmaların yanı sıra, folklar, ozan vb. gösteriler de düzenlendi.

Yeşiller adına Dick Schneider bir konuşma yaparak, "uzun yürüyüşü ve Kürt halkının mücadelesini" desteklediklerini belirtti. "Türkiye'de demokrasiye geçişin sahte olduğu, gerçek demokrasiye geçilmediğini" belirten Schneider, "Türk parlamenterlerin Avrupa Konseyi'ne alınmasına ve Alman hükümetinin Türkiye'ye yardımlarına karşı çıktıklarını" vurguladı.

Mitingde konuşma yapan SPD

insan hakları sorumlusu Rudolf Bindik ise, uzun yürüyüşü ve amaçlarını desteklediklerini ve Türkiye'de demokrasiye dönüştürme hareketini belirtti. "Bugün Diyarbakır zindanlarında yeni ölüm ve işkence haberlerinin gelmesi bunun açık kanıtıdır" dedi. Ayrıca "Kürt halkının haklı davasından yana olduklarını ve Kürt halkı üzerindeki baskı kaldırılmadan demokrasiye geçişin sağlanamayacağını" belirtti.

Daha sonra yürüyüşçüler adına yapılan konuşmanın ardından saat 16⁰⁰'da eylem sona erdirildi.

Akşam saat 19⁰⁰'da uzun yürüyüşü destekleme amacıyla Köln'de bir de gece düzenlendi.

Yürüyüşün geçtiği alanlarda Alman demokratik kamuoyundan çok sayıda dayanışma örnekleri gösterildi. DKP, DGB, SPD, Yeşiller, çeşitli hukuk kuruluşları, Af Örgütü ve daha çok sayıda kuruluşun dayanışma mesajları alındı ve bizzat bu kuruluş ve örgütler tarafından eylemciler ziyaret edilerek, canlı dayanışma örnekleri sunuldu.

Özal'ın İran ve Pakistan "Ekonomik" Ziyaretlerinin ...

Baştafi 9. Sayfada

hazırlıkların bir çok konuda ortaklaşa yürütülmektedir. Bölge halklarına karşı tehdit ve saldırılarını birlikte, karşılıklı işbirliği içinde uygulamak istemektedirler.

İran'la girilen ilişkilerde hemen kendisini belli eden durum, savaş içerisinde zor durumda olan bir topluluğuna kadar sömürmek için ekonomik yatırım, ekonomik abluka altına alarak, çaresiz bırakma ve tehdit yolu ile savaştan vazgeçirmeye çalışmaktır. İran her ne kadar savaştan vazgeçme gibi bir durum içerisinde girmiyorsa da, açık ki taviz vermek durumunda, Türkiye ile iyi geçinmek istemektedir.

Açık ki Türkiye'nin tüm bunları gerçekleştirmesi, askeri gücünü üstün ve hızlı tutmasıyla gerçekleştirilmekte, bu da yürütür bir meblağ, büyük ayarlamasını zorunlu kılmaktadır. Dolayısıyla bölge geriliminin hizmetine sunduğu bu çabalarının karşılığını almak, askeri güce dayanarak kendisine gelir sağlama amacındadır.

Baştafi 1. Sayfada

Cezaeindeki ihanet çetesini de amaçları doğrultusunda kullanan sömürgeciler, yoğun baskı ve işkencelerle direniş kırmayı umut etmişlerdi. yine aynı tarihlere, Avrupa'da da devrimci direniş karşı kompo hazırlanmış, cezaevindeki ihanet çetesiyle bağlantı içinde alcağka bir saldırıya geçilmişti. Fakat, sömürgecilerin çok yönlü başlatılan bir saldırıdan tam bir fiyaskoyla sonuçlanmaktan kurtulamamıştı.

Baştafi 20. Sayfada

zincirlerle birbirine bağlayarak ve döverek götürüyorlardı. Mazlum Doğan, Kemal Pir, Hayri Durmuş, Celalettin Delibaş ve tanıyamadığım beş kişinin içinde bulundukları karıyerine yanna giden görevli onları, Celalettin Delibaş'ı copla vurarak "söyle ben Türküm" diye bağırırken, Celalettin Delibaş "ben Kürdü" diyordu. Buna müdahale eden dört arkadaşta yılan askerlerle kıyasıya dövüldüler. Cezaeyle ilgili bir başka şeye de ödürlenen devrimcilerin durumu hakkında, yöneticiler dışında hiç kimse bilgi sahibi olamıyor. Örneğin: MAZLUM'un

Birçok bölge ülkesi askeri ve teknik güçsüzlük nedeni ile kendilerini oynayamadığı rolü Türkiye'ye atfederek, ekonomik yardımlarda bulunmaktadırlar.

Türkiye'nin giriştiği diplomatik ilişkilerde bölgede gericiyi koruma, emperyalist çıkarları güvence altına alma çabalarının fiyatını biçmektedir. Özellikle son günlerde ilan edilen Suudi Arabistan kredilerinin, İslam Kalkınma Bankası kredilerinin, Türkiye Bankası kurma çalışmalarının özünlü bunlar oluşturmaktadır.

Ancak görülen olur ki, Türkiye burjuvazisi gerek bölgeye yönelik olarak hazırladığı saldırıları, gerekse tehdit gücü olarak oynadığı rolü ekonomik işbirliği maskesi ile gizleme çabasıdır.

Sömürgeci ve emperyalist basının çabaları özellikle bu paktta yoğunlaşmaktadır. Yoğun bir karşı-devrimci faaliyete sonuna kadar işbirliğinde somutlaşan, Pakistan-Türkiye ilişkileri kardeşlik teraneleri ile süslenip,

Hiçbir Saldırı ...

Bugün de benzeri bir gelişme yaşanmaktadır. Bir yandan yeni bir saldırı hareketi için hazırlıklar sürdürülür, cezaevlerindeki baskı ve işkencelere hız kazandırılır, peş peşe idam cezaları verilirken; Avrupa'da da emperyalizmin koruması altında direniş karşı saldırılara hız kazandırılmıştır. Bir provakator eliyle yürütülen Parti yıkıcısı faaliyeti, günümüzde de imzasız bildirilerle aynı tarihe denk getirilerek sürdürüldüğü

öldürüldüğünü ben terhis olduktan sonra öğrendim.

SORU - Tüm bu uygulamalara şahit olmuş bir kişi olarak ne düşünüyorsunuz?

Asker - Bu uygulamalara karşı direnme, bir Kürdistanlı olmanın ötesinde insanlık görevi haline gelmiştir. Ben şansa inanıyorum ki; sömürgeci Türk burjuvazisi ve yerli işbirlikçilerinin tüm oyunları bu direniş yetmeyecektir. Çünkü ben gördüm tüm çıplaklığıyla uygulamaları, şahit oldum, bu uğurda canlarını feda eden

ticari alış veriş olarak gösterilmekte. Savaştan vazgeçerek teslim olmanın dayatıldığı İran ile gerçekce askeri tehdit olan ilişkiler, "ekonomik çikarma", "dış açılımda hamle" vb.lerle gizlenmektedir. Bu çabaların ötürü bölge gericiliğinin sunduğu olanaklar ise -egemen sınıfların en fazla kâr için yapmayacakları şey kalmayacak bir çağda- İslam kardeşliği yardımları, iyi niyet vb. olarak gösterilmektedir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, Türkiye, bölgede oynayacağı rol açısından diplomatik ilişkilerde önemli mesafeler kaydetmiş, böyle halklarına karşı, karşı-devrimci planları uygulamak konusunda büyük oranda başarıya ulaşmıştır.

Önümüzdeki süreç bu anlaşmalara bağlı olarak Türkiye'nin "ülzerine düşen vazifeyi" ifa etmesi biçiminde somutlaşacak, emperyalist çıkarları korumak için hiçbir çılgınca girişimden çekinmeyecek, saldırı ve müdahaleleri gündeme koyacaktır.

görülmektedir.

Bu saldırıların, ulusal direniş cephesini yaratma yolundaki PKK'nin soylu adını bastırarak amacıyla sürdürüldüğü halkımız tarafından bilinen bir durumdur. Açık ki, PKK'nin uzun vadeli halk savaş stratejisi doğrultusunda yükselttiği direniş, tüm bu açık imha saldırıların, teslimiyetçi ve yıkıcı çabaları boşa çıkararak gelişmeye devam edecektir.

★★★

devrimcilerin sonuna kadar direnecilerine inandım. Dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen zulmün ve işkencelerin amacı halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini yok etmekti. Bu koşullarda şerefli olmak, ancak bu vahşete karşı direnmenektir. Ben gözerimle gördüğüm düşmanın bu vahşete karşı kıymayı ve savaşımayı bir görev olarak görmekteyim. Tüm halkımızı da bu haklı dava uğrunda savaşmaya çağınıyorum.

★★★

Uzun yürüyüş bir dönemin ...

Baştafi 6. Sayfada

Eylemciler de mücadeleye daha güçlü bir bağlılık yaratan eylemin, ortak yaşama, çalışma vb. gibi olumlu özelliklerinden en iyi biçimde yararlanabilmişlerdir. Kolektif çalışma ve yaşama alışkanlığının gelişmesi açısından önemli bir rol oynamıştır. Kadrolarda ve kitlelerde olumlu özelliklerin daha da güçlendirilmesini beraberinde getirmiştir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yakından tanımayan Türkiye ve Kürdistanlı emekçilere hitap etme yönünden de eylem güçlüğünü göstermiştir. Eylemin geçtiği tüm alanlarda kitleden yoğun destek ve ilgi görülmesi bunun açık örneğidir. Mücadelenin bunlara tanıtılmasında etkili bir araç olduğu gibi, daha aktif desteklerini almada da önemli bir rol oynadı.

Ulusal birliği sağlama yönünde de, yine dikkate alınması gereken etkileri bulunmaktadır. Kürdistan'ın her bölgesinden çeşitli aşiret ve mezheplerden çok sayıda arkadaşın aynı hedefler doğrultusunda yürümesi, eylemin dikkate alınması gereken diğer yönüdür. Bazılarında bu etki fazla önemli görülmeyebilir. Bir tavuk yüzünden insanların birbirine kırdıldığı, sömürgeciliğin kıskırttığı aşiret, mezhep ve bölge çelişkileri birbirine düşürdüğü bir toplumdaki bu örnek açık ki değeri çok fazla olan bir örnektir.

Alman ve diğer halklara sesimizi duyurma açısından da, sorunun nasıl görülmesi gerektiğine de canlı bir örnektir. Herşeyini satma ve işbirlikçilik temelinde sesini Avrupa kamuoyuna duyurmaya çalışan eğilimin tersine, bizzat eylem kendi gücüyle yayılarak, propagandasını yapmıştır. Köy köy, kasaba kasaba, şehir şehir dolayarak kamuoyuna mücadelenizi tanıtmıştır. Alman kamuoyundan gelen ilgi bunun açık bir örneğidir. Halkımızın haklı davasını bu şekilde iyi kavradıklarını belirtmeleri bile kamuoyu üzerinde eylemin etkisini göstermektedir.

Bir bütün olarak, eylem bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin ulaştığı düzeye uygun ve onun tamamlayan bir eylemdir. Ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun öncü gücü PKK'ye karşı her alanda saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, eylemin gerçekleştirilmesi anlam ve önemini daha da arttırmaktadır.

Aynı zamanda eylem, hertürlü yıkıcı, bozucu tutuma karşı, Şahin-Yıldırım ajan-provakatör örgütüne ve PKK'yi tasfiye etmek isteyen tüm saldırılara güçlü bir cevaptır. Bu, hakkında kitlelerde yaratılmak istenen şüphelere karşı, halkımızın PKK'ye ve Parti önderlerine sahip çıkması olmalıdır. Tasfiyeciliğe ve yıkıcılığa karşı taviz verilmeyeceği ve mücadelenin sonuna kadar korunacağını somut bir örneğidir.

Bir ucu TC'ye dayanan ve giderek birçok gücü kapsayan bu saldırılar karşısında, doğru devrimci çizgiden taviz verilmeyeceği ve halkımızın sonuna kadar bu çizgiye bağlı olduğunu göstermektedir. Eylemciler, Mazlum, Kemal, Hayri ve diğer tüm devrim şehidi yoldaşların kanlarıyla savundukları partileri PKK'ye ve ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkacaklarını ve bu uğurda gereken hertürlü fedakarlığı yapacaklarını bizzat eylem pratikleriyle gösterdiler. Yurt dışında da Parti gerçekliği ve mücadelenin yaşatılacağına bir göstergesidir. Bir de eylemin bu yönüyle değerlendirilmesi gerekmektedir. Kitleler mücadeleye sahip çıkmanın alanı ve yeri olmadığı, bulunulan her alanda sahip çıkacağı ve çikılması gerektiğini gösterdiler.

Sonuç olarak, eylem, ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sahip çıkmanın, bu mücadelenin öncü örgütünü korumamın; hertürlü yıkıcı, tasfiyeci, ulusal inkarcı ve işbirlikçi güçlere verilmiş cevabın; pasifizme, reformizme karşı devrimci-direniş çizgisinden taviz verilmeyeceğini; yine mücadelemizi en geniş kamuoyuna duyurmanın ve kitlelerle kadroların eğitildiği bir okulun; en somut ve canlı örneğidir.

* KAHROLSUN HER TÜRDEN TESLİMİYET, İHANET VE MÜCADELE KAÇKINLIĞI!
* YAŞASIN DEVRİMCİ-DİRENİŞ ÇİZGİSİ!
* YAŞASIN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ!

Yürüyüşçüler arasından bir militan.

Avrupa Konseyi Toplantısının...

Baştafi 9. Sayfada

verilen raporların oluşturduğu bir etki olarak görülmemesi gerektiğini daha önce vurgulamıştık. Bu açıdan meseleyle yaklaşırken, sorunun bu yönleri üzerinde geniş ve ayrıntılı tartışmalar geliştirip, kararın esas özünü gizlemeye isteyen mantığın da teşhiri gerektiler. Şu açık bir gerçektir: Avrupa, bölge çıkarlarına ve kendi yönelimlerine Türkiye "demokrasisini" feda etti. Türkiye'de işkenceye, insan haklarının çiğnenmesine ve katliamlara göz kapatılmaktadır. Daha önce de gazetelerde yer alan bir yazıda belirttiğimiz gerçekler daha iyi kanıtlanmış durumdadır. Açık ki, Türkiye'deki "demokrasinin" başına gelenler için, Avrupa'nın döktüğü gözyaşları, timsahın gözyaşlarından farksızdır. Avrupa emperyalistleri, Ortadoğu üzerinde, bitmez-tükenez işahlarının getirdiği açlığı ancak böyle gidermektedirler. Açlıklarını kapatabilmek için de, Türkiye cuntasının her istediğini yapmasına göz kırpacaklardır.

Bir diğer yönüyle ABD ile Avrupa arasında varolan çelişkilerin Türkiye konusunda hafiflediği görülmektedir. Yani, TC'yi tümüyle ABD'nin kucakına itme konusunda duyarlılığın arkasına sığınma olayı da, arada var olan plan ve oyunları gizlemekte, gerek ABD'nin ve gerekse Avrupa'nın yaklaşımlarından ortaya çıkmaktadır. Karşılıklı kendi çıkarlarını birbirlerine karşı kollasalar da, cuntanın desteklenmesi, güçlendirilmesi ve Ortadoğu halklarının başına bela edilmesi konusunda tam bir anlaşmanın varlığı mevcuttur. İçerisine girilen son durum da bunun açık bir örneğidir.

Türkiye ve Kürdistan halkının özgücüne dayanılarak, Avrupa'nın gerçek demokrasi güçleri ile ilişkiler kurulup, halk demokrasisi mücadelesi verilmelidir. Bunun dışında hiçbir yol ve yöntem, faşizmi yıkmayacağı gibi, işkence ve zulmü de hafifletmeyecektir.

GÖREV NE OLMALIDIR?

Baştafi beri izah ettiğimiz noktalar üzerinde şöyle bir sonuca varabiliriz: Avrupa Konseyi, adına hareket ettiği

ilkelerini kendisi çiğnememiş ve Türk faşist cuntası tarafından bunun ayakları altına alınmasına onay vermiştir. Türkiye ve Kürdistan halklarının haklı mücadelesinden yana tutum takınmamış, faşizmin, katliamların ve işkencenin yanında olduğunu göstermiştir.

Ayrıca, Avrupa Konseyi'nin insan haklarından yana olmadığı, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda herşeyden vazgeçeceği ve en önemli sorununun da kendi çıkarlarını güvencelemek olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Avrupa emperyalizmi ile hertürlü işbirlikçilik ve uşaklık geliştiren; söze Avrupa emperyalizmini kandırıldığı sanan güçlerin de kafaları aydınlanmalı ve gerçek demokrasi güçlerinin yanında yer almalıdırlar. Emperyalizm kimselere acımadığı gibi, karşılıksız bir şey de vermemektedir. Pratiğinin de gösterdiği gibi, her an demokrasisin ırzına geçmede, onu ayakları altında çiğnemede de tereddüt etmemektedir.

Türkiye ve Kürdistan halkının özgücüne dayanılarak, Avrupa'nın gerçek demokrasi güçleri ile ilişkiler kurulup, halk demokrasisi mücadelesi verilmelidir. Bunun dışında hiçbir yol ve yöntem, faşizmi yıkmayacağı gibi, işkence ve zulmü de hafifletmeyecektir.

Tüm ilericilere, demokratlara, yurtsaver ve devrimcilere düşen görev, Avrupa Konseyi vb. gibi işkence ve katliamları onaylayan, cuntaya destek olan güçlerin gerçek yüzünü teşhir ederek, cuntanın barbarlıklarına, vahşiliklerine ve katliamlarına karşı mücadele edip, onu dünya kamuoyundan tecrit etmek; ve Türkiye ve Kürdistan halklarının demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine destek vermektir. Bu görevler bir bütün olarak gerçekleştirildiği oranda, gerçek demokrasiye ulaşılabilir.

Diyarbakır zindanlarında 12 Eylül'den sonra görev yapmış bir askerle yapılan ve gazetemize ulaştırılan röportajı yayınlamayı uygun gördük.

"PKK"li Tutuklular, Büyük Çoğunlukla Düşüncelerine Bağlı Olduklarını

ve Pişman Olmadıklarını Belirtiyorlardı!"

SORU - Hangi dönemde Diyarbakır cezaevinde görevliydimiz?

Asker - Ben 1981'in başlarından 1982'nin ortalarına kadar Diyarbakır cezaevinde görev yaptım.

SORU - Bu görev süresince cezaevi ve mahkemelerle ilgili belirteceğiniz hususlara, bizzatlı kendiniz mi tanık oldunuz, yoksa o alanda görev yapan askerlerden mi öğrendiniz?

Asker - Belirteceklerimin birçoğunu bizzatlı kendi şahit olduğum uygulamalardır. Gerek uygulamalar, gerekse bu uygulamalara karşı verilen direniş hakkında anlatacağımın bir kısmı da görevli olanlardan edindiğim bilgiye dayanmaktadır.

SORU - Cezaevinin iç işleyişi ve korunması hakkında kısa bir bilgi verir misiniz?

Asker - Cezaevinin dış korunmasını 4. komando bölümü yapmaktadır. Bu bölüm özel olarak oluşturulmuş, faşist eğitim görmüştür. Bölük komutanı genel kurmay tarafından özel olarak seçilmiş bir kişidir. Bu bölüm, kolordu merkez komutanlığına bağlı olan jandarma komando taburuna bağlıdır. Bu tabur ise, kolordunun içinde özel yeri ve konumu olan bir taburdur. Belirtilmiş jandarma komando taburu, Diyarbakır cezaevi için 12 Eylül'den sonra özel olarak oluşturulmuştur. 4 bölükten oluşan taburun her bölümü yer değiştirerek cezaevinin dışı karşı korunmasını üstlenmiştir. Cezaevinin giriş kısmının 1., 2. ve 3. katları bu tabura aittir. Burada yatıp kalkırlar.

Cezaevleri, hücreler, bodrumdaki idam yeri, onun altındaki işkence odaları hariç 61 koğuştan ibarettir. Her koğuştta 10 asker 3 gardiyan görev yapmaktadır. İşkence edimler, mutfak görevlileri, idamı infaz edenler, tutuklulara iyî niyet gösterip onların düşüncelerinde halen direnip, direnmediğini araştırıp gurup, posta ve idari işlere bakanlar ve gardiyanlarla birlikte görev yapanların sayısı 700 civarındadır. Tüm bu görevlilerin birbirlerini tanımaması ve birbirleriyle ilişki kurmalarına için özel dikkat gösterilir. Her kesim bir sorumlunun denetiminde çalışır. Cezaevinde görevli 3 yüzbaşı birbirleriyle sıkı bağli ilişkilerinde tüm işleri yürütürler. Bunlarda birisi dış asiyaş, birisi iç asiyaş, birisi de tutukluların siyasi durumlarıyla ilgilenirler. 3 yüzbaşıdan oluşan bu merkez, kolordu grup komutanı olan bir yarbayba bağlı ve bu yarbayın vasıtasıyla kolordu merkez komutanlığına bağlı çalışır. Kolordu merkez komutanlığı ise Türk silahlı kuvvetleri genel kurmay hareket dairesine bağlı ve sürekli haberleşme halinde.

SORU - Cezaevindeki uygulamalara ve tutukluların tavrına geçmeden önce cezaevine gelinceye kadar tutukluların maruz kaldığı uygulamalar hakkında bilgi verir misiniz?

Asker - Herkesin bildiği gibi, yakalanan kişi kendi yöresinde önce poliste ve askeriyede sürekli bir işkenceye tabi tutulmaktadır. Yörede yapılan soruşturma ve işkenceden sonra Diyarbakır'daki 1. şubeye getirilir. 1. şubede en gelişkin teknikle yapılan işkenceden sonra kolorduya bağlı olan soruşturma bölümüne tutuklu getirilir. Kolordunun soruşturma yeri, karargahın arkasında, yer altında 2 katlı bir binadır. Bu binaya tek gözlü ufak bir kulübeden girilir. Yer altındaki binanın üst katında işkenceciler kalmaktadır, alt kat ise insan aklını almayacağı türden işkencelerin yapıldığı yerdir. Burada görev yapan askerleri istihbaratın adamlarıdır. Sıkı koruma altında tutulan görevliler dışında kimseğin giremediği bu yere yakalanan devrimciler ve hatta halktan sıradan insanlar gece getirilir, buraya getirilen kişi nerede olduğunu bilemez. İnsan mezbahası olan bu binada yapılan işkenceler sonucu ölmeyen kişinin daha fazla

yaşamaya mümkün değildir. İşkence niteliklerini dışardan işitmek mümkündür. Bir görev nedeniyle bu binaya yaklaştığımda, içerdeki inilti sesleri bizzat kendim işittim. İşkenceye alınan kişi burada 40 gün kalmakta, gerekli gördüklerinde süreyi daha da uzatmaktadır. İşkenceyi görenin çözülmesi durumunda 40 günü dolmadan gözetim cezaevine gönderilir. Çözemediklerini ise çoğu sakatlanmış bir durumda gözetim cezaevine gönderilir. Göz altı binası karargaha bağlı istihkam taburunun bir binasıdır. Burada cezaevi yöntemleri uygulanır. Tutuklu 90 gün kalır bu süre içinde sürekli işkenceye tabi tutulur. 90 günün ardından 2 No'lu cezaevine gönderilirler.

SORU - Cezaevindeki uygulamaların yöntemi, bu uygulamalarda yer alanların niteliği hakkında bilgi verir misiniz?

Asker - Salt işkenceyle uğraşanların sayısı 70-100 arasındadır. Bu unsurlar çok gizli olarak kolorduya bağlı birliklerden seçilir, bir müddet işkence eğitimine tabi tutulmaktadır. Sürekli görev alan işkenceciler, bunların eyleyi işkence yapmaktadır. Birliklerden seçilen bu unsurlar toplandan dışlanımla, dünyadan habersiz gerici niteliktedirler. İşkence görev alanların dışarıyla ilişkileri tamamen kesiliyor, cezaevinde yatıyorlar, izne kıymaları ve diğer bölümlerdeki görevlilerle görüşmeleri yasaktır. Sürekli verilen ilaçlarla bu unsurlar duyarızlaştırılıyor ve adeta hayvanlaştırılıyorlar. Her türden maddi ve manevi işkencenin yanında en çok başvurdukları bir işkence yöntemi de ilaç robotlaştırıldıkları bu işkence mahkurlar vasıtasıyla, erkek ve kadın tutuklulara tecavüz etmektir. Bütün uygulamalar işkence sorumlularının denetiminde yapılarak videoya alınıyor. Daha sonra tutukluya seyrettiler, kendilerini teslim olmamaları durumunda herkese seyrettilerine ceği söyleniyor. Bu yöntem feodal anlayışı olanların üzerinde etkili oluyor. Bu işkenceler cezaevinin bodrum katında, idamların yapıldığı katın bir altındaki katta yapılmaktadır, her türlü işkence aletleri mevcuttur. İşkenceye yer alan erler terhislerine bir ay kala birliğine gönderiliyor, gönderirken gördüklerini ve duyduklarını hiçbir yerde anlatmalarını söyleniyor, yoksa "kendiniz burda gördüğünüz uygulamalara maruz kalırsınız" denilip tehdit ediliyor. Bir de eğer gördüklerinizi, duyduklarınızı bir yerde söylerseniz komünistler sizi af etmezler, deyip uyanıyorlar. Burada yapılan işkencelerde görev alan erlere kendi yöresindekiler değil, farklı yörelerdeki tutuklulara işkence yaptırılıyor. Bu erlerden çoğu sarıhık hastalığına yakalanıp, birer ayıyş durumuna gelmektedirler. Gardiyanlık görevini yapanlar kolorduya bağlı Deve Geçidi'ndeki mekanizma tayyın birliklerinden seçilir. Gerici ve faşist kesimden olan gardiyanlara üst sorumlular tarafından, günlük listematter veriliyor. Çoğu sadist ruhlu olan gardiyanlar, tutuklulara her gün yemin içirme, istiklal marşını ezberletme gibi uygulamalar yapıyorlar ve sürekli tutukluların göz hapsi altında bulunduyorlar. Tutuklulara rahat vermeye için keyfi istediği zaman yürüyüş, sürünme, dayak atma, marş okutma, faşist sloganlar bağırma, künyesini okutma vb. uygulamalar yapılmaktadır. Bu emirlerle itaat etmeyen tutuklunun koğuşuna sıra dayığına çekme, süründürme, tek ayak üstünde bekletme, sigara vermeme, tuvalet suyunun içine sokma, kalas, zincir ve sopalara dövme vb. uygulamalara tabi tutulur. Bu uygulamalar direnen kesimlere yapılmaktadır. Birçok tutuklu bu uygulamalar sonucunda beyin kanaması, kan kaybı, mide kanaması vb.

nedenlerden ötürü ölmektedirler. Olen tutuklunun tanınmış birisi olması veya ailesinin araştırma yapması, tabi güçlü ise, "intihar etti, hastalaktan öldü" vb. nedenlerle raporlar düzenlenerek, cenaze ailesine teslim edilir. Eğer öldürülen tutuklu tanınmış biri değilse veya ailesinin araştırma gücü zayıfsa, yukarıda belirttiğim gibi cezaevinden sorumlu 3 yüzbaşıdan oluşan sorumluluk mevkisinin kararıyla, ya cezaevinin bahçesinde açılan çukurlara gömülür, ya da Dicle nehrine atılır veya dışarda uygun bir yere gömülür. Yemek durumu 3 ayrı mutfak vardır, her bir mutfak bir astsubay görevlidir. Mutfaklarda görev alan erler, kolordudan seçiliyor. 1. mutfak subay ve astsubaylara yemek yapar, bu mutfakta hazırlanan yemekler çok kalitelidir.

2. mutfak cezaevinde görev alan diğer tüm kesimlere yemek yapar, bu yemekler orduya yapılan yemeklerden kalitelidir.

3. mutfak işe tutuklulara yemek yapar, aslında buna mutfak değil de zehir laboratuvarı desek daha iyi olur. Bu mutfakta yukarıda belirttiğim mutfakların artıklarına terekleri küçük bir el arabasıyla getirilen lağım suyu karıştırılarak tutuklulara verilir.

Yemek dağıtımını gardiyanlar tarafından yapılmaktadır. Yemekten başka her şeye benzeyen bu buluş suyunun dağıtımı, tutukluların tamam ve tavırlarına göre olur. Eğer tutuklu direnen birisiyse, gardiyan kendisine bir müddet tavrı, örneğin: gardiyan 10'a kadar sayar, bu süre içinde tutuklu ne kadar yediyse yer, ondan sonra zorunlu olarak bırakmak zorundadır. Yemek dağıtımından önce tutuklulara dua okutulur. (Direnenler red eder.) Bu dua tutuklunun siyasi durumuna göre okutulur, eğer tutuklu Kürdistan'ın bağımsızlığını savunuyorsa okutulur "vatan, millet, ordu var olsun, Kürtler kahrolsun" vb. sloganlar okutulur.

SORU - Mahkemelerdeki yargılamalara geçmeden önce şahit olduğunuz başka uygulamalar oldu mu?

Asker - Belirteceğim bir başka uygulamaya biçimi de şudur: İşkence dışında da kadın tutuklulara tecavüz edilmekte ve çoğu zaman koğuşlarda çirlik yapılmaktadır. Bir diğer tanık olduğum olay ise, cezaevinin dış korumasında görev alan, adını bilmediğim bir astsubay, içki içtikten sonra cezaevinin karşısındaki sokakta bulunan eve zorla girerek evin genç kızına tecavüz etti, kızın ailesinin şikayet etmemesi için bu aile tehdit edildi ve kızın ailesi de korkusundan bu olayı ne şikayet etti, ne de söyledi. Zaten şikayet etseydi de bir sonuç elde edemezdi.

SORU - Bu uygulamalara karşı tutukluların tavrı neydi?

Asker - Siyasi hareketlerine göre tutukluların tavrı da farklıydı. Cezaevine direnenlerin merkezi PKK'liler oluşturmaktaydı. Mazlum Doğan, Kemal Pir ve M. Hayri Durmuş'un önderliğindeki PKK'li tutukluların, ezici çoğunluğu direniyordu. PKK davasından yargılananlardan az bir kesimi düşmana boyun eğerek teslim olmuştu, bunlar daha çok bilinçsiz ve inançsız kesimlerdi. PKK'lilerin güçlü direnmesinin karşın, diğer gruplarda güçlü bir direnme görmedim. Bu grupların içinde tek tek direnen sınırlı sayıda tutuklular vardı.

SORU - İşkence dışında, tutukluların teslim almak için uyguladıkları başka yöntemler oluyor mu?

Asker - Evet bir de iyi niyet görevlileri denilen gardiyanlık kısmında yer alan bir grup vardır. Bu grüvede olanlar etrafını kollayarak tutuklunun yanına yaklaşırlar, bunlar cezaevi yöneticilerini kastaderek "faşisttirler, yaptıkları uygulamalar haksızdır" vb. şeyler

söyleyerek kendilerini iyi niyetli göstermeye çalışırlar, amaçları tutuklunun düşüncesini öğrenmek olup, tutuklunun nabzının yokladktan sonra yukarıdaki düşünceleri paylaşırlar varsa bunları tesbit edip üst yetkililere bildirirler. Hatta direnen tutuklulara gizlice sigara vb. şeyler vererek, tutukluya dostluk kurmaya çalışırlar, bu ilişki sonucu tutuklunun zayıflıkları tesbit edilip amında işkenceye alınır. Ayrıca teslim olanları da direnen tutukluların zayıflıklarını tesbit için görevlendirirler. Bunlar vasıtasıyla alınan bilgileri işkence sırasında tutukluya karşı kullanırlar. Bir de PKK Hareketi ve diğer hareketler hakkında yapılmış olan filmler tutuklulara seyrettilir. Bu tür yöntemlerle direnenleri teslim almak isterler.

SORU - Mahkemeler ve mahkemelerde devrimcilerin takındığı tutum hakkında bilgi verir misiniz?

Asker - İlk mahkeme 1981 yılının Nisan ayında başladı, ilk dava PKK Urfa-Siverek davasıydı. Bu grubun sayısı 300 dolayındaydı, Mahkeme öncesinde kolordu adeta alarm durumundaydı, davalar başlayınca kadar kolordunun bu tutumunu anlayamadım, ancak davalar başladıktan bunun mahkemeler için olduğunu anladık. Mahkeme öncesinde herkeste korku ve tedirginlik vardı. Nisan'da başlayan mahkemeler sıkı güvenlik altında yapıldı. Sabahın 8'inde beş helikopterden 2'si sürekli Diyarbakır üzerinde uçuyuparken diğer üçü de cezaevinden mahkeme salonuna kadar, tutuklulara götürülen konvoyu izliyordu. Mahkeme süresince helikopterlerin uçuşları aralıksız devam etti. Ayrıca tutuklulara getiren konvoydan hariç 4 karayör 2 komando dolu ceza, iki polis arabası, bunlardan biri sivil istihbarat mensuplarına aitti, diğeri 1. şubenin arabasıydı. Bu konvoyun eşliğinde getirilen Urfa-Siverek grubu tutukluların boyunlarından ve kollarından zincirle birbirine bağliydılar, bu şekilde mahkeme salonunun içine alındılar, daha sonra zincirler açılarak ziyaret odası dedikleri odaya bırakıldılar. Tutuklular elleri dü üstünde, etrafına bakmamak koşuluyla dik bir vaziyette yerleştirildiler. Salonunda birçok asker tam teçhizat nöbet tutuyorlardı. Mahkeme salonu dışından da muhafız bölümü tarafından alubukaya alınmıştı. Dört teypile savunmalarla anlatılıyor, bu bantlar derhal Ankara'ya gönderiliyor. Ayrıca stenografya çekilen ifadeler de beraberinde gönderiliyor.

Görevim icabı bu duruşmaların çoğunu izledim. Bu duruşmaların ağırlıklı olarak PKK'li tutukluların duruşmalarıydı. Mahkemeler tümüyle göstermelikti; çünkü avukatların ve tutukluların savunma yapmalarını sürekli engelleniyordu. Örneğin: Urfa-Siverek davasının bir duruşmasında Av. Hüseyin Yıldırım mahkeme başkanına "müvekkillerim işkence ve baskı altındadır" vb. sözler sarfederek, savunmanın bu koşullar altında yapılamayacağını iddia ettiği için, mahkeme başkanı tarafından susturuldu. Bu, duruşmanın ardından Av. Hüseyin Yıldırım'ın cezaevine atıldığı duydum, yine PKK davası avukatlarından soyadını hatırlayamadığım Batmanlı Zeki adında bir avukat, müvekkillerini savunurken "feodal komprador" lafını kullandığı için, mahkeme başkanı olan binbaşı Emrullah tarafından uyarıldı. Mahkeme başkanı "feodal komprador" kelimesinin siyasi anlam taşıdığını söyleyerek avukatın savunmasını engelledi.

Ayrıca, bir deri, bir kemik yığını durumuna gelen ve çoğu sakat halde bulunan tutuklular mahkeme salonunda bile dövüyorlardı. Savunma yapan devrimcilerin sözleri hakimler tarafından sık sık kesilerek, hatta

konuşturulmayarak savunma yapmalarını engelliyordu. Vereceğim bir örnek mahkeme heyetinin tavrını nasıl olduğunu göstermeye yeter; PKK'li bir tutuklu savunmasını yapıyordu. Binbaşı hakim Emrullah savunma yapan tutukluya bağırarak savunma yapmasını engellemeye çalıştı, ancak tutuklu konuşma tarzını sertleştirerek savunmasını devam etti. Mahkeme başkanı ile tutuklu arasında tartışma böyle sürerken, birden baktım ki tutuklu yerde, subay ve askerler onun kafasına vuruyorlardı. Ayrıca tutuklu ortodukları yerden ifade verene kadar yürüyemedikleri için, askerlerin kolunda ve yerden sürüklenerek getiriyorlardı.

Duruşmalara ara verdiklerinde savcı hakime kızarak yeterince sertlik göstermediğini söylüyorlardı. Ayrıca mahkeme heyeti kendi aralarında dinlenme salonunda tartışıyorlardı. Av. Hüseyin Yıldırım ile Batmanlı Av. Zeki üzerine konuşuyorlardı. Bu iki avukatın da Kürt oldukları, bunlar müvekkilli değil Kürtlüğü savunuyorlardı, bunlara konuşma hakkı vermemek gerekir diye konuşuyorlardı. Nitekim dediklerini daha sonra yaptılar.

Bu duruşmalarda Kemal Pir ve Hayri Durmuş'un savunmalarını bizzat izledim, başta bu iki devrimci olmak üzere PKK'li tutuklular büyük çoğunlukla düşüncelerine bağlı olduklarını ve pişman olmadıklarını belirtiyorlardı. Örneğin: Kemal Pir mücadeleye katılış nedenini şöyle açıklıyor; "Ben Türküm, Türkiye için sınıfın kurtuluşu Kürdistan'ın kurtuluşuna bağlıdır, Kürdistan kurtulmadıkça Türkiye emekçi sınıfı kurtulamaz, bundan dolayı Kürdistan kurtuluş mücadelesi içinde yer aldim." Bu savunmalar karşısında mahkeme heyeti ne yapacağını şaşırıyordu. Bir seferinde savcının dinlenme molasında Ordulu hakime "senin hemşerin yaman adamdır" dediğine şahit oldum. Yediyebirim ki orada bulunan birçok asker bu savunmalar sonucu verilen mücadelenin haklılığına inandı.

SORU - Tanıkların durumu ve tutumları hakkında kısaca bilgi verir misiniz?

Asker - Daha çok tanıklar canını kurtarmak için, teslim olmuş olanlar, polis ve devrimci mücadeleden zarar gören feodal kompradorların adamlarıydı, bunların vermiş olduğu ifadeler daha önce hazırlanmış olduğu belliydi. Örneğin: Bir duruşmada iki polis duruşma öncesinde, binbaşı Emrullah'ı ifade veremeyeceklerini söylediklerinde, binbaşı Emrullah köşke ifade vermek zorundasınız dedi. Ancak polisler duruşma sırasında zaman çok geçtiğinden dolayı, olayın nasıl cereyan ettiğini hatırlamadıklarını söylediler. Binbaşı kızarak "çıkın dışarıya" dedi. Diğer tanıkların birçokları ifade vermek istemediklerini söyleyince mahkeme başkanı tarafından serçe uyanılarak ifade vermeye zorlanıyorlardı.

Gerek iftiraya dayanan tanık ifadeleri gerekse, savunma bantları ve stenografıların Ankara'ya gönderilmesi şu gerçeği açıkça gösteriyordu. Kararlar ve uygulamalar Ankara'nın isteği biçiminde oluyordu.

SORU - Mahkemeler hakkında başka belirtecekleriniz var mıdır?

Asker - Diğer siyasi hareketlerin davalarına düzenli olarak avukatlar girdiği halde, PKK'nin davasına avukatların girmemesi için, her türlü yu deniyorlardı. Gelen yabanc gazeteciler mahkemelere sokulmuyordu, özensiz ve teslimiyeti kabul etmiş olanların davalarını izlemelerine müsaade edilirdi. Ayrıca duruşmalarda istemekte isteyen tutuklu yakınlarına her türlü hakaretle yapıyorlardı, kadınlara sarıklılık, dövme ve benzeri uygulamalar yapıyorlardı.

Bir de duruşmalar bittikten sonra tutuklular getirdikleri gibi tekrar, Devami 19. Sayfada

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN

Postfach: 10 16 83

Tel: 0221 / 73 91 324

5000 Köln 1

Ödeme Adresi:

Deutsche Bank Köln

İ. Demir

Konto Nr.: 107 45 58

BLZ: 370 700 60

Danimarka 6,50 dkr.

Avusturya 15,00 s.

İngiltere 0,50 £.

Hollanda 2,50 hfl.

Belçika 35,00 bfr.

Norveç 5,00 nkr.

Fransa 5,00 ff.

İsviçre 2,00 sfr.

İsveç 5,00 skr.